

“6 KADINI DİRİ DİRİ YAKTILAR”

Birsen Kars isimli tutsak,
19 Aralık 2000
Hapishaneler Katliamında
Bayrampaşa'daki vahşeti
tüm dünyaya böyle haykırdı

Bu Resimler Türkiye’de Çekildi!

Halk için
Ekmek ve **Adalet**

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

Halk için Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 4 / Tarih: 16 Mayıs 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net / Mail:info@ekmekveadalet.net

İsmet Kavaklıoğlu
26 Eylül 1999’da Ulucanlar
Hapishanesi’nde işkenceyle
katledilmeden önce ve sonra

HÜCRE İŞKENCELİ
ÖLÜMDÜR!

Hücrelere karşı
direniş 4. yılında
111 ölümle sürüyor

İŞTE TÜRKİYE!

Irak’taki işkenceleri görüp, Türkiye’dekileri görmeyenler şarlatandır

Tarih:
18 Mart 2004
Yer: Ankara
Birtan Altunbaş'ın
işkenceyle
katledilmesi davası

**Gerçeği,
yine
yalnız biz
söyledik!**

ABD Dışişleri Bakanı Powell'in "Birtan Altunbaş davasında işkencecilerin cezalandırılmasını isteyen" demeci, ABD Ankara Büyükelçiliği görevlilerinin Birtan Altunbaş davasını izlemeye soyunması üzerine, Birtan Davası'nın görüldüğü mahkemenin önünde işte bu pankartı açmıştık: "Amerika'nın Yeri Sanık Sandalyesidir."

Zaman hep bizi haklı çıkarıyor. Daha bir kaç ay önce bir işkence davasında "insan hakları havarisi" olarak boy gösteren ABD'nin yerinin izleyici değil, sanık sandalyesi olduğunu söylerken, ortada Ebu Garib Hapishanesi'nin fotoğrafı yoktu. Ama ABD'nin tüm dünyadaki "işkencecilerin başı" olduğunu bilmek için bizim fotoğrafı ihtiyacımız yoktu.

ABD, emperyalist politikalarıyla işkenceyi teşvik eden olduğu gibi, Birtan Altunbaş Davası'nda da bizzat sorumluluğu vardı. Birtan Altunbaş'ı katledenlerden İbrahim Dedeoğlu da ABD'de eğitim gören işkencecilerden biriydi.

Tüm bunlara rağmen, Dünya halklarının gözünü boyamak için yapılan senaryoya göre, ABD işkence konusunda o kadar hassastı ki, ABD'den binlerce kilometre uzaklıktaki bir ülkedeki işkence davalarını bile izliyordu... Bütün bunlar, bazılarının gözlerini boyayabilirdi. Nitekim bazıları, AB'nin ve ABD'nin buna benzer şovlarına bakın, AB'nin ve ABD'nin "insan hakları savunucusu" olduğunu, artık faşist diktatörlükleri desteklemekten vazgeçip dünyaya insan hakları ve demokrasi götürmek için müdahale ettiğini savunabiliyorlardı.

Kimileri bunu cahilliğinden, kimileri emperyalizme yaranmak, düzen içinde bir statüko kazanmak için, kimileri de emperyalizmin ve oligarşilerin şiddetinden korktukları için savunuyordu. Bizim ise ne emperyalistlerden beklediğimiz birşey vardı, ne onlardan bir korkumuz. İşte bunun için gerçeği her zaman sadece biz savunuyor, biz söylüyoruz.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Şengül AKKURT (DHKP-C)
20 Mayıs 2003

Bir feda savaşçısıydı. Ankara Kızılay'da feda eylemine hazırlandığı

sırada meydana gelen patlama sonucu şehit düştü.

18 Mayıs 1977'de Malatya'da doğdu. Malatya Gazi Lisesi'nde okudu. Mücadeleye de bu yıllarda katıldı. Liseli Devrimci Gençlik içinde yeraldı. Daha sonra Malatya'da ve İstanbul'da Kurtuluş merkez bürosunda devrimci basın emekçisi olarak çalıştı. Nürtepe gecekondulu halkının mücadelesinde, örgütlenmesinde yeraldı.

Defalarca gözaltı, işkenceler ve tutsaklıklar yaşadı. Son olarak oligarşinin mahkemeleri tarafından keyfi bir şekilde hapis cezasına çarptırılarak, aranır duruma düştü. Bundan sonra mücadelesini illegal örgütlülük içinde sürdürdü.

Ülkem ve halkım için...

Devrimci yaşamında bir çok görev üstlendi. Ama onun en büyük coşkusuyla karşıladığı görev, 19 Aralık 2000 Hapishaneler katliamından sonra gönüllü olarak üstlendiği görevdi.

Bu görevde "sıranın kendine gelmesi için" uzun süre sabırsızlıkla bekledi. Sabırsızdı, çünkü;

"Sabırla bugün için bekledim hep. Doğrusu bu görev başka bir goldaşına verilmiş olsaydı çok üzülürdüm.... Düşen her direnişçi, direnişin böylesine büyüklüğü hesap sorma isteğini sürekli büyüttü. Bu arada halkımızın daha büyük bir açlık ve sefaletle mahkum edilmesi, ABD saldırganlığına karşı Irak halkının direnişi ve sürekli büyüyen Filistin direnişi öfkemi, kinimi ve coşkumu artırdı..."

O gün geldiğinde, direniş ve savaş gerçeğini herkese bir kez daha anlatmak için, şu son satırları yazdı;

"Sustuk... Uzun süre sustuk... Sadece yaşamlarımızı ortaya koyarak sürdürdük direnme savaşımızı... Düşmanlarımız suskunluğumuzu zaıfıltık, güçsüzlük olarak yorumladılar. Ahlaki ve siyasi hiçbir değeri kalmayanlar ise suskunluğumuzu, sadece yaşamlarımızı ortaya koyarak susuşumuzu anlamak istemediler. Ve bu tavırlarıyla bizi şiddete karşı şiddet uygulamaya mecbur ettiler. Nasıl ki iktidar katliamı devam ettirdiyse, insanlarımızın ölmesine göz yumduysa suskunluğumuzun da böyle sürecini düşündüler. Şiddete karşı şiddet kullanmayı biz tercih etmedik. Bunu bugüne kadarki tavrıyla AKP iktidarı tercih etmiştir... İşte bu nedenlerden dolayı artık misilleme hakkımızı kullanıyoruz. Şiddete şiddetle cevap vereceğiz. Bu yolu tercih eden biz değiliz. Bu yolu işbirlikçi AKP iktidarı tercih etmiştir ve sonuçlarına da katlanacaktır.

Katledilen 106 yoldaşımızın hesabını sormak için... Tecritin kaldırılması için... Baskı ve zulme son verilmesi için... Yaşamımı ortaya koyarak katliamcı iktidardan hesap soracağım. Yaşamak için, Ülkem ve Halkım için canımı vereceğim. Can verirken can da alacağım..."

Halk için
Ekmek ve Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Bürolarımız

Yarıncaşar Venloerstr. 507-A 58025 Kşin
Tel: 0049 221 280 87 74 0049 221 280 87 75
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:102
Tel-faks: 0 322 351 97 25
Ankara: Çankırı Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18
Bursa: Başak Cad. Gür İş Hanı
Daire: 25/4 Haykıl Tel-faks: 0 224 224 93 97
Sakarya: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yenici Sokak No:27
Daire:10 Şahinbey
Hopaz: Hopaz İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA Tel-faks: 0 466 351 42 08

İzmit: Milli-Kültürhanesi Cad. No: 17/104 Tepeköy İş Merkezi Konak/İzmit
Tel-faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Galiko Kervan Saray İşhanı Kat:7 No:79
Tel-faks: 0 262 331 66 51
Malatya: Döğüşhan Mah. Bakerciler Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhanı Kat:1 No:43
Tel: 0422 323 24 77
Mardin: Zeytinlibağ Caddesi Patiseri Apartmanı No:26 Kat:1/3
Mersin
Samsun: Talimhane Cad. Bozulucağı İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Pustular
İşhanı Zemin Kat No:4 Tel-faks: 0482 321 14 80

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: 6 2,5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

İşkence Gerçeği ve Şarlatanlık

- 3... *İşkence gerçeği ve şarlatanlık*
- 5... *Türkiye'de hukuk yok*
- 6... *Gerçekler-1*
- 10... *AKP, Irak'ta suç ortağıdır!*
- 12... *Bu ülkede işkenceciler kahraman ilan edilir ve üstün hizmet madalyası verilir*
- 15... *Bu resim Türkiye'de çekildi*
- 22... *Batı uygarlığı*
- 26... *Sosyalizm için yürüyoruz!*
- 28... *Anadolu'da 1 Mayıs*
- 30... *Denizler NATO protestosuyla anıldı*
- 32... *Örgütlü halkın gücü: Dien Bien Phu Zaferi*
- 33... *Değiştirilen yasalar ve ağırlaşan baskılar*
- 36... *Kanun ve güvenliğin temsilcisine bakın!*
- 37... *Katliamcılara ödüle devam*
- 38... *CHP'li kadınlardan TAYAD'lılara Ziyaret*
- 39... *İşkence, uzağınızda değil yanıbaşınızda*
- 40... *1 Mayıs 2004; statükoyu kırdık*
- 43... *Verdikleri iktidar savaşıdır*
- 44... *"Tıkırındaki ekonominin paçaları tutuştu*
- 46... *İşkenceyi, hukuksuzluğu üreten emperyalist saldırganlıktır*
- 47... *NATO zirvesine karşı: RESİSTANBUL 2004*
- 48... *Selma Kubat'ın günlüğünden*
- 50... *Kahramanlar ölmez*

Bir kez daha gördük ki, ülkemizde haklar ve özgürlükler mücadelesi vermek, aynı zamanda **şarlatanlığa, ikiyeüzlülüğe** karşı da mücadele etmeyi gerektirir. Kendi ülkesindeki işkencelere karşı tek laf etmeyip Ebu Garib'teki işkenceleri kınayan şarlatanlık, Amerikancılığı, iktidar destekçiliğini gizlemenin aracı olmuştur. "*Canım ne olacak, en azından ABD'nin Irak'ta yaptığı işkenceleri protesto ediyor*" diye düşünmek bu şarlatanlığa prim vermektir. Hayır! İşkenceye, ya nerede yapılıyor olursa olsun karşı olunur, ya da işkence karşısında susmanın, desteklemenin sorumluluğu üstlenilir.

ABD'nin işgal ortağı AKP'yi eleştirmeden, AKP'nin bu ülkede sürdürdüğü işkenceleri mahkum etmeden Irak'taki işkenceleri eleştiren ikiyeüzlülüğe "hoşgörü" göstermek, **sapla samanın, akla karanın** karıştırılması demektir. Bu ülkede onyıllardır süren işkenceyi kimler savundu, kimler gizledi, işkenceye karşı kimler mücadele etti? Bunlar belirsizleştirilemez. Ülkemizin tüm tarihi polis-jandarma işkencesinin tanığıdır. İşkence en tepeden alınan kararlarla uygulanmış, başbakanlar, generaller, düzen partilerinin liderleri, polis şefleri tarafından savunulmuştur. Ve hala da böyledir. Bu düzen varoldukça, işkence sürecektir. İşkenceye karşı her koşulda mücadele eden ise yalnız devrimcilerdir. Onlar hem işkencenin hedefi olarak işkence tezgahlarında, hem de faşizme karşı mücadelenin bir parçası olarak hayatın her alanında işkenceyi mahkum etmiş, işkencecilerden hesap sorma kavgası vermişlerdir. Sadece işkencecilerin göstermelik de olsa yargılanmak zorunda kaldığı mahkemelerin seyrine bakmak bile, işkenceyi kınama konusunda bugün sergilenen şarlatanlığı görmeye yeter; o mahkemeleri onyıllardır yalnız biz takip ediyoruz. Yüzlerce işkence, infaz davasında, işkencecilerden, tecavüzcülerden, katliamcılardan hesap sormak için kimse olmadı yanımızda. Neredeydi o zaman bu "işkence karşıtları"? Gelmediler, gelemezlerdi tabii. Çünkü sözü edilen işkenceciler ve o işkencecileri koruyan iktidar, uzaklarda değil, bu ülkedeydi. İşkencecileri lanetlemek, hesap sormak da işkenceye maruz kalmak riskini taşıyordu. İşkenceye karşı mücadele, bedel ödemeyi gerektiriyordu. Bu yüzden o zaman "işkence karşıtlığı" yapmak akıllarının ucundan bile geçmedi. ("Manisa Davası" gibi biriki istisna davada ise, kimileri ancak arkalarına AB'yi alarak işkenceye karşı çıkma "cüreti" gösterebilmişlerdi.)

İşkenceye karşı mücadele, dünyanın her yerinde ve ülkemizde emperyalizme ve faşizme karşı mücadeledir. İşkenceye karşı çıkmak, bu mücadeleye girişebilmekle mümkün olur. Bu mücadeleye girmeyenler, ülkedeki işkenceleri görmezden geldiği gibi, "uzaktaki", Irak'taki işkenceye karşı çıkışı da yine çarpıktır.

Irak'ta olanlara doğru yaklaşmak için tek bir soru yeter: Emperyalistler tarafından işgal edilmiş bir ülkede yaygın ve sistematik işkenceye başvurulmadığı tarih boyunca görülmüş müdür? İşgaller tarihinden az çok bilgisi olan herkes, bu sorunun cevabının "hayır" olduğunu da bilir. İşkence emperyalizmin ve işbirlikçi iktidarların **evrensel** yöntemidir. Bu nedenle de işkence meselesi, emperyalizmle halklar arasındaki savaşın bir konusudur. İşkencenin hedefi, her zaman **direnen, mücadele eden** halkları sindirmek olmuştur. (Sıradan, apolitik insanlara yönelen işkence de özünde aynı amacı taşır.) Bu nedenle, Irak özelinde de, ge-

nelde de işkence meselesi dar anlamda “insan hakları” çerçevesine sıkıştırılmaz. Irak’ta sorunu bu çerçevede ele almak “işgal et ama işkence yapma” anlamına gelir ki, bu da işkencenin, yani insanlık onurunun aşağılanması savunmanın başka bir biçimidir. Çünkü işgal de bir halka yapılabilecek en büyük işkencedir. Bir halkın ulusal onurunun aşağılanmasıdır.

Meseleyi sadece “insan hakları” sınırları içinde ele alanlar, işkencenin politik kaynağını görmezden gelenler, en “muhalif” davrandıkları noktada bile işkenceye gerçek anlamıyla karşı çıkamazlar. Bu bakış açısıyla Irak’ta “işgal et ama işkence yapma” denilmiş olurken, aynı bakış açısı ülkemizde F tipleri konusunda da “F tiplerine atın ama işkence yapmayın” saçmalığını uydurmuştur. Saçmalıklı, çünkü F tiplerinin hücreleri zaten “işkenceli ölüm hücreleri”ydi. F tiplerini savunanların işkenceye karşı çıkışlarının altı boştur bu yüzden.

Bütün bu tutarsızlıkların altında karşımıza **siyasi şarlatanlık** çıkar. Bu çizgi, bir yandan ABD’nin veya AB’nin politikalarına onay verir, öte yandan da “işkenceye, işgale, insan hakları ihlallerine muhalif”liğiyle sol, ilerici, islamcı maskesini taşımaya devam eder. Asıl yüz, ABD, AB politikalarına onay veren yüzdür. Muhaliflik maskeidir. Mesela, “Ortadoğu’daki diktatörlüklerin yıkılması” planına onay verildiği andan itibaren, her türlü katliama, işgale, işkenceye de onay veriliyor demektir. Veya, ülkemizde silahlı mücadeleyi savunan devrimci örgütlerin tasfiyesine onay verenler de aynı şekilde işkenceye, infazlara, F tiplerine onay vermiş olmaktadırlar. Hem devrimci örgütlerin yok edilmesi politikasına doğrudan-dolaylı onay verilecek, hem de bu politikanın uygulanmasından başka bir şey olmayan işkenceler, infazlar, yarım ağızla eleştirilerek “maske” korunacaktır. Şarlatanlığın ülkemiz siyasi arenasındaki tezahürü işte budur.

İşkence emperyalizmin hiç bir zaman vazgeçmeyeceği bir zulüm yöntemidir. İşkencede en ileri yöntemleri, araçları onlar geliştirirler, işkencenin eğitimini tüm yeni-sömürgelere onlar verirler. Bunun için, sadece bunun için oluşturulmuş kurumları vardır. Tüm cuntaların, faşist diktatörlüklerin destekçisi bunlardır. Dünyanın her köşesindeki kontrgerilla savaşlarını organize edenler bunlardır. Asıl şaşırılması gereken, Amerikan işkenceciliğine şaşırmaktır. Bütün bunlar da bir yana, Amerika, daha ABD eski başkanlarından Reagan döneminde İşkenceye Karşı Birleşmiş Milletler Sözleşmesi’ne çekincele koymuştur. ABD’nin çekince koyduğu maddelerden biri, “işkence sonucu verilmiş ifadenin herhangi bir kovuşturmada kanıt olarak kulla-

nılamayacağı” maddesidir. Yani ABD ben “işkenceyle alınmış ifadeyi kanıt sayarım” demmiştir. İkinci madde ise, bugün Irak’ta yaşananları açıklayıcı niteliktedir. “İster bir savaş durumu ya da bir savaş tehdidi, ister iç siyasal karışıklık, ister bir başka olağanüstü durum söz konusu olsun, hiçbir ayrıksı durum işkenceyi haklı gösteremez.” Görüleceği gibi, ABD daha o zamandan işkenceyi haklı gösterebilecek durumlar olduğunu savunmuştur. Aynı ABD daha yakın zamanda “Uluslararası Ceza Mahkemesi”ne ilişkin anlaşmaya da katılmamıştır. Böyle bir ülkenin işgal ettiği bir ülkede işkence yapmasında şaşılacak ne olabilir ki? ABD **stratejik mütefiğimiz** diyenler, ABD’nin **Ortadoğu’da kura-cağı düzen içinde yeralmalıyız** diyenler, hepsi, özünde Amerikanın işkenceciliğini de onaylamaktadır. Hiç kimse, ABD’nin Ortadoğu’da kendi istediği düzeni, işgalsiz, işkencesiz, katliamsız kuracağını düşünecek kadar saf olamaz. ABD’nin Ortadoğu’ya demokrasi, insan hakları, özgürlük getireceğini iddia edenler, tüm halkları aptal yerine koyan şarlatanlardır.

Amerika, Irak’ta, tarih boyunca tüm işgalcilerin yaptığından farklı bir şey yapmamıştır. Bu gerçekler de er geç açığa çıkacaktır. İşkence resimlerinin açığa çıkmasını “komplo teorileriyle” açıklayanlar, emperyalizmin “kadr-i mutlak olduğunu düşünen, sınıflar mücadelesine, halkların direnişine inanmayanlardır. Gerçek şu veya bu çelişkinin, herhangi bir muhalif tavrın veya bazen de rastlantıların sonucunda ortaya çıkabilir. Bir ihtimal de ABD’deki seçim hesaplarının gerçeğin ortaya çıkışını hızlandırmış olmasıdır. Gerçek ortaya çıktıktan sonra, onu tüm güçler farklı yönlerde değerlendirmeye, kullanmaya çalışırlar. Gerçeğin en büyük darbeyi vurduğu ABD bile, “resimlerin yayınlanmasının ABD demokrasisinin kanıtı” olduğunu ileri sürerek veya resimleri Irak halkını sindirmek için kullanarak, aldığı darbenin etkisini hafifletmeye çalışabilir. Bunlar da komplo teorilerini haklı göstermez. Ortaya çıkan fotoğraflar karşısında tartışılması gereken komplo teorileri saçmalıkları değil, emperyalizm ve halklar arasında sürmekte olan savaştır. Halkların emperyalist gizli açık işgallere karşı direnişi büyüdükçe, çelişkiler derinleştikçe, işkence de artarak sürecektir. Bu, emperyalizme karşı ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin bir gerçekliğidir. İşkenceye karşı tavır ve mücadele de bu gerçeğe göre şekillenmek zorundadır.

TÜRKİYE'DE HUKUK YOK!

**Polis Sahte Belge
Düzenleyip
Dernek Kapatıyor,
İnsan Tutukluyor**

Avrupa emperyalistlerinin desteği ve işbirliği ile gerçekleştirilen “1 Nisan operasyonları” hukuksuzdur, yasadışıdır, AKP iktidarının polisinin komploculuğuyla, sahte belgelerle düzenlediği bir operasyondur, demiştik. Her geçen gün bizi haklı çıkarıyor. İlkini bu sayıda yayınladığımız sahte belgeler bir başlangıçtır. Sahte belge hazırlayıp, dernek kapatan, insan tutuklanan bir düzene karşı hukuk savaşını, hak ve özgürlükler mücadelemizi sürdüreceğiz.

Aslında bu belgeler bile gereksizdi hukuksuzluğu görmek için. Basılan yerlerin tümü yasal kurumlardı. Mevcut yasalar çerçevesinde kurulan ve denetlenen dergi, kültür merkezi, radyo ve derneklerdi. Gözaltına alınıp tutuklanların tümü bu yasal kurumlarda çalışan, herkesin tanıdığı bildiği devrimcilerdi.

Tüm bu gerçekler ortadayken, baskınları “DHKP-C operasyonu” diye lanse etmenin bir tek yolu vardı; **YALAN!** Bu yalanların içinde; sahte belgeler düzenlemek, düzmece ifade tutanakları hazırlamak, medyaya gerçek dışı haberler yaptırmak, terörizm demagojisi yapmak ve daha onlarca kontrgerilla yöntemi, polis devleti uygulamaları vardı. Ve 1 Nisan operasyonunda bu yöntemlerin tümünü de görebilirsiniz.

Operasyon baştan itibaren hukuksuzdu, yasadışıydı. Öyle ki, nöbetçi DGM yedek hakimliği dahi “böyle şey olmaz” diyerek “arama” izni vermedi. Hukuksuzluğu dünyaca bilinen DGM’nin bir hakimi bile kabul lenmemiştir böyle aleni bir komplo. Ama polis-DGM Başsavcılığı ile amaç hasıl oldu. Çünkü en tepeden, AKP iktidarı tarafından karar alınmış, Avrupa’nın onay ve desteği sağlanmıştı. Onyıllardır değişmeyen polisyargı işbirliği işletildi. Aynı mekanizma onlarca insanın tutuklanması aşamasında da yürürlükteydi.

Polis sahte belge düzenliyor; “*falanca kişinin örgütsel ilişkisinin belgesidir*” diyerek mahkeme dosyalarına koyuyor. Ve onlarca insan tutuklatılıyor.

Polis sahte belge düzenliyor; “*falanca derneğin, örgütsel bağının kanıtıdır*” diyerek mahkeme dosyalarını şişiriyor. Polis istiyor, valilik karar alıyor, mahkeme onaylıyor, dernekler kapatılıyor. İktidar, “**dernek kurmayı, örgütlenme özgürlüğünü genişletiyoruz**” derken yalan söylüyor. Sadece demokrasicilik oyununda vitrin süsü kuruluşlar istiyor. Muhafız, ilerici, devrimci, demokratik örgütlenmeleri ise yok etmeyi amaçlıyor.

Bu saldırı, bu komplocu yöntemler püskürtülmediğinde, polis istediği kişi hakkında, engellemek istediği demokratik kuruluşlar hakkında sahte belgeler düzenleyerek her türlü demokratik faaliyeti engelleyecektir. Bu hukuksuzluğu meşrulaştırmayacağız. Bu ülkede hukukun olmadığını, AKP iktidarının “demokratikleşme, hak ve özgürlükler, hukuk” söylemleri altında nasıl bir hukuksuzluk düzeninin sürdürdüğünü tüm dünyaya teşhir edeceğiz. Bu, aynı zamanda hukuk, hak ve özgürlükler mücadelesidir. Komplo bozacağız. Tüm hukukçuları, hak ve özgürlükleri savunanları desteğe, dayanışmaya, göreve çağırıyoruz.

Sayı 4

5

16 Mayıs
2004

Polis Sahte Belge Düzenleyip Dernek Kapatıyor, İnsan Tutukluyor

Gerçekler - 1

SAHTE
Belge 2:
Dergi
yazısı
bu hale
getirildi

“YAYMA” sayfa üst bilgisi ile, 00296 Dizi Numarası ile dosyaya konulan belge.

SAHTE: Bu belge de, ne şifrelidir, ne de bir örgüt dökümanıdır. Polis aynı yöntemle “BELGE” yaratmıştır. Tamamen **SAHTE BİR BELGEDİR.**

GERÇEK: Sözkonusu “belge”, “VURUN AVUKATLARA” başlığı ile 28 Eylül 2003 tarihli Ekmek ve Adalet Dergisi’nin 79. (yetmiş dokuzuncu) sayısında yayınladığımız bir yazımızdır. Bu yazı, yurtdışı büromuzca yazılmış ve 26 Eylül 2003 tarihinde dergimizin resmi internet sitesi aracılığıyla gönderilmiştir. Polis sahte belge hazırlamakta o kadar pervasızdır ki, “ben örgüt operasyonu derim, kimse itiraz edemez... Belge diyerek sahte belgeler hazırlarım, kimse sesini çıkarmaz... Terör denilince akan sular durur, hukuk geçersiz hale gelir...” mantığını dayatmaktadır. Yazı konusu olan gelişmeyle ilgili olarak Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Av. Behiç Aşçı ile yapılan röportajımızı bile “örgüt belgesi” diye dosyaya koymaktadır.

Belge 3: “22.10.2003 Fırat, Çorum’daki çatışma-

ya ilişkin notumuz; isyanımız sürecektir...” şeklinde başlayan, “F E - KETLİ” sayfa üst bilgisi ile, 00125 Dizi Numarası ile dosyaya konulan belge.

SAHTE: Bu belge de, şifreli ya da örgüt dökümanı değildir. **SAHTE BİR BELGEDİR.**

GERÇEK: Yazıyı okuyan herkesin anlayacağı gibi, bir ‘haber-yorum’ yazısı ‘örgüt belgesi’ diye dosyaya konulmuştur. Bu yazı, ‘İSYANIMIZ SÜRECEKTİR’ başlığı ile 26 Ekim 2003 tarihli Ekmek ve Adalet Dergisi’nin 83. (seksen üçüncü) sayısında yayınlanmıştır. Yazı, yurtdışı büromuzca 23 Ekim 2003 günü dergimizin internet sitesine konulmak suretiyle gönderilmiş bir yazıdır.

Belge 4: “14.08.2003 Senem Merhaba, Düşünle ilgili yazı... İŞBİRLİKÇİLERİN KANLI SALTANATI...” şeklinde başlayan, “SUNGURLUK” sayfa üst bilgisi ile, 00279 Dizi Numarası ile dosyaya

konulan belge.

SAHTE: Tamamen **SAHTE BİR BELGEDİR.**

GERÇEK: Polisin “örgütsel, şifreli belge” diye dosyaya koyduğu bu belge de, dergimizde yayınlanmış bir yazıdır. 17 Ağustos 2003 tarihli Ekmek ve Adalet Dergisi’nin 73. (yetmiş üçüncü) sayısında yayınlanan yazı, 14 Ağustos 2003 günü, dergimizin yurtdışı bürosu tarafından resmi internet sitemiz aracılığıyla gönderilmiştir.

Belge 5: “16.10.2003 Senem Merhaba, Emperyalizmin ve oligarşinin hücrelerine karşı direnişte...” şeklinde başlayan, “SONUS” sayfa üst bilgisi ile, 00261 Dizi Numarası ile dosyaya konulan belge.

SAHTE: Tamamen **SAHTE BİR BELGEDİR.**

GERÇEK: 19 Ekim 2003 tarihli Ekmek ve Adalet Dergisi’nin 82. (seksen ikinci) sayısında yayınlanan, 16 Ekim 2003 günü, dergimizin yurtdışı bürosu tarafından resmi internet sitemize gönderilen bir yazıdır.

Belge 6: “26 Ağustos 2003 Senem Merhaba, Bir insan düşünün, bedeni alevler içinde...” şeklinde başlayan, “SERPE 8” sayfa üst bilgisi ile, 00232 Dizi Numarası ile dosyaya konulan belge.

SAHTE: Tamamen **SAHTE BİR BELGEDİR.**

GERÇEK: 31 Ağustos 2003 tarihli Ekmek ve Adalet Dergisi’nin 75. (yetmiş beşinci) sayısında

Belge 4: Polisin “örgütsel belge” dediği dergi yazısı

SAHTE Belge 4: Dergi yazısı bu hale getirildi

Belge 5: Polisin “örgütsel belge” dediği dergi yazısı

SAHTE Belge 5: Dergi yazısı bu hale getirildi

Belge 6:
Polisin
'örgütsel
belge'
dediği
dergi
yazısı

SAHTE
Belge 6:
Dergi
yazısı
bu hale
getirildi

yayınlanan, 29 Ağustos 2003 günü, dergimizin yurtdışı bürosu tarafından resmi internet sitemize gönderilen bir yazıdır.

lanen, 28 Kasım 2003 günü, dergimizin yurtdışı bürosu tarafından resmi internet sitemize gönderilen bir yazıdır.

Belge 9: "20.11.2003 Yaşar Merhaba, Vedat'la görüşen avukatın getirdiği not..." şeklinde başlayan, "YARDİC" sayfa üst bilgisi ile, 00295 Dizi Numarası ile dosyaya konulan belge.

SAHTE: Tamamen **SAHTE BİR BELGEDİR.**

Belge 7:
"01.08.2003

Merhaba Adnan, ÇÖZÜN! TECRİTİ KALDIRIN YÜRÜYÜŞÜ hakkındaki yazımız..." şeklinde başlayan, "SERPE 3" sayfa üst bilgisi ile, 00226 Dizi Numarası ile dosyaya konulan belge.

SAHTE: Tamamen **SAHTE BİR BELGEDİR.**

GERÇEK: 3 Ağustos 2003 tarihli Ekmek ve Adalet Dergisi'nin 71. (yetmiş birinci) sayısında yayınlanan, 1 Ağustos 2003 günü, dergimizin yurtdışı bürosu tarafından resmi internet sitemize gönderilen bir yazıdır.

Belge 9:
Polisin
'örgütsel
belge'
dediği
dergi
yazısı

SAHTE
Belge 9:
Dergi
yazısı
bu hale
getirildi

GERÇEK: 23 Kasım 2003 tarihli Ekmek ve Adalet Dergisi'nin 87. (seksen sekizinci) sayısında yayınlanan, 20 Kasım 2003 günü, dergimizin yurtdışı bürosu tarafından resmi internet sitemize gönderilen bir yazıdır.

POLİS KOMPLOCULUĞUNA KARŞI MÜCADELE ETMEK, GERÇEKLERDEN VE HUKUKTAN YANA OLMAKTIR

"Büyük DHKP-C operasyonu"nun, "önemli, şifreli örgütsel dökümanları" işte bunlardır. Tüm Türkiye'deki bayilerde satılan, herkesin okuyabileceği, isteyen internet sitemize girerek ulaşabileceği dergi yazıları pervasız bir şekilde "örgüt dökümanı" olarak dosyaya konulmuştur. Gerek operasyon, gerekse hazırlanan dosya kapsamına küçük bir örnektir bu belgeler. Her şey sahte, her şey düzmedir.

Polis sahte belgelerini İSPATLAMALIDIR! Neye, hangi hukuka dayanarak dergi yazılarına ÖRGÜT DÖKÜMANI dediğini AÇIKLAMALIDIR.

Biz belgeleri, kanıtlarıyla ortaya koyuyoruz. Polis hiçbir sahte belgesini, yalanını açıklamayacaktır. Polisin yalandan, terör demagojisinden başka hiçbir belgesi, kanıtı olmadığı görülmüştür.

Polis, her bilgisayarda yazabileceği bir kaç satır yazı ile insanlara cezalar verdirmek istiyor. Böyle bir hukuksuzluğun önünün açılması, dergi yazılarının, sahte notların "belge-kanıt" diye kabul

Belge 7:
Polisin
'örgütsel
belge'
dediği
dergi
yazısı

SAHTE
Belge 7:
Dergi
yazısı
bu hale
getirildi

Yaşar Merhaba, Davayla ilgili notumuz; Devrimci Sol Ana Davası 23. Yılında Yargıtay tarafından bozuldu..." şeklinde başlayan, "YADAVRA" sayfa üst bilgisi ile, 00294 Dizi Numarası ile dosyaya konulan belge.

SAHTE: Tamamen **SAHTE BİR BELGEDİR.**

GERÇEK: 30 Kasım 2003 tarihli Ekmek ve Adalet Dergisi'nin 88. (seksen sekizinci) sayısında yayın-

Belge 8:
Polisin
'örgütsel
belge'
dediği
dergi
yazısı

SAHTE
Belge 8:
Dergi
yazısı
bu hale
getirildi

edilmesi, öñü alınamaz bir pervasızlığı da geçerli hale getirecektir. Böyle bir durumda, muhalif olan herkes hakkında bilgisayar çıkışı “BELGELER” yaratılması, hiçbir yasadışı eylem, faaliyet gösterme gereği dahi duymadan “ÖRGÜTLE İLİŞKİLİ” denilerek, insanlara cezalar verdirilmesi olağan hale gelecektir.

Tüm hukukçuları, savcılar, hakimleri bu hukuksuzluğun karşısına dikilmeye çağırıyorum.

Hukuka ve hukuk ilkelerine inanan, polisin hukuksuzluğuna beyinlerini teslim etmeyen bir hukukçu, “operasyonun” nasıl bir yasadışılık ve pervasızlıkla gerçekleştirilip “örgüt operasyonu” denildiğini hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak açıklıkta görecektir.

Bütün hukukçuları, savcılar, hakimleri göreve çağırıyorum; Hukuktan, gerçeklerden yana mı olacaksınız, polisin hukuksuzluğuna boyun mu eğeceksiniz? Sessiz kalmak, yasadışı, hukuk dışı davranmaktır.

Hukuktan, adaletten, hak ve özgürlüklerden yanayım diyen tüm gazeteciler, köşe yazarları; AKP iktidarının “DGM’leri kaldırıyoruz” derken, polisine verdiği yetkilerle nasıl hukuksuzluğun egemen kılındığını görün. “Devrimci, muhalif basına karşı her türlü komplo kurulabilir, hukuksuzlukla, sahte belgelerle onlara cezalar verdirilebilir” demiyorsanız; açıkladığımız gerçekler sizi de ilgilendirmelidir.

Tüm kamuoyunu gerçeğin yanında yer alması, komponun, yalanın, sahteciliğin karşısında yer almaya çağırıyorum.

Polisin “terör operasyonu” diyerek, baskı oluşturmalarına, kimseyi sesini çıkaramaz, itiraz edemez hale getirmesine izin vermeyelim. “Terör” demagojisinin Irak’taki sonuçlarına bakın; Türkiye polisi özü itibarıyla aynısını yapmaktadır. “Terör” denildiği yerde her türlü hak ve özgürlüğü, hukuku rafa kaldırmak istemektedir. Bu demagojiyle hukuksuzluğun meşrulaştırılmasının karşısına dikilelim.

Hakkımda hazırlanarak dosyaya konulan sahte belgeler, şahsımla ilgili başka yalanları açıklamaya devam edeceğim.

EN KÜÇÜK BİR TEKNİK İNCELEME SUÇLULARI ELE VERECEKTİR

Sonuç olarak;

Bu belgelerin Ekmek ve Adalet Dergisi’nde yalandığı iddia ediliyorsa (Ki bütün polis açıklamaları ve dosya kapsamı bu yöndedir);

NASIL elde edilmiştir; diskette mi, yazıcı çıkışlı mı?

Şifresiz mi, şifreli mi elde edilmiştir?

ŞİFRELİYSE, nasıl bir şifre sistemi ile şifrelenmiş ve nasıl çözülmüştür?

ŞİFRESİZ, GİZLİ, SAKLI DEĞİLSE, neden örgütsel döküman kapsamında dosyaya konulmuştur?

MODEMLE geldiği iddia ediliyorsa -ki 1 yıldır teknik takip yaptıklarını, bizzat polis açıklamıştır- hangi telefon numarasına ait modemle gelmiştir?

İNTERNET aracılığıyla gelmişse; hangi internet sitesi, hangi e-mail adresi kullanılmıştır?

TÜM BUNLAR KANITLANMALIDIR.

BİZ İDDİA EDİYORUZ Kİ;

BU BELGELER HİÇBİR YERDE BULUNMAMIŞTIR.

Herkesin ulaşabileceği dergi yazıları şifreli notlar haline getirildi ve dosyaya konuldu.

En küçük bir teknik araştırma bu gerçeği ortaya çıkaracak, suçluları ele verecektir.

8 Mayıs 2004

Ekmek ve Adalet Dergisi Genel Yayın
Yönetmeni Gülizar KESİCİ Adına
Av. Behiç Aşçı

Sayı 4

9

16 Mayıs
2004

Sahte Polis Belgeleri Basın Toplantısıyla Açıklandı

Sayfalarımızda yer verdiğimiz sahte belgeler, halen tutsak bulunan, Ekmek ve Adalet Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Gülizar KESİCİ adına avukatları tarafından 8 Mayıs günü Makine Mühendisleri Odası’nda yapıldı.

Bir basın kuruluşuna karşı kurulan aleni kompionun belgeleri, basının ilgisini çekmedi! Onları demokratik kurumlara yasadışı baskılar ilgilendirmedeği gibi, basın özgürlüğü de ilgilendirmiyordu. Sahte demokratların, demokratlıkları devrimciler sözkonusu olunca orada bitiyor.

Sadece Evrensel ve Özgür Gündem Gazetesi’nin izlediği basın toplantısında hukukçular ve çeşitli DKÖ’lerin yönetici ve üyeleri hazır bulundu.

Gülizar Kesici

AKP, Irak'ta Suç Ortağıdır!

Ebu Garip'teki işkence fotoğrafları, Türkiye siyaset arenasını tam bir ikiyüzlülük batağına dönüştürdü. Bizim işkence, katliam politikalarını savunanlar olarak bildiğimiz düzen partileri, burjuva medyadaki iktidar yalakaları, Amerikancılar, Avrupalılar, meğerse ne kadar da "hümanistler"miş!

Ama ikiyüzlülükleri, şarlatanlıkları hümanistliklerinden önce geliyor. Irak'taki işkenceleri görüp, kendi ülkelerindeki işkenceleri görmezden gelecek kadar **ikiyüzlü**, işgalci ABD'yi eleştirip, ABD'nin bu ülkedeki işgal ortağı AKP'yi eleştiremeyecek kadar da **şarlatanlar**.

AKP, işgalde ve işkencede, birinci dereceden suçlular arasındadır

AKP iktidarı, başından itibaren ABD'nin Irak politikalarının destekçisi olduğunu açıklamadı mı? Irak'a müdahale edilmesi gerektiğini savunmadı mı? Irak'ın işgal edilmesi için limanlarını, havayollarını açıp, CIA ajanlarını, katliam timlerini topraklarından geçirip Irak'a sokmadı mı? İşgalden sonra, ABD'ye siyasi, askeri, lojistik desteğini sürdürmedi mi?

İşgalcinin orada ne yapacağı belliydi.

İşgalcinin orada yaptıklarından, işgali savunonaylayan, destekleyen herkes sorumludur.

Herkes en azından şunu düşünmeli, Irak'ta o

**AKP'nin suç ortaklığını ortaya koymadan
AKP'ye karşı mücadele etmeden
ABD'nin işgalciliğine, işkenceciliğine
karşı mücadele edilemez!**

vahşeti yaratan Amerikan askerlerinin ihtiyaçları AKP'nin (ve tabii genelkurmayın) onayıyla Türkiye üzerinden götürülüyor. O işkenceci, tecavüzcü askerler, İncirlik'de ağırlandı, dinlenmeleri(!) sağlanıyor. Bu bile tek başına bu ülkeyi yönetenleri suçlu yapmaya yeter.

Tüm bunları yapan AKP'ye tek bir eleştiri getirmeden, AKP'nin işgal ortaklığı suçunu ve işgalcilerin işkencelerindeki suç ortaklığını ortaya koymadan Irak'ta işkenceye karşı çıkmak, ikiyüzlülüktür ve el altından işgal-iskence politikalarını uygulayan iktidarları desteklemektir.

İslamcılar; ikiyüzlülüğü ne zaman bırakacaksınız? Ne zaman zulme gerçekten karşı olacaksınız?

Düzenin icazeti altında siyaset yapanlar, oligarşinin politikalarına "karşı gelmeden" siyasi arenada var olmaya çalışırlar, hep ikiyüzlü olmak zorundadırlar. Gerçeğin tamamını hiç bir zaman ortaya koyamazlar.

Birilerine karşı mücadele ederken illa sırtlarını başka birilerine yaslama ihtiyacı duyarlar.

İslamcıların büyük çoğunluğu da bu konumda.

AKP iktidar olduğundan bu yana, islamcılarının düzenlediği iki miting var; biri Filistin'le ilgili, diğeri Irak'taki işkencelere karşı. Irak'taki işgal ve işkenceye karşı miting yaparken bile, AKP'nin sorumluluğunu, suç ortaklığını koymuyorlar ortaya. Dahası; işkenceye karşı miting yaparken bile, bu ülkedeki zulmü dile getirmiyorlar. Hangi çıkarlar, hangi hesaplar ve hangi korkular susturuyor islamcıları?

Çıkarlar, hesaplar peşinde koşunlar, korkularla siyaset yapanlar, hiç bir inancın, hiç bir idealin gerçek savunucuları olamazlar. Siz de olamazsınız.

İŞTE BİR ŞARLATANLIK ÖRNEĞİ DAHA!

TBMM İnsan Hakları Komisyonu, Irak'taki İşkenceleri ŞİDDETLE Kınadı!

"Irak hapisanelerinde ortaya çıkan durum, insan hakları ve insanlık onuru açısından son derece üzücüdür. ... Irak halkının gururu ve onurunu zedeleyen bu olayların aynı zamanda tüm insanlığın ortak değerlerini zedelediği kanaatindeyim. Meclisimiz İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu, Irak hapisanelerinde yapılan uygulamaları şiddetle kınamıştır." (Bülent Arınç, 13 Mayıs 2004 Vakıt)

Irak hakkında konuşmak kolay. Ebu Garib'deki zulmü kınamak kolay. **Ama unuttun mu**, F Tipleri konusunda "yanılıp!" bir söz söylemiştin ve tükürdüğünü yalamak zorunda kalmıştın.

Ebu Garip'le ilgili konuşuyorsun, ama F Tipleriyle ilgili konuşamıyorsun. İşkenceyi, dile bile getiremediğin bir ülkenin TBMM başkanısın.

Meclisinizin İnsan Hakları Komisyonu, Irak hapisanelerindeki uygulamaları "şiddetle" kınayabilir; ama F Tiplerindekini "yumuşakça" da olsa kınayabilir mi? Kınayamaz! Kınamaz!.. Kınamadığı gibi, F Tiplerindeki işkenceli ölüm hücrelerinin baş avukatıdır.

Yanıbaşındaki, kendi ülkesindeki işkenceler karşısında lâl olup, Irak'taki işkenceyi "şiddetle" kınamak, siyasi şarlatanlık değilse nedir?

AKP'nin Ortadoğu'daki Amerikan işgalciliğini, zulmünü başından beri desteklediği ayan beyandır. Aynı AKP'nin "Büyük Ortadoğu Projesi" adı altında, ABD'nin islam dünyasını fethetme politikasının taşeronluğuna can attığı da ortada. "İlmli İslam" dedikleri, Amerikanın çıkarları doğrultusunda şekillendirilmiş bozulmuş islamdır.

Hala AKP'ye karşı çıkmayacak mısınız? Hala AKP'nin işgal ortaklığına, ülkemizde uyguladığı açlık ve adaletsizlik politikalarına, işkencelerine karşı mücadele etmeyecek misiniz?

AKP, şimdi bir de "İmam Hatip Liseleri"yle ilgili düzenlemeyi yaptı diye; bunun karşılığında, AKP'nin, müslümanları katletmeye devam eden ABD işbirlikçiliğini görmezden mi geleceksiniz?

İHL'lerle ilgili düzenlemeyi yap da, istersen Amerikanın işgallerine, işkencelerine ortak ol.

İHL'lerle ilgili düzenlemeyi yap da, istersen F Tiplerinde işkence yap, meydanlarda terör estir, IMF programlarını uygulamaya devam et!!! Öyle mi? İslamcı politika böyle mi diyor?

İslam inancı böyle mi savunuluyor, hak ve adalet böyle mi savunulur?

AKP gibi din pezevenkliğini siyaset haline getiren, iktidarını sağlamlaştırmak için "islamcılığı" ABD'nin emrine veren bir iktidar, yarın herkesi **-sizi de-** satar. Bunu da unutmayın.

Ya, emperyalist tekellerin ve onların ülkemizdeki (yeşil veya yeşil olmayan) işbirlikçilerinin kapıkulu olacaksınız, ya da ABD'ye ve tüm işbirlikçilerine karşı mücadele edeceksiniz. Başka seçim şansınız yok.

AKP'nin "Ruh halini" Unakıtan Anlatıyor

AKP'lilerin göstermelik kınama demeçleri verirkenki yüzlerini hatırlayın; yüzlerinde ne bir üzüntü, ne o vahşetin karşısında sarsılmanın, hezeyanın, öfkenin izi yoktur.

Cemil Çiçek, "vahşet" derken bile "bakın onlar da yapıyor" diye kendi işkencelerini meşrulaştırmak peşinde; Abdullah Gül, "Bu fotoğraflar unutulamaz" derken "bakın ABD ne kadar demokratik bunlar yayınlanabiliyor" diyerek işgal ortağını aklama peşinde. Ne hükümet olarak, ne TBMM olarak göstermelik de olsa, bir kınama kararı bile almıyorlar.

Çünkü esasında işgale onay verirken, katliamlara, işkenceye de onay verdiklerini çok iyi biliyorlar onlar. Alenen ortaya çıkan vahşete rağmen, ABD politikalarını desteklemeye devam ediyorlar. AKP'lilerin ne düşündüğünü tam olarak Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın şu sözleri anlatıyor:

"Türkiye, stratejik bir yerdedir. ABD'li dostla-

Herşey ABD'nin "İlmli İslam"ı için!

Tayyip Erdoğan, Yunanistan gezisi sırasında yaptığı bir konuşmada şöyle dedi:

"20 yıl önce nasıl düşünüyordum, şimdi nasıl düşünüyorum. Arada çok fark var... Bir zamanlar 'go home' dediklerinize şimdi demiyorsunuz. Çünkü dünyada globalleşme var. Dünya artık bir köy..."

Globalleşmenin "islamcı kavalcısı" her vesileyle emperyalist dünya düzenine biat ettiğini tekrarlıyor.

Gerçi, söylediği yalan, yanlış. "Go Home" denmiyormuş artık! Dünya tarihinde "go home" sloganının en fazla atıldığı bir dönemde yaşıyoruz... Meydanlarda toplanan milyonları görmedi mi acaba Tayyip, onların ne söylediğini duymadı mı? Ama onun dünyasında gerçekler değil, yalanlar var...

ABD'nin yalanlarını papağan gibi tekrarlıyor. Üstlendiği "İlmli İslam" modelini yayma misyonunu yerine getirmek için Amerikancı tezleri iyi öğrenmesi lazım. Herşey ABD'nin "İlmli İslam"ı için! Her yerde globalleşmeyi, "global köy"de ABD'nin her yere müdahale hakkını savunması lazım. Herşey ABD'nin "İlmli İslam"ı için!

ABD'nin "İlmli İslam"ında, imparatorluğa mutlak itaat vardır. Tayyip'in "Artık globalleşme var" derken, kastettiği tam tamına budur. Kimsenin emperyalizmin hüküm sürdüğü bu düzene itiraz edemeyeceğini ve etmemesi gerektiğini söylüyor. Bunun için Ortadoğu'ya bir model olarak sunulmaktadır.

Sayı 4

11

16 Mayıs
2004

rımızın civar ülkelerde fazla üzülmemesi için muhakkak suretle yanlarına Türk işadamlarını almaları lazım. Böylece daha başarılı olurlar. Irak'taki iş hayatında bizden birilerini yanınıza alıp gitmezseniz, **askerlerinizin üzüldüğü** gibi üzülebilirsiniz. Bunu dostça söylüyorum... Biz de size yardımcı olacağız. Ara sıra **tekliliyoruz** ama **mühim değil. ABD'li dostlarımızla beraberiz.**" (8 Mayıs 2004, Türk-Amerikan İşadamları Derneği'nin toplantısındaki konuşmasından)

İşte AKP'nin gerçek duygu ve düşünceleri.

Hatırlayın, tezkere tartışmalarında "**fazla Amerikan askerinin ölmesinden kaygılandıklarını**" beyan edenler, şimdi de Irak halkına yapılan zulümden değil, ABD'nin "**zor duruma düşmesi**"nden dolayı üzülmüyorlar. İşkenceye maruz kalan Irak halkıyla değil, "**ABD'li dostlarıyla**" beraber olduklarını açıklıyorlar. "**Ara sıra tekliliyoruz**" diyerek de tezkereyi geçiremedikleri için hala günah çıkarma ihtiyacı duyuyorlar. **Bunun anlamı şu; aslında Ebu Garip'te o işkenceleri beraber yapmak istemiştik ama olmadı...**

Bu Ülkede İşkenceciler Kahraman ilan Edilir Ve Üstün Hizmet Madalyası Verilir

İşkencecileri kahraman ilan edenler, işkencecilere madalya verenler, terfi ettirenler, es-kaza yargı karşısına çıkarılmak zorunda kalındığında işkencecisine kol kanat gerenler, işkenceyi kınayabilir mi?

Irak'ın Ebu Garib Hapishanesinden işkencenin fotoğrafları yağıyor dünyanın üstüne. Emperyalizmin vahşeti karşısında herkes feryat halinde.

Bu ülkedeki işkenceler, bu topraklardaki Ebu Garibler karşısında ise, suskunluk sürüyor.

Fotoğrafların ortaya koyduğu vahşet karşısında, içinde biraz insanlık olan herkes, lanetler yağıyor emperyalizme. Ama aynı anda bu feryat figan lanet arasına, işkencecilerin de sesi karışıyor.

Evet, işkenceciler de kınama kuyruğunda...

İşkenceyi yıllarca savunmuş, uygulamış, uygulattırmış ve hala uygulayanlar da "kınıyor" Ebu Garib vahşetini!

Yıllarca işkenceleri gizleyen, işkencecileri, infazcılarını alkışlayan burjuva medya "kınıyor"!

İkiyüzlülük o hale geldi ki, F tiplerindeki işkenceyle 111 ölümün sorumluluğunu taşıyan, işkencecilere ödül veren **Tecrit ve Katliam Bakanı Cemil Çiçek** bile, sivil veya özel tim üniformalarıyla binlerce insanı işkenceden geçiren **MHP'li**ler bile Ebu Garib vahşetini "kınamak" için yarış halindeler.

Türkiye'de onlarca EBU GARİB var...

Buca, Ümraniye Hapishaneler'i katliamlarını hatırlayın, Ulucanlar Hapishanesinde gerçekleşen büyük katliamı, on tutsağın vücutları delik deşik edilerek tanınmaz hale getirilerek katledilişini hatırlayın. Diyarbakır Hapishanesi'nde kalaslarla kafalarına vurula vurula on tutsağın katledilişini hatırlayın. Ve 19-22 Aralık'ı hatırlayın. Bayrampaşa'da 6 kadının nasıl diri diri yakıldığını hatırlayın. 28 tutsağın, üzerinde "insan olan yere atılmaz" yazılı gaz bombalarıyla, kurşunlarla katledilişini hatırlayın. 19-22 Aralık saldırısının

da, barikatların yıkıldığı hapishanelerde, yüzlerce tutsağın çınlıçıplak soyulup, kelepçelenip, soğukta, çamurlar içinde saatlerce yatırmak zorunda bırakıldığını hatırlayın.

Bunları fotoğraf kareleri olarak canlandırın gözünüzün önünde.

F tiplerinin hücrelerinde tecrit edilmiş, sayım, arama, sevk, ziyaret her vesileyle işkence yapılan tutsağın resmini çizin beyninizde.

Ebu Garib kınayıcıları, neden ağızlarına almazlar bunları?

Bunların ağza alınmadığı, hatırlanmak bile istenmediği, sansür edildiği yerde, Ebu Garip'i kınamak, adice bir riyakarlıktan başka nedir? Üstelik bu vahşetin, güya işgal altında olmayan bir ülkede yaşandığını düşünün, işte o zaman zulmün çok daha katmerli olduğunu göreceksiniz.

RİYAKARLAR 1; işkenceci Oldukları Halde Ebu Garib'i Kınayanlar!

Bunların başında **AKP** iktidarı geliyor.

AKP'liler hangi yüzle kınıyor? F tiplerindeki işkencenin, 19-22 Aralık vahşetinin mimarlarından Ceza ve Tevkifevleri Müdürü Ali Suat Ertosun'u onlar ödüllendirmedi mi? Yargıtay üyeliğine onlar terfi ettirmedi mi? Ertosun'a verilen "devlet üstün hizmet madalyası" tutsakların cesetleri nedeniyle verildi. Hiç merak etmesinler, Ebu Garib'deki işkenceleri yapanlar da kendi devletlerine, emperyalist Amerika Birleşik Devletleri'ne hizmet ediyor.

Ertosun tekil bir örnek değildir. Oligarşinin gelmiş geçmiş tüm iktidarları, işkence politikasını sürdürmüş ve işkencecileri korumuşlardır. Bu ülkedeki tüm polis şefleri, işkence ve infazlarda "en başarılı" polislerden seçilmiştir. İşkenceyi kınayanların işkencecileri ne yaptıklarına bakın? Kahraman ilan ederler, madalya verirler, terfi ettirir, kol kanat gererler! CHP'den DSP'ye, DYP'den MHP'ye, SP'ye kadar, hepsinin yaptıkları kınamalar, riyakarlıktır.

Dünya halklarının öfkesi karşısında, bu hizmetkarlarından birkaçını soruşturup dava açarak göstermelik manevralara başvuran ABD'nin yarın onları terfi ettirerek CIA'nın daha üst makamlarına getireceğinden kimsenin kuşkusu olmasın. Aynı bu ülkede Mehmet Ağarlar'ın, Necdet Menzirlir'in, Kemal Yazıcıoğlu'ların, İbrahim Dedeoğullar'ın, Sadettin Tantanlar'ın, Veli Küçükler'in, Şefik Kullar'ın, Ertosunlar'ın terfi ettirildiği gibi.

RIYAKARLAR 2; Burjuva medya

İşkencelerin savunucusu olup da bugün Ebu Garib'deki işkenceleri kınama yarışına giren bir diğer kesim de **burjuva medyadır**. Ebu Garib hakkında yazdıklarını okudukça, bu konudaki sicillerini bilmeyen biri, pekala onların gerçekten işkenceye karşı olduğunu düşünebilir. Oysa, on yıllardır ülkemizdeki işkence olaylarını gizleyen, örtbas eden, işkencecileri, infazcılarını yücelten burjuva medyadan başkası değildi. İktidarların psikolojik savaşının bir parçası oldular hep.

RIYAKARLAR 3; AKP'yi destekleyip Ebu Garib'i kınayan İslamcılar

Müslümanlara yapılan işkenceler söylemiyle Ebu Garib vahşeti karşısında doğal bir tepki gösteriyor islamcılar. Ama tepkileri doğal olduğu kadar da çarpık, doğal olduğu kadar çifte standartçı. AKP'yi destekleyen hiç kimse, işkenceye karşı çıkmakta samimi olamaz. AKP'nin birbuçuk yıldır F tiplerinde sürdürdüğü işkenceleri, F tiplerinde ölü sayısını 111'e çıkardığını, işkencecileri ödüllendirip himaye edişini, polis jandarma karakollarında işkenceyi kesintisiz sürdürüşünü görmeyen islamcı, işkence gibi bir insanlık suçuna bile "şaşı" bakıyor demektir.

Elbette bu "şaşı" bakışın nedeni var; nedeni İKTİDAR ve ÇIKARLAR'dır. AKP aracılığıyla elde edecekleri çıkarlar için, AKP'nin işkenceciliğine, zulmüne göz yumuyorlar. Buna göz yumdukları sürece de Ebu Garib'deki vahşete karşı çıkmalarının hiç bir samimiyeti ve inandırıcılığı yoktur.

RIYAKARLAR 4; İşkence gerçeğine dokunmayan, dokunduğunda da AB'nin çizdiği sınırların dışına çıkmayıp, iktidara dokunmayan "sol"culuk

Kimi solcu aydınlar, Ebu Garib'ten söz ederken, aynı yukarıdaki kategorilerde yer alanlar gibi Türkiye'de işkence gerçeğine dokunmuyorlar bile. En "cüretlileri", ancak AB'nin gündeme getirdiğini (mesela Manisa davası gibi) ağızlarına alabiliyor. İşkence gerçeği şu veya bu biçimde dünyanın gündemini dolduruyorken, kimi sol legal partilerin gündemine bile girmiyor. Onların hep ve nedense başka "gündem"leri var. F tiplerini, işkencehanelerde kaybettığımız yüzlerce insanı, Kürdistan'ı kasıp kavuran işkenceleri militanca gündeme getirmek yerine, sıradan kınama- larla geçiştirmek, devrimcilik, solculuk değildir.

TÜRKİYE'DE İŞKENCENİN BELGELERİ VAR!

Burjuva basında günlerdir *"Bizde böyle görüntüler olsaydı, yayınlanır mıydı"* tartışması yapılıyor. Evet, ülkemizde de var böyle görüntüler ve fotoğraflar. Ama ülkemizdeki görüntü ve

fotoğraflar, işkencecilerin mutlak hiyerarşisi içinde, emir kumandayla çekildiği için, şimdi o görüntü ve fotoğraflar, Genelkurmayın ve Emniyet Müdürlüklerinin kasalarında duruyor.

Başta Bayrampaşa'da altı kadının diri diri yakılması olmak üzere, 19-22 Aralık 2000'de hapishanelerde 28 insanın nasıl katlediklerinin Jandarma Genel Komutanlığı tarafından kamerayla kaydedildiği **resmen** biliniyor.

Ulucanlar'da işkencenin ve katliamın bir çok anının fotoğraf makinesi ve kameralarla kaydedildiği de **resmen kayıtlara geçmiş** durumda. Burjuva basın boş tartışmalar yapacağına, bunları istesin.

Ulucanlar'da tutsaklara nasıl işkence yapıldığı otopsi fotoğraflarında belgelendi. Bu fotoğraflar, TBMM'nin önüne geldi. "Bakamadık" dediler milletvekilleri. "İnsanlık dışı" dediler ve **unuttular**. Bu fotoğrafları da yayınlamadı burjuva medya. Kürdistan'da ellerinde gerillaların kesik başlarıyla poz veren askerlerin fotoğraflarını da yayınlamadı. Yayınlamadığı gibi, aynı bugün Bush'un, Blair'in yalakası medyanın yaptığı gibi o fotoğrafların **"fotomontaj"** olduğunu iddia ederek suç ortaklığını büyüttü.

Eğer Ulucanlar'da, Bayrampaşa'da yasalara, hukuka, insanlığa uygun bir operasyon yaptığını iddia ediyorlarsa, bu görüntülerin tüm dünyaya yayınlanmasını istiyoruz.

O zaman Ebu Garib'dekilerin mi, Ulucanlar'dakilerin mi daha insanlık dışı olduğunu, Ebu Garib'dekilerin mi Bayrampaşa'dakilerin mi daha vahşi olduğunu göreceksiniz.

Biz o görüntülerde neleri göreceğinizi biliyoruz; çünkü yaşayan biziz. Çünkü o anları anlatan **binlerce sayfalık belgeler var** elimizde. Bu belgelerin bir çoğunu yayınladık da; ama işte onları bu ülkenin medyasında göremediniz. İşkencelere maruz kalan binlerce taniş bu ülkede yaşıyor hala. Hangisiyle röportajlar yapıyor? Burjuva basın boş konuşup tartışıyor. **"Olsaydı yayınlanır mıydı?"** sorusu yanlış, çarpıtılmış bir sorudur. **Var ve yayınlanmadı. Hala da yayınlanmıyor.** Gerçek budur.

BU ÜLKEDE İŞKENCENİN HER TÜRLÜSÜ VAR!

Ebu Garib'den yansıyan fotoğraflar karşısında, özellikle ikiyüzlü kı-

Sayı 4

13

16 Mayıs
2004

İkiyüzlülük o hale geldi ki, F tiplerindeki işkenceyle 111 ölümün sorumluluğunu taşıyan, işkencecilere ödül veren Tecrit ve Katliam Bakanı Cemil Çiçek bile, sivil veya özel tim üniformalarıyla binlerce insanı işkenceden geçiren MHP'liler bile Ebu Garib vahşetini "kınamak" için yarış halindeler.

nayıcıların ortak söylemi “*bu kadar da yapılır mı?*” Daha neler yapıldı ve yapılıyor. Dünyanın başka yerlerinde ve **ÜLKEMİZDE DE**. Bakın aşağıdaki yöntemler bu ülkede uygulanan işkence yöntemlerinin bazılarıdır:

Bu ülkede gözaltına alınıp da **kaba dayak**’tan geçirilmeyen, **üst başı soyulmayan** kimse yoktur. Bunlar **işkenceye** giristir “kahraman” Türk polisi ve jandarması için. Sonrası ise...

Falaka, Çırılçıplak soyma, Filistin askısı, Askıda ağırlık bağlama, Vücudu veya başı duvara vurma, Elektrik verme, Hayaları sıkma, Kum torbasıyla vurma, Vücutta sigara söndürme, Jiletle kesme, Tırnak sökme, Çıplak olarak veya ıslattıktan sonra vantilatör ya da pencere önünde tutma, Saç, bıyık yolma, Tazyikli soğuk su sıkma, Su dolu bir kaba başı batırarak veya başına poşet geçirerek havasız bırakma, Tabutluk adı verilen yerlere sokma, Buz kalıbı üzerine yatırma, Araba lastiğine geçirerek işkence, Kafaya silah dayama, Tetik düşürme, Kızını, eşini yanına getirerek soyma, onlara işkence yapma, Pislik yedirme, Bok çukuruna sokma, Yüksek yerden atma veya atma provası, Uyutmama, El ve ayaklara çivi çakma, Kaybetme ve öldürme tehditleri ve provaları...

Ebu Garib’deki fotoğrafların gösterdiği sapıklık ise, bu ülkenin polis, jandarma, MİT sorgu merkezlerinde her an görebileceğiniz bir yöntemdir.

Cinsel işkence Türkiye işkencecileri için istisna değil, kuraldır... Daha gözaltına alınış anından başlar. **Cinsel taciz, tecavüz tehdidi ve tecavüz, cop, şişe vs. gibi sert cisim kullanarak tecavüz**, onbinlerce kişiye uygulanmıştır bu ülkede. Gözaltındakinin kadın veya erkek, yaşlı veya genç olması fark etmemiştir.

Sözün kısası şudur; “*Türkiye’yi insan haklarını suçlayan Amerika da Irak’ta vahşet yapıyor...*” diyen Adalet Bakanı Cemil Çiçek’in ruh halini iyi okuyun. Gerçekte Ebu Garib’de olanlardan gizli bir sevinç duyuyor, bizi eleştiremezler diye ellerini ovuşturuyor. Bu zihniyetin Ebu Garib’e vahşet demesi ikiyüzlülüktür. Bu zihniyetin başka neye hizmet eder? Ebu Garib’i diline dolayıp, burnumuzun dibindeki işkenceleri ağzına almayanların kafa yapısına iyi bakın.

Yanıbaşındaki işkencelere, kendi ülkesinin hapis-hanelerindeki vahşete karşı çıkmadan Ebu Garib’deki işkenceleri kınamak, ikiyüzlülüktür; Bu ikiyüzlülüğe başvuran, bilin ki, işkence konusunda mutlaka doğrudan veya dolaylı sorumluluğu olan biridir.

Ebu Garib vahşetini kınama riyakarlığıyla **kendi suçlarını** gizleyenleri teşhis ve teşhir edelim.

7 Mayıs 2004

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

ABD’ye “Eğitim” İçin Giden Türk Polisi Ne Öğreniyor?

Yapılan anlaşma gereği her yıl belli sayıda polis, polis müdürü “eğitim amaçlı” olarak Amerika’ya gönderilir. Ve bu polisler mutlaka Siyasi Şube polisleri olur. Birtan Altunbaş’ı işkencede katleden polis şefi İbrahim Dedeoğlu bunlardan biridir mesela.

Bu eğitimin sonuçları pratikte kendini gösterir. Oligarşinin polisinin kullandığı ne kadar işkence yöntemi varsa, ne kadar komploculuk varsa, eğitimini Amerika’dan almışlardır. ABD’ye eğitim için giden polisler, dönüşlerinde terfi alır ve işkencecibaşı oldukları gibi, eğitimlik rolünü de oynarlar. Böylece yüzlerce işkenceci Amerikan eğitiminden geçirilir.

Amerikan işkence eğitim merkezlerinde eğitilen Coni’lerin bu eğitimlerini nasıl kullandıkları Irak’ta resimlendi.

Peki Amerikan işkencecilerinin öğrencileri?

İçişleri Bakanlığı, Emniyet Genel Müdürlüğü, hangi tarihte hangi polislerin Amerikan işkence okullarında eğitildiğini, hangi işkence tekniklerinin öğretildiğini açıklamayacak mı? İşkence aletleri fuarını gezen polislerinin hangi “ticaretle” ilgilendiklerini açıklamayacak mı?

Ertosun’u Madalya Konuşturuyor

Yargıtay Üyesi, Eski Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü A. Suat Ertosun konuşmaya devam ediyor. Radikal’den Perihan Mağden’in, devlet üstün hizmet madalyası takılmasını eleştiren yazısına cevap veriyor utanmadan. (12 Mayıs, Radikal) Sanki gizli saklı biriymiş, tüm dünya 111 insanın katili olduğunu bilmiyormuş, bu suçları işlerken yüzünde maske takılıymış, “kod adı” kullanıyormuş gibi, “beni terör örgütlerine hedef gösteriyorsunuz” diyen Ertosun, katliamıyla övünmeye devam ediyor. Çünkü **O’nun madalyası var!** Ertosun, boynuna takılan madalyanın gücüyle, arsızlığıyla konuşuyor. Konuşturan AKP’dir. Ve düşünün ki, bu adam Yargıtay üyesi!

Keşke olsaydım, ama “F tipinin mucidi ben değilim. Ama yaşama geçiren ekibin içindeyim ve bununla gurur duyuyorum” diyor Ertosun.

AKP’nin işkence konusundaki ikiyüzlülüğünün en bariz örneğidir Ertosun. İşkencecilerin, katliamcılarının lanetlendiği günlerde dahi, bir kenara çekilip sinmek yerine arsızca işkenceciliğini, katliamcılığını savunuyorsa, herkes şu gerçeği görür: bu devletin en muteber kişileri işkenceciler, katliamcılardır.

BU RESİM TÜRKİYE'DE ÇEKİLDİ!

Bu resim 10 tutsağın kafaları ezilerek katledildiği Diyarbakır Hapishanesi'nde çekildi... Görünürde hiçbir gerekçe yoktu. Hatta oligarşinin sıkça başvurduğu "isyan çıktı, bastırdık" diyebilecekleri bir bahaneleri bile yoktu. Buna gerek de yoktu. Yüzlerce kar maskeli özel timci Diyarbakır Hapishanesi'ne girdi ve o anda görüş için koğuşlarından çıkmış olan bir grup tutsağın kafalarını kalaslarla, demir çubuklar, dipçiklerle ezerek katletti. Dönemin Adalet Bakanı İslamcı Şevket Kazan'dı. Kazan sonraki yıllarda yaşananın açık bir katliam olduğunu söyleyecekti. Ama o da tıpkı diğerleri gibi, katliamı o gün savunanlar arasındaydı.

Hapishanelerde katliam ve işkence her iktidar döneminin vazgeçilmez devlet politikası olarak onyıllardır uygulanmaktadır. Bir devlet düşünün ki, kendi hapishanelerine giriyor ve her seferinde oradan ölümler çıkıyor. Diyarbakır'a giriyor; 10 ölü! Buca'ya giriyor; 3 ölü! Ümraniye'ye giriyor; 4 ölü! Ulucanlar'a giriyor; 10 ölü! 19 Aralık'ta tüm hapishanelere giriyor; 28 ölü, yüzlerce yaralı...

BU RESİMLER TÜRKİYE'DE ÇEKİLDİ!

Bu resimler, 16-17 Nisan 1992'de, iki günde 11 devrimcinin infazının resimleridir... Evlerde, sokak ortalarında binlerce insan İNFAZ edildi. İnfazcılar cesetlerin başında sevinç çığlıkları attılar, "zaferlerini" kurşun sıkarak kutladılar. Ölüm mangaları cezalandırılmadıkları gibi, ödüllendirildiler. İstisnasız bütün infazcılar terfi ettirdi, madalyalar takıldı. Kimi Susurluk'ta ortaya çıktı; kimi ölüm mangaları içinde, kimisi de "üst düzey emniyet yetkilisi" olarak görevlerine devam ediyorlar...

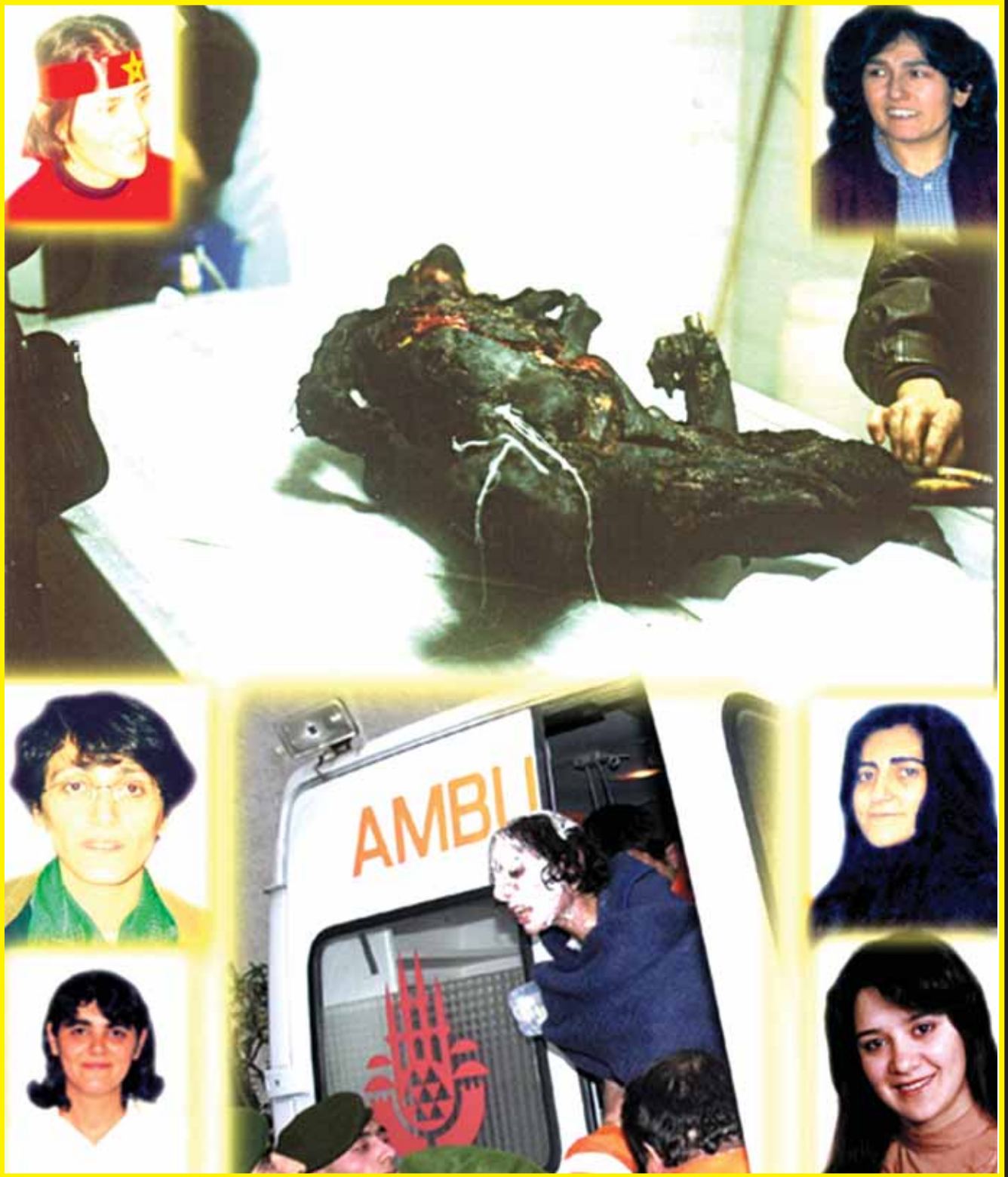
BU RESİMLER TÜRKİYE'DE ÇEKİLDİ!

Bu resimler, Güneydoğu'da binlerce rneęi yaşanan vahşetin "hatıralarıdır"...
Bu manzaraların binlercesi yaşandı. Katlettięi Kürt gencinin kulağını "koleksiyon" yapmak için kesenler; parçalanmış cesetlerle "askerlik hatırası" resimleri ektirenler TÜRKİYE CUMHURİYETİ'nin askerleri. ırılıplak istiflenmiş Iraklı esirlerle resim çektiren işgalci askerin psikolojisini tahlil edenler; haydi bu ölüm mangalarının psikolojilerini ve bunları kimin eğittiğini de tahlil edin!

BU RESİMLER TÜRKİYE'DE ÇEKİLDİ!

26 Eylül 1999'da, Ulucanlar Hapishanesi'nde tutsakların üzerine kurşunlar, gaz bombaları yağdırıldıktan sonra, isimleri önceden belirlenen 10 tutsak hapishanenin 'hamam'ına götürüldü. Etle-ri kesilerek, kafaları ezilerek işkenceyle katledildiler. İşkenceli katliam jandarma tarafından kameralara kaydedildi, ancak TBMM komisyonunun bütün ısrarlarına rağmen, komisyona verilmedi. Katliamcılar yargılanmadılar. Aksine onlarca örnekte olduğu gibi, sağ kurtulanlara davalar açıldı ve hala yargılanıyorlar.

BU RESİMLER TÜRKİYE'DE ÇEKİLDİ!

28 tutsağın katledildiği 19-22 Aralık 2000'deki hapishaneler katliamında, onlar Bayrampaşa Hapishanesi'nde **DİRİ DİRİ YAKILDILAR**. Birsen Kars isimli tutsak o gün ambulandan indirilirken gerçeği tüm dünyaya haykırdı. Bugün işkence karşıtı kesilen burjuva basın bu haykırışı bile çarpıtıp devleti aklamaya çalıştı. "Arkadaşları yaktı, onları kastediyor" manşetleri atmaktan bile utanmadılar. Morgda kül olmuş yatan kadın tutsak kadar, Türkiye'deki vahşetin boyutunu hiçbir şey anlatamaz. Bu vahşet karşısında susanların Irak'ta konuşmaya hakkı olamaz.

“Yoldaşlarımız diri diri yanarken katliamcılar çatıdan kamerayla eserlerini seyrediyorlardı zevkle... Askerler, jandarma bu tabloyu çatılardan kahkahalar atarak izliyorlardı...”

Genelkurmay’a Çağrı; Hapishaneler Katliamında Çektiğiniz Görüntüleri Açıklayın!

Ölüm mangalarının 6 kadını diri diri yakarken kameraya kaydettiklerini anlatan bu sözler, 19-22 Aralık 2000’de Bayrampaşa’daki katliamı anlatan bir bayan tutsağa ait. Buna benzer, onlarca tanık anlatımını sayfalarca yayınladık.

Aynı anlatımları Ulucanlar’dan sağ kurtulan tut-saklardan da duyabilirsiniz. Özellikle hapishaneler-deki katliamlar olmak üzere, ordunun içinde yer al-dığı hiçbir katliam, işkenceli ölüm, infaz yoktur ki, kameraya kaydedilmemiş olsun. Sadece kamera değil, aynı anda bir kaç askerin fotoğraf çekmesi de “işleyişin” bir parçasıdır. Yeni ölüm mangaları-nın eğitiminde, “devlete üstün hizmetlerinin” arşiv-lerinin oluşturulmasında kullanılan bu kayıtlar, aynı zamanda suçlarının da belgeleridir. Bu nedenle ister TBMM komisyonları olsun, ister mahkemeler olsun, hiçbir katliam davasında bu belgeleri, sözde “yetkili” kuruluşlara vermezler.

Genelkurmay suçlarını bilerek, planlayarak işle-mekte ve gizlemektedir.

O arşivlerde her şey vardır:

19 Aralık katliamında hangi hapishanede nasıl

insanları katlettikleri kayıtlıdır o görüntülerde. 6 kadının alevler içinde çığlıklar atarak nasıl diri diri yakıldıklarını göreceksiniz o görüntülerde. Ulucan-lar’ın hamam’ında 10 tutsağın etlerinin lime lime edilerek, kafaları ezilerek nasıl katledildiğine tanık olacaksınız o kayıtlarda. Vahşeti durdurmak için kendi bedenini tutuşturan tutsağın üzerine nasıl mermiler yağdırıldığını göreceksiniz.

Genelkurmay Diyarbakır’dan Ulucanlar’a, Ümra-niye’den 19 Aralık’a bütün VIDEO KAYITLARINI VE RESİMLERİ açıklamalıdır. Seçerek TV’lerden kendi propagandaları için yayınlattıkları “montajla-rı” değil, gerçeği çıplak ortaya koyan belgeleri-ni, açıklamalıdır.

Ama açıklamayacaklardır.

Çünkü katliamcılar gerçeklerden korkarlar. Ger-çekler karşısında daha fazla teröre ve “devlet sırrı” demagojilerine sarılırlar.

Amerikan işkencelerine karşı çıkan herkes, ön-ce kendi ülkesine dönmeli ve Genelkurmay’ın arşiv-lerinde yer alan vahşetin resimlerinin, görüntüleri-nin yayınlanmasını istemelidir.

Basına Çağrı; Şimdi Yayınlayın!

Bugün işkence karşıtı olduğunu açıklamayan, Amerikan işkenceciliğini eleştirmeyen neredeyse hiçbir yazar, hiçbir basın kuruluşu yoktur. En yay-gın tartışmalardan biri de “bu tür resimler bizde olsa yayınlanır mıydı?” tartışmasıdır.

Uzun uzun tartışmaya gerek yok; basının elinde binlerce işkence, infaz resmi olduğunu herkes bili-yor. Ulucanlar katliamının bütün vahşetini göste-ren resimler TAYAD’lılar tarafından tüm basın ku-ruluşlarına dağıtıldı. Hiçbiri yayınlamadı. 19 Aralık katliamının çeşitli resimleri yine aynı basın tarafın-dan sansürlendi.

Bütün basın kuruluşlarına, köşe yazarlarına çağırımızdır;

İşkenceye karşıyız diyorsanız; Vahşeti lanetli-yorsanız; dün yayınlamadığınız resimleri bugün ya-yınlayın! 19 Aralık’ın tanıklarının anlatımlarını dün görmezden geldiniz, sansürlediniz, bugün köşeleri-nize taşıyın!

Aksi, “Biz riyakar şarlatanlarız! Sadece tüm dünya tepki gösterdiği için biz de tepki gösteri-yor gibi yapıyoruz” demektir.

Kendi ülkesinde yaşanan işkenceleri, katliamları teşhir etmeyen, lanetlemeyen, ‘bu vahşetin so-rumlusu kim?’ diye sormayan, “işkenceciler ve katliamcılar cezalandırılmalı” manşetleri atma-yanlar ne demokrat olabilir, ne de işkenceye karşı olabilir.

Amerikan zulmünün işbirlikçilerini unutmayın!

Bugün Irak'taki işkenceleri "kınama" kuyruğuna girenlerin bir çoğunun, bu suçlara ortak olduğunu asla unutmayın. Irak'a müdahaleyi destekleyenler, Amerikan işbirlikçileri, emperyalist demokrasi savunucuları bu vahşetin doğrudan suç ortaklarıdır. İşgalin zulüm demek olduğunu bilerek - yüzyıllardır bilinir zaten -, her ne gerekçeyle olursa olsun; ister siyasi ekonomik çıkarlar nedeniyle, ister "diktatör Saddam" söyleminin arkasına sığınarak işgali destekleyenler, bu görüntülerin yaratılmasına katkı sunanlardır. Bu halk düşmanlarını, işkenceci şakşakçıları asla unutmayın!

İşte suç ortaklarından bazıları:

AKP İKTİDARI / TÜSİAD (Ölümünün ardından yardımsever bir melek gibi pazarlanan, tezkerenin reddedilmesinin ardından 'talih kuşunu kaçırdık' diyen Sabancılar; aleni açıklamaları ile işgale ortak olmayı savunan Koç'lar ve diğer işbirlikçi tekeller) / **GENELKURMAY / MEDYA** (Başta Doğan Medya olmak üzere Amerikancı basın. **Köşe yazarları:** Ertuğrul Özkök, Hadi Uluengin, Hasan Cemal, Cüneyt Ülsever, M. Ali Birand, Cengiz Çandar, Taha Akyol, Mehmet Y. Yılmaz, Nazlı Ilıcak, Yılmaz Öztuna, Ömer Çelik, Güngör Mengi, Erdal Şafak, Mehmet Tezkan, Yasemin Çongar...)

'BATI UYGARLIĞI'

İşkenceler, aşağılamalar, tecavüzler, 'sapık kişilikler', değersizleşme "BATI UYGARLIĞI" dedikleri çürümüş kapitalizmin sonuçlarıdır. Boynuna tasma geçirilen ezilen halklar direnerek özgürleşecek!..

11 Eylül'de yediği darbenin ardından Bush, "teröristler Amerikan değerlerini, Batı değerlerini yok etmek istiyorlar" demişti. "Batı değerlerini yok etmek isteyenleri" yok etmek için "teröre karşı savaş" adıyla, işgalleri, saldırıları, tehditleri başlattı. Bu savaş aynı zamanda, geri ülkelere batı uygarlığını taşıyacaktı. Önce Afganistan'a götürüldü "uygarlık". Havadan bir bomba bir yiyecek paketi atılıyordu. Çok insaniydi "batı uygarlığı"; yiyecek paketleri ile bombalar aynı renkte olduğu için "uyarı" bildirileri bile atıyorlardı. "Aman yiyecek paketi yerine yanlışlıkla bombayı yemeyin" diye. "Kendini futbol maçında hisseden" Amerikan savaş pilotları tarafından kerpiç evler yerlebir edilirken, Cenk Kalesi Hapishanesi'nde 3 bin esiri çeşitli işkence yöntemleriyle katlediyordu "batı uygarlığı".

Sıra Irak'a geldiğinde ise batı uygarlığı Bağdat'ın semalarını bombalarıyla aydınlatıyordu. Kutsal bir savaştı bu. Herkes susmalı ve Amerika'yı alkışlamalıydı. Diktatörlük gidecek demokrasi gelecek, dünya Saddam belasından kurtarılacaktı. Pazar yerleri bombalanarak, tırlar dolusu cesetler taşınarak kurtarıldı Irak.

Direnış yükseldikçe, işgalcinin gerçek yüzü daha da net ortaya çıkmaya başladı.

Bağdat'taki Ebu Garib hapishanesinde işgalcilerin esirlere yaptığı işkence görüntülerinin her biri, batı uygarlığının gerçek yüzünün resimleridir. O resimler, işgalin zulüm olduğu gerçeğini gözler önüne sererken, aynı zamanda emperyalist demokrasinin, özgürlüğün, batı değerlerinin, emperyalistlerin "uygarlık, medeniyet" dediklerinin ne menem bir şey olduğunu da anlatıyor.

Çınlıçplak soyduğu esirleri üst üste istifleyen, kadınlara ve kız çocuklarına tecavüz eden, esirlerin üzerine işeyen, bir köpek gibi boynuna tasma takıp yerlerde sürükleyen ve o resimlerde görünen-görünmeyen her türlü zalimane yöntemle başvuran BATI UYGARLIĞI'dır.

İşte bu çıplak gerçeğin üzerinin örtülmesi için emperyalist cephede ve işbirlikçilerinde bir telaştır gidiyor. Yaratılan vahşetin kapitalizmin ürünü olduğu, emperyalist politikaların, yarattığı kültürün ve ahlakının yansımaları olduğu gerçeğinin üzeri ör-

tülmek isteniyor.

Kapitalizmin İnsan Değeri Yoktur

Çürümüş kapitalizmin hiçbir değeri, ahlakı yoktur. Bu işkenceci "kişilikler", kapitalizmin kültürünün, emperyalist politikaların ürünüdür, "üç beş psikopat" değildirler. Kâr, rant üzerine oturan bir sistem yaratıyor bu kişilikleri. Başlığın yanındaki resim her şeyi anlatıyor. Tasmayı elinde tutan emperyalistler, tasma geçirilen bütün yeni-sömürge halklardır.

"Irak neden işgal edildi?" sorusu unutulduğunda, işkencenin üç beş yetkilinin cezalandırılması sorununa indirgenmesi, "münferit" diye açıklanması da kolaylaşır.

Irak'ın işgali, Amerikan tekellerinin Ortadoğu pazarını, yer altı-yer üstü kaynaklarını ele geçirmesi, Amerikan imparatorluğunun inşaa edilmesi için yapıldı. İşgalin ardından emperyalist tekeller akbaba gibi üşüştüler Irak'a. Bugün yaşanan bütün vahşet uygulamaları da; inşaa edilmek istenen ve kimilerinin utanmazca "demokratik sistem" adını vermeye çalıştıkları sistem de aynı çıkarları sağlamak içindir.

Kapitalizm kâr, üzerine kurulu olduğu, tekellerin çıkarlarını esas aldığı için, onda insana dair, halklara dair hiçbir değer bulunmaz. Demokrasi, özgürlükler, insan hakları gibi kavramlar bu barbarlık sisteminin üzerine sürülen cilalardan ibarettir. Şimdi cilalar kısmen dökülüyor, telaş da bu yüzden. Emperyalist demokrasi, özü itibarıyla halklar için demokrasi olmamıştır hiçbir zaman. Öyle gösterilmek istenmiştir. Bu nedenle Irak'ta yaşananları üç beş işkenceci ile açıklamak ne kadar yanlışsa, salt Bush ile açıklamak da eksiktir. ABD, kapitalist sistemin beynidir. Vahşet de bu sistemin ürünü olarak görülmelidir. Avrupa emperyalistleri de bunun dışında değildir. Irak'ta esirlerin üzerine işeyen İngiliz demokrasisinin, "Avrupa demokrasisinin beşiği" olduğu unutulmamalı. Sorun, işgalci askerlerin hangi sistemin çıkarları için orada olduklarındadır. Onlar, insana değer vermeyen, geri bıraktığı, işgal ettiği halkları aşağılayan, sömüren bir sistemin askerleridir.

İşkencecilik Demokrasi Şovuna Dönüştürülmek İsteniyor

Burjuva basını okuyan, Bush ve hempalarını dinleyen biri, sorunun “üç beş psikopat” sorunu olduğunu, hatta her şeyi kadın er Lynndie England’ın yaptığını düşünür. İşkenceci ABD böyle düşündürmek istiyor. Yıllardır emperyalist demokrasinin, kapitalizmin propagandasını yapan, “batı” dediğinde tam bir aşağılık kompleksi içinde ağzının suyu akan, ‘özgürlükler ülkesi Amerika’ya tapanlar böyle göstermek istiyor.

Ve buradan, pişkince, işkencecilik bile demokrasi şovuna çevrilmek isteniyor. Burjuva basının “Amerika sorumluları cezalandırarak kendini aklayabilir” tavrı, Rumsfeld ve Genelkurmay Başkanı Myers’in ABD Kongresi’nde “sorgu” vermesini “**Demokrasinin gücü**” manşetleri ile alkışlamalar, Bush’un “sorumlular cezalandırılacak” açıklamaları, bu kampanyanın ürünüdür. Böylece zulmün işgalin sonucu olduğu gerçeği gözardı edilecek, vahşetin tekellerin çıkarları için yapıldığı unutturulacak, işkencenin sistematik olduğunun üzeri örtülmüş olacak.

ABD’de demokrasi olmasaymış, bu fotoğraflar yayınlanabilir miymiş, Savunma Bakanı sorgulanabilir miymiş?

Her şeyden önce, “cezalandıracağız” açıklamaları, halkların tepkisi ve resimler üzerine yapılıyor. Yani bugüne kadar tüm bu zulüm sürerken, o meşhur Amerikan demokrasisi çıkıp, hiçbir sorumluyu cezalandırmış değildir. Ortaya çıkmaya yine cezalandırmayacaktı. Ve ortaya çıkmayanlar, resimleri yayınlanmayanlar işlerine devam ediyorlar. İşgalin kendisinin sürdürülmesi bile o demokrasinin ölüm ve aşağılama-dan başka bir şey olmadığını gösterir.

Kızılderililerin kitleler halinde kıyımdan geçirilmesinden bu yana, kapitalist Amerika dünya halklarına zulmediyor. Vietnam’dan Latin Amerika’nın bütün ülkelerine, fuhuş batağına çevirdiği Balkanlar’dan Ortadoğu’ya kadar Amerika’nın adım attığı her yerde işkenceler, katliamlar hiç eksik olmuyor.

İşkenceci yüzünün açığa çıkmasının ardından ABD yönetimi “Amerika bu değil” çılgınlıkları atıyor. Evet Amerika bu!

İşkenceciliğinden demokrasi zaferi çıkarmak isteyen Bush, “ABD insanların eşitliği ve asaletine inandığı için” sorumluların cezalandırılacağı yalanını söylüyor ve ekliyor:

Demokrasilerle diktatörlükler arasındaki temel fark, özgür ülkelerin bu tür olaylara karşı

➔ BİR ABD’Lİ EŞİTTİR DÖRT BİN IRAKLI

Iraklı’nın değeri yok; hiçbir işgalci için işgal edilen ülkenin halkının değeri yoktur. Rakamlar bile bu adaletsizliğin, halkları aşağılayan, değersiz gören politikanın altını çiziyor.

ABD, “1 Mayıs’tan sonra yanlışlıkla öldürdükleri her Iraklı için 2500 dolar ödeyeceklerini ilan etti.”

İşgalden bu yana öldürülen Iraklı sayısının 5 bin, sözkonusu tazminatı alanların sayısının ise 8 olması; “Yanlışlıkla ölüm” kavramıyla demokrasi şovu yapılmasını, sanki diğer ölümlerin işgalcinin hakkı olduğunu bir yana bırakalım. Peki bir Iraklı’nın değerini kim, neye göre belirliyor?

ABD, 1988’de Luckerby’de düşürülen Amerikan uçağında ölen her bir Amerikalı için Libya’dan 10 milyon dolar aldı. Yani bir Amerikalı on milyon dolar. Başka bir hesapla bir Amerikalı eşittir 4 bin Iraklı.

Iraklı esirin boynuna tasma geçiren işkenceciyi işte bu politika eğitiyor.

➔ “İşkence sistemli bir uygulama”

Irak İnsan Hakları Örgütü, esirlere yapılan işkence ve aşağılamanın Ebu Garib ve Amerikalı 6 inzibatla sınırlı kalmadığını, ülke genelinde sistemli bir uygulama olduğunu açıkladı. Amerikan Hristiyan Barış Gönüllüleri Birliği de, aynı basın toplantısında, Amerikalıların kontrolündeki cezaevlerinde sistematik olarak işkence yapıldığını belirtti.

➔ Batı Uygarlığından Seçmeler

Ebu Garib’den çıkan esirlerin anlattığı ve ABD ordusunun raporunda, halen yayınlanmayan resim ve görüntülerde yer alan işkence türlerinden bazıları şöyle:

- Erkek esirleri çınlıplak soyundurarak birbirleriyle homoseksüel ilişkiye girmeye zorlamak.
- Erkek esirleri oral sekse zorlamak.
- Erkek esirlere kadın elbisesi giydirmek.
- Küçük kızları ve kadınları zorla soymak, tecavüz.
- Tecavüz kadınlarla sınırlı değil, erkeklere de tecavüzler yaygın olarak uygulanıyor.
- İmama kadın giysileri giydirerek kadın tutuklularla aynı hücreye atmak.
- En altta dört, onun üstünde iki, en üste bir kişi gelecek şekilde, çınlıplak esirlerden piramid oluşturmak.
- Ata biter gibi esirlerin üzerine binip, postallarıyla sürekli mahmuzlayarak, çılgınlık atarak, süründürmek.
- Esirlerin ölene kadar sopa ve tekmelerle dövülmeleri.
- Amerikalı askerler, esir tuttukları küçük Iraklı erkek çocuklara da sırayla tecavüz ediyorlar. Bu sırada diğer askerler, bu manzarayı videoya çekiyor.
- Amerikalı askerler, Iraklıların cesetleriyle uygunsuz ve gülererek, keşifli pozlar veriyor.

açık ve doğrudan yüzleşebilmesidir” (Hürriyet, 12 Mayıs)

İşkence tartışmalarının özünde, bir ideolojidir tartışılan. Kapitalist ideolojinin halklara reva gördüğünün resimleridir yayınlananlar.

Emperyalist demokrasi olunca, her türlü zulmü uygulayabilirsin; yeter ki üzerini ört, üzerini örtemiyorsan, daha sonra özür dile ve üç beş kişiyi mahkeme önüne çıkar. Tıpkı onbinlerce Afrikalı'yı katleden Avrupa'nın 40 yıl sonra “*şu kadar Afrika-lı'nın ölümünden sorumluyuz*” demesi gibi. Ve bu “demokrasinin zaferi” diye pazarlanmak isteniyor halklara.

Tam bir aldatma tablosu. Oysa her gün ortaya çıkan gelişmeler bu oyuna darbeler indiriyor.

‘Münferit’ Yalanı ve Emirle İşkence

Bush, “*ışkenceyi yapanlar bir kaç kişi.*” bu-yurmuşlar. Yani bildik o “*münferittir, münferit...*” hikayesi. Bu hikayeyi ülkemizde kaç iktidardan, kaç polis şefinden dinledik şöyle bir düşünün. Ülkemizde “münferit” diye açıklanmayan bir tek işkence, infaz, hak ihlali var mıdır? Her yerde, hep aynı hikayeyi anlatıyor egemen sınıflar. Hepsinin hocası Amerikan emperyalizmidir. Orada eğitilir, işkence yöntemlerini de, psikolojik savaşı da, işkencenin nasıl münferit gösterileceğini de orada öğrenirler.

Böyle olmadığı, ABD ordusunun kendi iç yazışmalarında ortaya konuluyor. İşkencenin ne kadar yaygın ve emir-komuta zinciri içinde uygulandığı açığa çıkıyor.

Gizli olarak hazırlanan ve Amerikan basınında yayınlanan bir raporda, işkence emirlerinin, hapishanelerden sorumlu **Tümgeneral Geoffrey Miller** tarafından verildiği dile getiriliyor. Miller, önceki kadın generalin görevden alınmasının ardından Ebu Gureyb Komutanlığı'na atanmıştı. Miller'in bir başka özelliği de önceki görev yerinin Guantanamo hücreleri olmasıdır. Hiçbir hukukun olmadığı, Amerika'nın tüm dünyaya meydan okuyarak esirleri tuttuğu Guantanamo'daki işkence görülenlerin tek suçu resimlerinin yayınlanmaması demek ki?

Rapora göre; Miller, gardiyan askerlere, sorgu öncesi “*Tutukluları yumuşatın*” talimatı veriyor. (9 Mayıs, Milliyet) “*Yumuşatmanın*” yöntemleri ise gördüğünüz resimlerdir.

İşkence eğitimi verildiğini, emirle işkence yaptıklarını, işkenceci askerler de gizlemiyorlar.

İşkenceci kadın asker Sabrina Harman anlatıyor: “*Kime ne yapacağımız, ne kadar eziyet edeceğiz, tutukluyu getiren tarafından bize söyleniyordu. Askeri polislerin işi, tutukluları uyanık tutmak ve hayatlarını cehenneme çevirmektir. Psiko-*

KAPİTALİST KÂR SİSTEMİNİN SON ALANI: ÖZEL SEKTÖR İŞKENCECİLİĞİ

İşbirlikçi Polisin eğitiminde, hapishanelerde, sorgulamada ordunun, CIA'nın yanısıra “özel sektör”ler de yer alıyor Irak'ta.

“CACI International” ve “Titan” bunlardan ikisi. Her iki tekel de “güvenlik sektöründe” faaliyet gösteriyor. Ebu Garib'deki işkencelerde de bu iki tekelin elemanlarının da yer aldığı İngiliz basını ve ABD'li hukukçular tarafından açıklandı.

Kapitalizmin kâr üzerine kurulu sisteminin ulaştığı boyutu göstermesi açısından çarpıcı bir örnektir. CACI ve Titan yaptıkları her işkencede kâr ediyor. Borsadaki hisseleri yükseliyor, böylece “borsa oyuncuları” kazanıyor. İşte size serbest piyasa ekonomisi! Türkiye’de hapishanelerin satılması, özelleştirilmesi tartışmalarını hatırlayın. Mantık, işleyiş aynıdır.

İşkence resmen özelleştirilmiş durumda. Sabah gazetesinden Umur Talu, CACI ile ilgili şu bilgileri aktarıyor köşesinde:

“42 yıllık CACI bu yıl yüzde 30 ciro ve yüzde 38 kar artışıyla övünüyor. Bu büyüme, ‘Şirketin ulusal güvenlik ve terörizmle küresel savaş üstünde odaklanmasının sonucudur’ deniyor. Şirketin başkanı, genel müdürü, her şeyi J. P. London, ‘1 milyar dolarlık ciro çitasını aştığımız için inanılmaz ölçüde mutluyuz. Aldığımız sonuç, ulusal önceliklere odaklanmamızdan kaynaklanıyor’ diyor.”

Ve bu sisteme tepkisini şu sözlerle ifade ediyor Talu: “Bir halkı aşağılayan teknoloji... İnsanları çınlıplak soyup birbiriyle ilişkiye zorlayan piyasa... İnsanların istila edilmiş bedenleri üstünde rekor kıran cirolar... İnsanların işgal edilmiş ruhları sayesinde patlayan karlar... İşkenceyle yükselen hisse senetleri, coşan borsa, mutlu hissedarlar!”

‘Terörizme karşı savaş’, bir bütün olarak Amerikan imparatorluk politikalarının aracı olurken, tekellere de kâr alanı yaratıyor. Terörizm demagogları da işte bu tekellere hizmet ediyorlar.

Kapitalizmin, özellikle emperyalist aşamada bir sistem olarak varolduğu günden bu yana halklara ne kazandırdığına dönüp bakın: faşizm onun eseri, işgaller, yağma ve talan savaşları onun eseri. Teknolojiyi halkları teslim alma aracı olarak kullanma, yoksulları kobay olarak kullanma, darbeler, kontrgerilla örgütlenmeleri, kayıplar, katliamlar hep onun eseri.

Kapitalizm yok olmadan, özelleştirmeci serbest piyasa ekonomisi; borsaları, hür teşebbüsçüleri, piyasaları, tahvilleri ile birlikte yerle bir olmadan halklar acılar yaşamaya devam edecektir.

Kâr üzerine kurulu bu barbarlık sisteminin karşısındaki tek güç, tek alternatif ise, insan üzerine kurulu bir sistem olan sosyalizmdir.

lojik olarak onların moralini bozuyorduk." (9 Mayıs, basın)

Yani o görüntüler, işkenceli sorguya hazırlama seanslarından ibaret. Gerisini siz düşünün.

The Guardian Gazetesine konuşan bir İngiliz özel tim askeri ise aldıkları eğitimi anlattı. Irak'a gitmeden önce, konuşturmak için esirlerle cinsel taciz ve kötü muameleyi yöntem olarak gören R21 (Sorguya Direnme) konusunda eğitildiklerini anlatan asker, her iki ülkenin askerlerinin, işkenceci sorgucularının, ortak sorgu merkezi olan Ashford'da özel eğitimden geçirildiğini söyledi. İngiltere'deki bu işkenceci eğitim merkezinde her türlü işkence yöntemi öğretilirdi onlara ve şimdi Irak'ta uyguluyorlar. "Münferit olan" hiçbir şey olmadığı gibi, her şey işgal öncesinden planlanmış durumda. Dünyaya "özgürlük, demokrasi götürüyoruz" diyen emperyalistler, bir yandan da işkencecilerini eğitiyorlardı.

Esirin boynuna tasma geçiren kadın asker de, diğer esirlere göstererek korkutmak ve konuşturmak amacıyla "böyle poz vermesi için emir aldığını" anlatıyor.

Kontrgerilla Talimnamelerinden İşkence Talimnamesine

İşkencenin münferit olmadığı çok açıktır. Ancak son olarak bir belgeyle, emperyalistlerin nasıl kolayca yalan söylediklerini gösterelim.

Washington Post Gazetesi'nde yayınlanan belge, ABD ordusunun bir iç yönetmeliği. Kontrgerilla taktiklerini talimname haline getiren ABD, hangi işkencelerin yapılabileceğini de talimname haline getirmiş. Habere göre, Guantanamo'da tutulan esirlere 20 tür işkenceye izin veren gizli Amerikan belgesinin bir benzeri de Irak için çıkarılıyor.

Gazete bazı işkence türlerini, "tutsakların uyku dengesini bozma, sıcak ya da soğuğa maruz bırakma, aşırı yüksek sesli müzik dinletme ya da aşırı parlak ışık tutma gibi 'duyusal saldırı'lar, dört saat hiç oturmadan ayakta durmaya zorlama, çıplak bırakma, hücresinde tek başına olursa esirin (kadınlar tarafından) çıplak halde sorgusuna izin verme..." şeklinde sayıyor.

Irak'ta yapılanlar da bunlar değil mi?

Sözkonusu belgenin, Savunma Bakanlığı (Pentagon) ile Adalet Bakanlıkları'nın en üst düzeyleri tarafından onaylandığı da özellikle vurgulanıyor. Tüm bu gerçekler bir tek cümlede toplanabilir ancak: **ABD İŞKENCECİ KONTRA DEVLETİDİR!**

➔ ABD 'İnsan Hakları' ŞOVU YAPAMADI

ABD'nin her yıl yayınladığı "İnsan Hakları Raporu", zamanı gelmiş olmasına ve hazır olmasına karşın açıklanamıyor. Bunun nedeni açık. Irak'tan yayılan resimler. Düşünün; tüm bu vahşet sürdüğü halde, bu resimler yayınlanmasaydı, Amerika insan hakları şovu yapmaya devam edecekti.

Emperyalist demokrasinin "insan hakları" adı altında sürdürdüğü propagandalar sadece halkları aldatmak içindir. Bu raporlar ülkelere yönelik baskının bir araçlarından ibarettir.

➔ Afganistan Resimlerini De Yayınlayın!

Irak'ta ortaya çıkan resimlerin ardından, Afganistan'da bir süre hapisanede kalan ve Amerikan askerlerinin işkencelerini yaşayanlar konuşmaya başladı. Eski bir Afgan polisi yaptığı açıklamada, o resimlerdeki görüntülerin aynısının kendisine de yapıldığını söyledi.

Hiçbir şey "münferit" değildir. Üst üste yığılan çıplak esirlerin nasıl bir piramit oluşturacakları bile talimnamelerle belirlenmiştir.

Irak'ta işgalcinin yarattığı vahşeti artık herkes görüyor. Şimdi sıra Afganistan'da! Cenk Kalesi Hapishanesi'nde 3 bin esir nasıl katledildi? İşkenceli sorgularda CIA elemanları Afganlılar'a nasıl zulmetti? Vahşetin belgelerinden bazıları Uluslararası Af Örgütü tarafından, işgali destekleyen Avrupa Birliği'nin önüne konulduğu halde, neden görmezden gelindi? AÇIKLANMALIDIR! Afganistan zulmünün resimlerini de yayınlayın!

➔ Hani Nerede 'Savaş Suçları' Mahkemeleriniz?

Emperyalistler, özellikle Avrupa emperyalistleri, Balkanlar'ı teslim alma saldırılarında uluslararası mahkemeler kurup, kendilerine direnen liderleri yargılamaya kalkıştılar. "İnsanlık suçunu" yargılama oyunu Miloseviç nezdinde hala sürdürülüyor.

Resimleri çekilmiş, belgeleri yayınlamış ve daha beterinin olduğu bizzat Rumsfeld tarafından açıklanıyor. Haydi kurun "insanlık suçunu" yargılayacak mahkemelerinizi! Nerede o meşhur uluslararası hukukunuz?

Castro'yu teslim almak için Amerika ile ortak hareket ederken aklınıza gelen "insan hakları ihlalleri" suçlamalarınız, yaptırım kararlarınız nerede?

Ya BM? Amerika ve gayrimeşru çocuğu İsrail'in her türlü zulmü yapma özgürlüğü mü var BM nezdinde? "Dünya barışının, hukukun, adaletin" güvencesi diye pazarladıkları BM'den Amerika'ya yönelik yine tek bir yaptırım, protesto yok. ABD işbirlikçisi Annan çıkacak, "bu tür şeyler Irak'ta durumu daha da kötüye götürüyor" diyecek ve bitecek. Emperyalistler BM ile, Avrupa "hukuk, demokrasi" yalanları ile böyle aldatıyor halkları. Onların mahkemeleri, yaptırımları sadece emperyalizme direnenlere karşıdır.

1 Mayıs'ta Türkiye'nin egemen sınıflar, yüzyıllık politikalarının iflasını gördüler. Anti-komünizmin tarihi çok eskidir bu ülkede. Egemen sınıfların onlarca yıl sürdürdükleri ısrarlı propagandalar ve çıkardıkları yasalarla sosyalizmi, komünizmi savunmak, "vatan hainliği"yle eş tutuldu; komünist işçiler, aydınlar hapishanelerden çıkmadı. 1970'lerin başında sosyalistliği iktidar hedefiyle bütünleştiren devrimciler ise, "anarşist, terörist" demagojisiyle yine saldırıların hedefi oldular. O günden bu yana devrimi ve sosyalizmi savunmamızı engellemek için tam bir imha politikası sürdürüldü. Katlettiler, sürdürdüler, işimizden, okulumuzdan attılar, işkencelerden geçirdiler, hapishanelere doldurdular.

Türkiye devrimci hareketi işte böylesi yılların ardından, sosyalizmi yoketmek için saldırılar hala da tüm pervasızlığıyla sürdürülürken kızıl bayraklarla doldurdu meydanları.

1 Mayıs, tüm dünyada, meydanların en fazla kızıla büründüğü gündür. Bu, rastlantısal değildir. Halkların mücadelelerinde ulusal veya enternasyonal pek çok özel gün vardır; fakat bu günlerin içinde sosyalizmi en çok gündeme getiren, sosyalizmle en çok bütünleşen 1 Mayıs'tır. Başından itibaren işçi sınıfının ideolojisiyle harmanlanmıştır 1 Mayıs. İşçi sınıfının ideolojisi ise, **sosyalizmdir**. 1 Mayıslar, işçi sınıfının dünya çapında ekonomik-demokratik mücadelelerin içinde pişip sosyalizm bilincini kazandığı en önemli mücadele mevzileri olagelmıştır.

Ülkemizde 1 Mayıslar'a bu anlamı kazandıran ne reformist sendikacılar, ne "işçici" reformistlerdir. Bu anlam, devrimci-ler tarafından kazandırılmıştır. 1

Mayıslar'ı devrim mücadelesinin bir parçası yapan, 1 Mayıs meydanlarını sosyalizmin meydanları haline getiren devrimcilerdir.

Bir paradoks gibi görünür ama gerçektir; Türkiye gerçeğine uymayan teorileriyle, işçi sınıfını devrimin "fiili öncüsü, temel gücü" ilan edenler, işçi sınıfının mücadelesini ekonomizmle sınırlandırırken, işçi sınıfının "ideolojik öncülüğü" tesbitiyle hareket eden devrimciler, işçi sınıfını siyasallaştıran, devrimcileştiren tek güç olmuşlardır. Çünkü işçi sınıfının ideolojik öncülüğü, bizim mücadelemizin temel gerçeklerinden biridir. Asla lafta kalmamıştır. İşçi sınıfının ideolojisi, sosyalizmdir ve her koşulda sosyalizmin bayrağını dalgalandıranlar, devrimcilerdir.

1 Mayıs meydanları da işte bu gerçeğe ayna tutmuştur.

1 Mayıs meydanlarında oligarşinin yasallığına, icazetine sığınılmadan dalgalandırılan kızıl bayraklar, sosyalizmin bayrağıdır; Emperyalizmi kovup, oligarşinin iktidarını alaşağı ederek iktidar olmayı hedeflemeyenlerin sosyalizmi savunmasının altı boşdur. Sosyalizmin başlangıç noktası, **halkın iktidarındır**. O başlangıç noktasına varmak ise, çok büyük mücadeleleri gerektiriyor. O başlangıç noktasına varan yol kanlı ve zorlu bir yoldur.

34 yıldır bu yoldayız.

Kızıl sancakların dalgalandırılmasını bir "gösteri" sananlar, o kızıl bayrakları dalgalandırabilmek uğruna ödenen bedellerden habersizdirler. Sosyalizmin kızıl bayrağının kurşun yağmurları altında dalgalandırılarak kitlelere maledildiğinden habersizdirler. O bayraklardaki kızılık, kelimenin gerçek anlamıyla dökülen kanlarımızın verdiği bir kızılıktır.

Sosyalizm içi

Çürümüş dünya için hala

Kızıl bayrak taşımak kuşkusuz her zaman devrimciliğin, sosyalistliğin tek ölçüsü değil; reformistler, revizyonistler emperyalizmin ve oligarşinin terörü altında bir yandan o simgelerden kaçarken, bir yandan da kitleleri aldatmayı sürdürebilmek için sarılabilirler kızıla. Ama sosyalistliğin hiç şaşmaz bir ölçüsü vardır.

n yürüyoruz! tek umut sosyalizmdir!

Evet, bol miktarda sosyalist var, ama hepsi devrimci değil; çünkü devrim için savaşmıyorlar. Sözde sosyalisttirler. “Devrim için savaşmayana sosyalist denmez” sözü işte bunlar için söylenmiştir. Devrim için savaşmayanın dilinde sosyalizm, elinde kırmızı bayrak eğreti durur. Tam bir ikiyüzlülüktür onların ki; hem düzenle cephe-

den çatışmayacaksın, hem sosyalist geçineceksin!

Emperyalizmin ve oligarşinin, yalnız askeri saldırıları altında değil, yoğun ideolojik saldırıları altında savunuyoruz sosyalizmi. Bu saldırılar, “soldan” da destek buluyor ve bir kuşatmaya çevriliyor.

“Sosyalizmin sözünü etmenin zamanı değil”, “halk sosyalizm değil, demokrasi istiyor” gerekçeleriyle sosyalizmi telaffuz etmekten vazgeçenler, veya “özgürlükçü sosyalizm” gibi kavramlarla sosyalizmin 70 yıllık kazanımlarını mahkum edip “Avrupa sosyalistleri”nin çizgisinde sosyalizm sosuna bulaştırılmış burjuva demokrasisini savunanlar, “sosyalizm öldü” propagandasının soldaki sürdürücüleri oldular.

“Reel sosyalizm” iflas ettiyse, “işçi sınıfı artık eski işçi sınıfı değil” ise, geriye kapitalizmden ve burjuva demokrasisinden başka bir şey kalmıyordu. 1990’ların başlarından itibaren solda yaygınlık kazanan bu sapkın görüşlere rağmen, devrim ve sosyalizm ideolojisi ve ideali yaşatıldı ülkemizde.

Ülkemizin, halkımızın ve dünyanın kurtuluşu da bu idealin yaşatılmasındadır. Çürümüş dünya için hala tek umut sosyalizmdir. Açlığın, adaletsizliğin hüküm sürdüğü dünya tablosu, kapitalizmin halkların hiç bir yarasına merhem olmayacağını tekrar kanıtlanmasındadır. Tüm emperyalistlerin kapitalizmi “ilelebet sürececek” bir düzen olarak işgaller, katliamlar eşliğinde dünya halklarına dayattığı bir dünyada, cüretli ve onurlu olmak, devrimci olmak, sosyalizmi tereddütsüz savunmaktır. â

Amerikan imparatorluğuna, küreselleşmeye karşı çıkanların da savunacağı başka bir alternatif yoktur. Kapitalizm ve emperyalizm birbirinden çok farklı,

birbirinden ayrı şeyler mi? Hayır! Küreselleşmeye karşı çıkıp, Amerikan imparatorluğunu eleştirip yine “kapitalizm içinde” daha eşit, özgür bir dünya olabileceğini hayal edenler, işte bu noktada yanılıyor. Eşitlik, adalet diyen bir burjuvazi yok artık yeryüzünde. “Serbest rekabetçi” bir kapitalizm de yok. Avrupa ülkelerinde kapitalizmin “reformlar” yoluyla iyileştirilebileceğini düşünenler, emperyalizm olgusunu gözardı ediyorlar.

Emperyalizme, küreselleşmeye, imparatorluğa karşı çıkanlar, karşı çıkışlarını gerçek bir temele oturtmak için kapitalizme de karşı çıkmak durumundadırlar. Kapitalizmin alternatifi ise, sadece ve sadece işçi sınıfının ideolojisindedir. İşçi sınıfının ideolojisi, insanlığın kurtuluş ideolojisidir. Bu ideoloji, sosyalizmdir.

Kapitalizm için tarih çağı dolmuştur. Ama bu teorik sapmanın ötesinde, halkların yaşamında kapitalizm ömrünü doldurmaktadır.

Kapitalizmin, emperyalist ülkelerde de, yeni-sömürgelerde de, belli bir dönem için ve bir yere kadar kitlelerin yaşamında nisbi iyileştirmeler sağladığı dönemler de artık geride kalmıştır. Bugün telaffuz edilen korkunç açlık rakamları, yetersiz beslenmeden, hastalıklardan ölümleri gösteren korkunç istatistik rakamlar, kapitalizmin (yani emperyalizmin) geldiği noktanın ürünüdür. Ve emperyalizm, kısa ve uzun vadede, halklara daha fazla açlıktan, sefaletten, eşitsizlikten, adaletsizlikten başka bir şey vadetmemektedir.

Kurtuluş vadeden tek şey sosyalizmdir. Kırmızı bayraklarımız umudun ve alternatifin adıdır; Sosyalizm düşümemiz yaşıyor; Tarihin insanlığa sunduğu bundan daha parlak, bundan daha gerçek bir başka düş yoktur.

Anadolu'da 1 Mayıs...

Devrimin Kızıl Bayrakları Tüm Anadolu'da Dalgalanacak

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, İstanbul Saraçhane'nin dışında, Anadolu'da da sosyalizmin kızıl bayraklarını dalgalandırdı. Adana, Adıyaman, Afyon, Ankara, Antalya, Diyarbakır, Bursa, Dersim, Elazığ, Erzincan, Eskişehir, Hatay, Hopa, İzmir, Kars, Kütahya, Malatya, Mersin, Sakarya, Samsun, Sivas, Trabzon, Uşak ve Zonguldak'ta haykırılan "Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede" sloganları, Anadolu halkına, yoksulluktan, zulümden, adaletsiz düzenden gerçek kurtuluşun adresini gösterdi.

Anadolu'da dalgalanan kızıl bayraklar, meydanları dolduran devrimciler, emekçiler, umudun Anadolu'nun dört bir yanına yayılacağına da habercisidir. Yetinmemeliyiz. Bu 1 Mayıs'da Anadolu'nun 23 kentinde dalgalanan Kızıl bayraklar, emekçilerin 1 Mayıs alanına çıktığı, çıkmadığı bütün Anadolu kentlerine ulaşmalı. 1 Mayıs alanlarında ortaya konulan coşku, kararlılık ve direniş ruhu, bunu başarmak için en büyük güçtür.

Anadolu Örgütlenmede Israr Ediyor

"Taşra"... Anadolu'nun onlarca kentini, binlerce ilçesini, onbinlerce köyünü, nüfusun yarıya yakınına oluşturan nüfusunu anlatan "sihirli" ve bir o kadar da hor gören, bir kenara iten anlamlar içeren bir kavramdır.

Elbette kelime anlamı bu aşağılamayı içermez. Metropol kentlerin dışını ifade eder. Ama bugünün Türkiye'sinde daha çok diğer anlamıyla kullanıldığı aşikardır. Burjuva basınından

küçük burjuva aydınına kadar "gözden çıkarılan", aslında "yok sayılan"lardır. Sadece depremde enkaz altında kaldıklarında haber olurlar medyada.

Ne açıklıkları, ne yoksullukları, ne acıları, ne yaşadıkları zulüm hiç duyulmaz, duyurulmaz.

Güneydoğu'dan Karadeniz'e, İçanadolu'ya kadar yoksulluk çok daha katmerli yaşanır. Baskı ve zulüm politikaları da daha pervasızdır Anadolu'da. Bir vali, bir kaymakam, bir

Haklar ve Özgürlükler Cephesi içerisinde yer alan yasal, demokratik kuruluşlar, bu kuruluşlarda faaliyet gösteren devrimciler ise özel olarak "bastırılması, susturulması" gerekenlerdir. Haklar ve özgürlükler mücadelesi, kesinlikle Anadolu'da örgütlenmemeli, kimse hakkını aramamalıdır. Anadolu'ya dayatılan suskunluk, "kaderine razı olmuşluk" havası kesinlikle bozulmamalıdır. Statükolar sarsılmamalı, Anadolu halkı devrimcilerin sesini duymamalıdır. Böyle olduğunda şu bu düzen partisine kurtuluş umuyla sarıl-

savcı, bir polis müdürü deyim yerindeyse "kanundur", her şeydir. Astığı astık, kestiği kestik bir düzen hüküm sürer çoğu Anadolu kentinde.

En küçük bir örgütlenme girişimi, en küçük bir hak talebi karşısında, düzenin bütün yasaları da hiçe sayılarak bastırılmak istenir. Bunun örneklerini okuyucularımız yüzlerce habermizde yer alan örneklerle bilirler.

maya, aldatılmaya devam edecektir milyonlar.

Anadolu kentlerinde meydanlara çıkan devrimciler işte tüm bu kuşatmaya, dayatmalara karşı "biz varız" dediler. Meydanlarda yoksul halka 'kurtuluş devrimde, halkın iktidarında, mücadele ve örgütlenmede'

mesajlarını iletiler. Disiplin, kararlılık ve coşkuları-
la, halk iktidarı için kime
güveneceklerini somutladılar.

1 Mayıs gösterdi ki;
yüzyılların unutulmuşluğuna,
burjuva medyanın yok saymasına,
gözlerden uzak yaşadığı baskı ve zulme
rağmen, Anadolu, mücade-
lenin, örgütlenmenin yok edilemeyeceğini anlatıyor
herkese.

Oligarşinin yok etmek,
susturmak istedikleri, örgütlenmelerini yasadışı
yöntemlerle dağıtmak istediği
devrimciler yine alanları gür
sloganlarıyla, tek tip elbiseli kızıl bayraklı
k o r -

Umut En Ücra Yerlerde Yaşıyor

1 Mayıs kutlamalarının yapıldığı öyle Anadolu kentleri var ki, ne bir tek HÖC örgütlenmesi var, ne de bir DKÖ. Ama meydanlarda umudun sloganlarını haykırıyor Anadolu'nun kadınları erkekleri. Bu, neden yokedilemeyeceğimizin de küçük bir emaresidir. Ölü-
mü gülerek kucaklayan Cepheliler boş yere *"tohum olup düşünüyoruz Anadolu toprağına"* demiyorlar. Boş yere "bu topraklarda kök salmış bir halk hareketini kimse yok edemez" denilmiyor. Tüm bu tesbitler yaşanan bir sürecin, yaratılan geleneklerin Anadolu halkında yarattığı etkilerin sonucudur.

Baba İşhaklar'ın, Köroğlular'ın, Bedrettinler'in, Çakırcalıların isyanlar toprağına kök salmaya

devam edeceğiz.

Umut en ücra köşede yaşıyor ve büyüyor. Anadolu'nun bütün kentlerinde, kasabalarında, köylerinde devrimin kızıl bayrağını dalgalandıracağımız günler de gelecek. Yaşadığı yoksulluk, adaletsizlik ve zulmün katmerlisi ile devrimden en çok çıkarı olanlara, devrime en fazla ihtiyacı olan Anadolu'yu kızıl bayraklarımızla selamlayacağız.

Kızıl Bayraklılar Uşak'ta Da Alandaydı

Geçen haftaki sayımızda yer veremediğimiz 1 Mayıs kutlamalarından biri de Uşak'ta gerçekleştirildi. Yaklaşık 700 kişinin katıldığı 1 Mayıs kutlamasında, "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş, Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Halkız Haklıyız Kazanacağız, Yaşasın 1 Mayıs" sloganları yankılandı. Haklar ve Özgürlükler Cephesinin kızıl bayrakları ve direniş, kararlılık dolu sloganlarıyla katıldığı yürüşte, KESK ve Türk-İş'e bağlı sendikalar ile siyasi partiler ve DKÖ'ler de yer aldı.

Kütahya ve Giresun'da 1 Mayıs Coşkusu

Bu sene Kütahya'da ikinci kez yapılan 1 Mayıs kutlamalarına KESK'e bağlı sendikaların yanısıra, gençlik örgütlenmeleri de katıldı. Mitinge, "YÖK Yasa Tasarısı Geri çekilsin. NATO'ya Geçit Yok" pankartıyla katılan devrimci demokrat öğrenciler yürüyüş sırasında "F Tipi Üniversite İstemiyoruz", "NATO Defol Bu Memleket Bizim" sloganlarını haykırdı. Polisin provokasyon ve tacizlerine rağmen 1 Mayıs çekilen halaylarla sona erdi.

Giresun'daki kutlamalarda sık sık 'Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş, Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor, Fındıkta Sömürüye Son, F Tipilerine Hayır' ve Amerikan işgaline karşı sloganlar atıldı. 1,5 saat süren miting, Grup Yorum türküleri eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi.

tejleriyle doldurdular.

Sansürlenen ölüm orucu direnişinin sesi duyuldu bütün Anadolu meydanlarından. Direnişin kahraman şehitleri, uğruna canlarını feda ettikleri Anadolu halkını selamladılar meydanlarda. Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı nasıl direnilmesi gerektiğini, alınlarında kızıl bantlarıyla çıktıkları meydanlarda gösterdiler.

Deniz'ler NATO Protestosuyla Anıldı

dığını belirterek, “onlar gerilladır, silahlı devrim cephesinin üyeleridir” dedi.

Deniz Gezmış, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan, çeşitli kentlerde yapılan eylem ve etkinliklerle anıldı. Anmalarda, Deniz'lerin mirasının anti-emperyalist mücadelede yaşatıldığı vurgulandı.

NATO zirvesi'nin yaklaşması nedeniyle anmalar NATO'yu protesto eylemlerine dönüşürken, Gençlik Dernekleri de bir çok kentte düzenlenen anmalara katıldılar.

Sivas'ta Gençlik Derneği ve Özgür Gençlik tarafından düzenlenen anmada anti-emperyalist mücadele tarihi anlatıldı.

Mersin Gençlik Derneği'nin de bulunduğu 17 gençlik bileşeninin oluşturduğu 'Anti-emperyalist Gençlik', 200 kişisini katılımıyla yaptığı eylemle 6. Filo'ya karşı bağımsızlık şiarını unutmayacaklarını söyledi. "Emperyalistler İşbirlikçiler 6. Filo'yu Unutmayın, Sıra NATO'da" yazılı pankart açan, Deniz'lerin resimlerini taşıyan gençlik, "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür, Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" dövizleri taşıdı.

Kocaeli Gençlik Derneği'nin de bulunduğu NATO KARŞITI ÖĞRENCİLER, 6 Mayıs günü düzenledikleri yürüyüşte, "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür, İstanbul NATO'ya Mezar Olacak, NATO'yu Denize Dökeceğiz" sloganları atıldı.

Adıyaman Temel Haklar, 8 Mayıs'ta düzenlenen anmada, Deniz'lerin içinin boşaltılmaya çalışıl-

Antalya Eğitim-Sen'de düzenlenen anmada Sükrü Erbaş şiirleri, Grup Sesleniş'in türküleri yer aldı. Mahirler'in Deniz'leri kurtarmak için gösterdiği dayanışma ruhunun anlatıldığı anma, "Haklıyız Kazanacağız" marşıyla sona erdi. Ayrıca Kışlahan Oteli önünde Temel Haklar'ın da katıldığı bir basın açıklaması yapıldı.

Dersim Gençlik Derneği Girişimi'nin de bileşeni olduğu Öğrenci Gençlik Birliği'nin Temel Haklar'da düzenlediği anmada belgesel izlendi.

Bursa Setbaşı önünde toplanan öğrenciler yürüyüş düzenledi. Gençlik Derneklilerin de olduğu 250 kişinin katıldığı yürüyüşte Haklar ve Özgürlükler Cephesi pankartı da açıldı. Yürüyüş boyunca, "İstanbul NATO'ya Mezar Olacak, Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş, Selma Kubat Ölümsüzdür, Denizler Mücadelemizde Yaşıyor" sloganları atıldı. Ayrıca HÖC, ESP ve İşçi Köylü tarafından bir panel düzenlendi.

Ankara'da Kızılay Gima önünde toplanan, aralarında Gençlik Derneği'nin de bulunduğu gençlik örgütlenmeleri ortak bir basın açıklaması yaptılar. 300 öğrenci, "NATO ve Emperyalizme Karşı Denizlerin Ruhuyla Mücadeleye" pankartı açarak ABD Büyükelçiliğine yürüdü. Irak'taki işkence fotoğraflarının Büyükelçilik önüne bırakan öğrenciler, ABD bayrağını yaktıktan sonra, sloganlarla Yüksel Caddesi'ne yürüdüler. Denizler mezarları başında da anıldılar.

Eskişehir'de Gençlik Derneği ile çeşitli gençlik örgütlerinin düzenlediği eylemde "Deniz Gezmış Ölümsüzdür" sloganları atıldı.

Ayrıca; İzmir, Adana, Balıkesir, Çanakkale, İskenderun, Balıkesir ve daha bir çok kentte 6 Mayıs şehitleri NATO'ya karşı öfke sloganları ile anıldı ve "68 ruhuyla emperyalizme karşı mücadele" çağrıları yapıldı.

Trabzon'da Faşist Saldırıları

KTÜ'de faşist saldırıların yoğunlaşması üzerine 5 Mayıs'ta ilerici öğrenciler bir basın açıklaması yapmak için toplandılar. 100 kişinin katıldığı açıklama yapıldığı sırada, 200 kişilik bir faşist grup toplanarak, 'Ülkücü Hareket Engellenemez' sloganları atmaya başladı. Bunun üzerine basın açıklamasına ara veren öğrenciler, "KTÜ Faşizme Mezar Olacak" sloganları haykırdı. Yürüyüşe geçen öğrencilere faşist saldırı sürdü. '61 Büfe'nin sahibinin elinde bıçakla dışarı çıkarak 'hepinizi bıçakla doğrayacağım' diye bağırma başlamasıyla birlikte büfeden çıkan 10 kişilik grup silahla öğrencilere saldırdı. Silahın patlamaması sonucu ölü yaralı olmazken dev-

rimci-demokrat öğrenciler saldırıyı püskürttüler.

O ana kadar ortada görülmeyen jandarmanın ilk işi ise ilerici öğrencileri 'koruma' için (!) gözaltına almak oldu. Satırlı, silahlı faşistlere ise dokunmadı.

Yine dergi çalışmamız 8 Mayıs gecesi 7-8 kişilik bir faşist grup tarafından önü kesilerek tehdit edildi. "Bayan olduğun için dövmüyoruz" diyen faşistlerin, AKP'nin polisinden güç aldıkları ise bir çok örnekte görülmüyordu. Tıpkı, 1 Mayıs eylemini faşistlerle birlikte izleyerek öğrencileri mimlediklerinde görüldüğü gibi. Nerede faşist saldırı varsa, orada devletin "güvenlik güçleri"nin suç ortaklığı vardır.

Bu arada Balıkesir'de Tolga Çanta isimli öğrenci okul dışından gelen faşistlerin saldırısına uğradı.

Tükenmeyiz

Gençlik olarak, İstanbul'dan Anadolu kentlerine biz vardık, alanlardaydık. Baskınların, kompoların, gözcü ve tutuklamaların mücadelemizi sindiremeyeceğini, yok edemeyeceğini alanlarda haykırdık. Bizim olduğumuz yerde umut vardır, gelecek vardır.

Düzen bunun için her gün kan kaybetmekte, tükenmektedir. Çünkü onların gençliği yoktur. Onlar gençliği yozlaştırarak, çürüterek, apolitikleştirerek yok etmektedir.

YÖK üzerinde tartışmaların en yoğun yaşandığı şu günlerde, meydanlardaki sesimiz, bu kavganın it dalaşından başka bir şey ol-

madığını gösterdi. Halk için bilim, halk için eğitim isteyen sadece bizdik. Onlar iktidar kavgası veriyorlar, biz bağımsız, demokratik bir üniversite mücadelesi için bedeller ödeyerek yürüyoruz.

AKP iktidara geldiği günden bu yana bütün halk kesimlerine daha fazla açlığı, daha fazla adaletsizliği dayattı. Soruşturmalara, YÖK'e, tecrite karşı olan bizler üzerinde de en ağır baskıları uygulamaya çalıştı. Adım adım Ankara'ya yürümemiz, 6 Kasım'da, 13 Mart'ta Ankara'yı zaptedişimiz, açlığa ve adaletsizliğe karşı gençliğin yükselen sesi, AKP ikti-

bir yanında Eskişehir'de, Zonguldak'da, Sivas'ta, Antalya'da, Erzurum'da, Dersim'de, Sakarya'da, Adana'da, Diyarbakır'da, İzmir'de, Samsun'da DEV-GENÇ'li yüreklerimizle alanlardaydık. "AKP Açlığın ve Adaletsizliğin İktidarındır" yazan pankartlarımız, kızıl bayraklarımız, disiplini-miz ve coşkuyla haklar ve özgürlükler mücadelesinde kan, can pahasına kazanılan 1 Mayıs alanlarındaydık.

Yıllardan beri egemenlerin yaymaya çalıştığı yozluğa, uyguladığı büyük sansüre rağmen alanlara çıkmanın onurunu yaşıyoruz.

darını daha da korkuttu. Bunun için baskılardan, kompolarından biz de payımıza düşeni aldık.

Bütün bu yaşadığımız haksızlıklar, adaletsizlikler, baskınlar ve kompolarından sonra 2004 1 Mayıs'ı bizim için daha önemliydi. Bitmeyeceğimizin, tükenmeyeceğimizin göstergisi olmalıydı. Ve öyle de oldu. Anadolu'nun dört

Ve tekrar yineliyoruz: BİZ TÜKENMEYİZ! Ülkemizin haksızlıklara karşı direnen yanı olmaya, 1 Mayıs alanlarında açlığı ve adaletsizliği yaratanlardan hesap sormaya devam edeceğiz. Bulduğumuz her alanı mücadele alanlarına, her günü kavgaya gününe dönüştüreceğiz. Gücümüz, DEV-GENÇ mirasımızdır.

Cezmi Ersöz Kocaeli Gençliğiyle

Şair Yazar Cezmi Ersöz, Kocaeli Gençlik Derneği'nin davetlisi olarak geldiği Kocaeli'de imza günü ve söyleşi düzenledi. 6 Mayıs günü Meydan Sanatevi'nde gerçekleştirilen söyleşiye katılan gençliğe, ölüm orucunu anlatan "Suçtur Umutsuzluğa Kapılmak" adlı son kitabını tanıtan Ersöz, düünden bugüne ülkemizde yaşanan çarpıklıkları, iktidarların zulüm politikalarını anlattı.

Ersöz'ün, halen devam eden ölüm oruçları ve son dönemdeki demokratik kurumlar üzerindeki baskılar ve kompolarla değiştiği söyleşi yaklaşık 3 saat sürdü. Cezmi Ersöz, söyleşinin sonunda gençliğin sorularını cevapladı.

YÖK-AKP İşbirliğiyle Saldırı

"Koordinasyon" üyesi öğrenciler, 7 Mayıs'ta, İÜ Hukuk Fakültesi'ni terk etmeyerek, YÖK yasa tasarısını protesto ettiler. YÖK konusunda çatıştığı AKP'nin Polisiyle işbirliği yapan rektörlük, sabaha karşı okula polisin girmesine izin verdi. Öğrenciler yakapaça gözcüye alınırken, ertesi günü saldırı bir basın açıklaması ile protesto edildi. Açıklamada, "Katil Polis Üniversiteden Defol, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" dövizleri taşındı ve sloganları atıldı. Gözcüye alınan öğrenciler ise serbest bırakıldılar.

Örgütlü Halkın Gücü: Dien Bien Phu Zaferi

“Kendi meşru hakları ve bağımsızlığı için savaşan mutlaka kazanır. Kendi isteklerini başkalarına dayatanlar kesinlikle yenilgiye uğrayacaktır.”

Mayıs 2004, General Nguyen Giap

1 Mayıs'ta Vietnam'da bağımsızlığın ve Dien Bien Phu zaferinin 50. yılı görkemli törenlerle kutlandı. Dünyanın bir çok yerinden yüzbinlerce kişi törenleri izlemek, zaferin coşkusuyla katılmak için Vietnam'daydı.

Törenlerde bütün gözler, general Von Nguyen Giap'ın üzerindeydi. Çünkü kutlanan zaferin komutanı oydu. 92 yaşındaydı ve hala o günlerin coşkusuyla, sosyalizmi 50 yıldır savunma kararlılığıyla dünyanın karşısındaydı.

1970'li yıllarda çok sözedilirdi Vietnam'dan. Amerikan emperyalizminin işgaline karşı kahramanca sürdürdükleri direniş, dünya halklarının yüreğinde ve gündemindeydi. Kazandıkları zafer, tüm dünya halklarına ve devrimcilere moral ve güven verdi. Vietnam, emperyalizme karşı nasıl kazanılır sorusunun canlı cevabı olarak gündemde kalmaya devam etti.

Ama özellikle 1990'lardan bu yana, emperyalist medyanın “yok saydığı” bir ülkedir Vietnam. Çünkü Vietnam'ın varlığı, “sosyalizm öldü” iddiasını tezip eden bir gerçektir.

Bağımsızlığın, Dien Bien Phu zaferinin 50. yılı törenleri de emperyalist medya tarafından sansür edildi. Emperyalizme karşı halkların böyle zaferler kazanabileceğinin hatırlanması, işlerine gelmezdi. Fakat hangi sansür, tarihi örtebilir ki? Aradan yüzyıllar geçse de destanlarını yaşatan halkların hafızasını hangi sansür silebilir?

55 bin gerilla, 260 bin milisle kazanılan zafer

Vietnam, Fransız işgali altındaydı. 1940'da başlatılan silahlı mücadele, 1950'lere geldiğinde iyice güçlenmişti. Vietnam kurtuluş gerillalarının Fransız işgalcilerine büyük kayıplar verdirmeye başlaması üzerine, Fransızlar, Kuzey Vietnam'daki Dien Bien Phu vadisinde büyük bir askeri üs kurdular. Onbinlerce asker, toplardan

uçaklara hava ve kara saldırı araçlarıyla donatıldı bölge.

Bu askeri dengesizlik içinde, gerillaların Fransız birliklerini altetmesi düşünülemezdi bile. Fransız emperyalizmi de böyle düşünüyordu. Ama hesap etmedikleri bir şey vardı: halkın gücü. Üstelik, karışılardaki halk, ÖRGÜTLÜ bir halktı. Halkın örgütlülüğü, bir anda güç dengesini tersine çevirdi. Vietminh gerillalarının dışında, halktan milis olarak örgütlenmiş 260 bin Vietnamlı yer aldı Fransız kuvvetlerinin çevrilmesinde.

Vietminh güçlerinin ve halkın katılımıyla elli beş gün elli beş gece, hiç durmaksızın tüneller kazıldı Fransız siperlerinin içlerine doğru. Hazırlıklar tamamlandıktan sonra Vietnam Ulusal Kurtuluş Güçleri, Giap'ın komutasında saldırıya geçtiler. Fransızların kurduğu 49 mevzi birer birer ele geçirildi. 7 Mayıs 1954'te Fransızların son mevzileri de düştü. Zırhlı araçlar ve uçaklarla donanmış Fransız birlikleri, ellerinde hafif piyade tüfeklerinden başka bir şey olmayan bir güç tarafından altedilmişti.

Fransa, bu yenilgi sonrası, bölgeden çekilmek, Vietnam'ın bağımsızlığını tanımak zorunda kaldı.

Orak-Çekiçli yıldızın altında kutlanan zafer!

50. yıl törenleri, Vietnam'ın onlarca kentinde orak çekiçli yıldızların yer aldığı Vietnam bayrakları altında yapıldı. Vietnam, yaşadığı tüm zorluklara, halen süren emperyalist kuşatmaya rağmen bayrağından orak çekiçi çıkarmamıştı. Vietnam Devlet Başkanı Tran Duc Luong, konuşmalarında Ho Chi Minh'i andı ve anlattı.

Vietnam'ın başkenti Honi'deki törenlerde Giap ise yaptığı konuşmada, Dien Bien Phu zaferini anlatırken, ABD'nin Irak'a saldırısına da değindi. Giap ABD'nin Irak'ta zafer kazanmaktan uzak olduğunu belirterek, yazımızın en başına aldığımız sözleri söyledi; özetle: **ABD yenilgiye uğrayacak, halklar kazanacak!**

Konuşan tarihi tecrübedir. O Giap ki, Fransızlara karşı kazanılan zaferin ardından, Amerikan emperyalizmine karşı da kazanılmış bir zaferin komutanıdır. Vietnam halkı 1975'e kadar da Amerikan işgaline karşı savaşmak zorunda kaldı. Ama bu savaştan da zaferle çıkmayı bildi. İşgalciler, çok güçlüydü, ama onlar daha güçlüydüler, çünkü örgütlü bir halktı.

Değiştirilen Yasalar Ağırlaşan Baskılar Daralan Hak ve Özgürlükler

mayan tek bir gençlik derneği kalmadı. Yüzlerce öğrenci, bu derneklere üye oldukları, bu derneklerle birlikte yasal, meşru eylemlere katıldıkları gerekçesiyle okullarından atıldılar veya başka cezalar uygulandı.

AKP yağdanlıkları, işbaşına geldiğinden bu yana AKP'nin "AB'ye uyum" yasalarını herkesi şaşırtacak bir kararlılıkla ve hızla çıkardığını yazıp duruyorlar. Ve gerçekten de tabiri caizse "paket paket" demokratikleşme yasası geçiyor meclisten... Geçiyor da ne oluyor?

Meselenin bam teli burada.

"Uyum yasaları"yla, Türkiye gerçeği birbirinden apayrı dünyalardır. AKP iktidarının birbucuk yılı, polis terörünün hayatın her alanında yaygınlaştığı bir dönemdir. Kaçırmanın tecavüz, komplolardan fişlemelere kadar tüm kontrgerilla yöntemleri, önceki iktidarın uygulamalarını kat kat aşan bir yaygınlık kazanmıştır.

Demokratik eylemlere karşı saldırı, süreklilik kazanmış, işçi, memur sendikalarının, öğrenci derneklerinin en meşru, yasal eylemleri bile saldırıların hedefi olmuştur.

Bunlar, esas olarak AKP'nin polis ve jandarmanın, kontrgerillanın önündeki engelleri, kısıtlamaları kaldırmasının sonucudur. Polisin uyguladığı vahşet karşısında, göstermelik olarak bile özür dileyen, "üzgün" olduğunu belirten, göstermelik de olsa soruşturma emri veren bir tek AKP'li bakan yoktur. Tayyip Erdoğan ise, bunları adeta yok saymakta, susarak polis saldırganlığının arkasında olduğunu göstermektedir.

Uyum yasalarına göre; "örgütlenme hakkı"nın önündeki engeller kaldırıldı...

GERÇEK: Dernek kurmak hala bu ülkede "soruşturulma" gerekçesidir. Hak ve özgürlükler mücadelesi vermek üzere kurulan her dernek, polisin gözünde şu veya bu "terör örgütünün uzantısı"dır. Üyeleri "potansiyel terörist"tir.

Böyle değilse, derneklerin önünde neden sivil polisler bekler, neden gelip gideni kameraya çeker? Var mı bunun bir açıklaması?

Örgütlenme hakkı varsa, gençlik derneklerine uygulanan bu baskılar neden? Örgütlenme hakkının önündeki engellerin kaldırılıp kaldırılmadığının son zamanlardaki en somut göstergesi, onlarca ildeki gençlik derneklerine ve üyelerine karşı uygulanan terördür. Polis tarafından basılmayan, üyeleri gözaltına alınıp tutuklan-

Uyum yasalarına göre; "toplantı ve gösteri hakkı" önündeki engeller kaldırıldı...

GERÇEK: Türkiye'nin en büyük memur sendikası KESK üyeleri, memurları ilgilendiren bir yasayla ilgili taleplerini dile getirmek üzere, Kızılay'da toplanıyorlar. Panzerler hazır, gaz bombaları hazır, coplar hazır... Başbakanın ve İçişleri Bakanı'nın emriyle biraz sonra saldırıyor polis...

Kızılay Meydanı'nda bu kez öğrenciler var. Tartışılmakta olan YÖK yasasıyla ilgili pankartları, dövizleriyle meşru bir haklarını kullanıyorlar. Sonuç değişmiyor. Yine saldırı, yine yüzlerce öğrencinin dövülmesi, gözaltına alınması, tutuklanması..

İşçiler, Bingöllü depremzedeler, tutsak yakınları, gecekondu yoksulları, hak ve özgürlük taleplerini dile getiren kim olursa olsun sonuç değişmiyor. Polis, jandarma terörü!

Bırakın büyük kitlesel gösterileri. Sıradan basın açıklamaları bile polis tarafından engelleniyor. Nerede bu uyum yasası? Acaba polisin mi haberi yok çıkarılan yasalardan, yoksa, uyum yasaları bir oyun mu?

Uyum yasalarına göre; "keyfi takibat ve fişlemeler" kişi hak ve özgürlüklerinin ihlalidir.

GERÇEK: Fişleme asker, polis ve sayısız devlet kurumu tarafından alenen sürdürülüyor. Polisin elinde kamera, sendika genel kurullarından mitinglere, derneklere girip çıkanlardan konserlere kadar her yerde insanları kaydediyor. Kimlikler kaydediliyor. Kitlesel eylemlerden gözaltına alınanlar, haklarında hiç bir soruşturma, suçlama olmasa da parmak izlerinden resimlerine kadar alınıp fişleniyorlar.

Ve tüm bunlar olurken, kimsenin aklına bunların "uyum yasalarına aykırı" olduğu gelmiyor.

Uyum yasalarına göre; "işkence ve kötü muamele" kesin olarak önleneyecektir.

GERÇEK: İşkence sürüyor. Hiç mi değişiklik

yok? Evet var; işkenceciler eğitimden geçirilerek falaka gibi açık iz bırakan yöntemler yerine iz bırakmayan yöntemler daha yaygın biçimde uygulanıyor. Bir çok kurum, bu gerçeği raporlarla saptamasına rağmen, “uyum yasaları”nın sahipleri bu gerçeği de görmezden geliyorlar.

Meydanlarda, kameraların önünde bile, polisin sıkıştırdığı insanları nasıl vahşice dövdüğü ortadayken, gözlerden ırakta neler yapabileceklerini tahmin etmek kimse için zor değil.

Uyum yasalarına göre; “memurun muhakematı kanunu” kaldırıldı.

GERÇEK: Hemen hiçbir yerde valiler, kaymakamlar, polisin soruşturulmasına izin vermiyor. Daha yeni Edirne’de polisin iki işsizi “al sana iş” diyerek dövmesi bile devletin valisi, hükümetin bakanı tarafından sahiplenildi. İşkence, infaz davalarının seyrinde hiçbir değişiklik yok. İşkenceciler terfi ettirilmeye devam ediliyor.

Uyum yasalarına göre; “vatandaşa karşı keyfi muamelelerde bulunulamayacak”

GERÇEK: Burjuva medya, “uyum yasaları”nın ne kadar büyük haklar, özgürlükler getirdiğini kanıtlamak için mesela, artık polisin mahkemeden-savcıdan izin almadan kimsenin üstünü arayamayacağını propagandasını yapmışlardı günlerce. Türkiye pratiğine bakan kargalar bile bu iddiaya güler.

Polis, bırakın “izinsiz üst aramamayı”, komploculukta, takip ve tacizlerde, tam bir pervasızlık içindedir. Devrimcileri, ilericileri sindirmek

için kurulan komplolarda **yargı-polis** işbirliği önceki dönemleri aratacak boyutlardadır.

Yasal derneklerin, dergilerin yöneticileri, üyeleri, adeta sırtan komplolarla F tiplerine atılıyorlar. Dernekler uyduruk gerekçelerle kapatılıyor. Haklar ve özgürlükler mücadelesi verenlere yönelik, evlerine, işyerlerine gidilip tehdit etmekten, işten attırmaya, çevresinde hakkında şaibeler yaymaya kadar her türlü taciz **serbestçe** uygulanıyor.

Muhbirlik dayatması, itirafçılık dayatması polisin sıradan yöntemleri durumundadır. Hiçbir “uyum yasası” buna izin vermediğine göre, oyun açıktır.

Demokrasicilik oyununa AB’yle anlaşmalı bir şekilde kapsamlı bir makyaj yapılıyor. AB sözcüleri “Türkiye’de sessiz bir devrim oluyor” demeçleriyle, bu büyük aldatmacanın sürdürülmesinde başrolü oynuyorlar.

“Uyum Yasaları”nın pratikte bir hükmünün olup olamayacağını görmek için, öncelikle ülkemizde emperyalizmin ve oligarşinin temel politikalarında bir değişiklik olup olmadığına bakmak gerek. Ülkemiz emperyalizme her geçen gün daha fazla bağımlı hale getirilir, IMF politikalarıyla halk her geçen gün daha fazla yoksulluğa mahkum edilirken, böyle bir işbirlikçilik ve sefalet düzeni, **daha fazla baskı ve terör** olmadan sürdürülemez. “Uyum yasaları”, oligarşinin ve emperyalizmin faşizmi gizlemek, demokrasicilik oyununu daha daraltılmış bir şekilde sürdürmek için sahneye koydukları bir senaryodur.

DGM’ler Kaldırılıyor

DGM Hukuksuzluğu Ağırlaşarak Sürecek!

“Beni en iyi anlayacak olan DGM’lerdir. Çünkü onlar ihtisas mahkemeleridir ve terörle mücadelenin ne olduğunu bilirler”...

Bu sözün kime ait olduğunu tahmin etmeye çalışın. Kimleri “iyi anlar” DGM’ler? DGM’lerin terörle mücadeleden anladığıyla kimlerin terörle mücadeleden anladığı aynı şeydir?

Neyse, fazla merakta bırakmadan söyleyelim; başta aktardığımız sözler, **Mehmet Ağar’a** aittir. Susurluk’ta pisliklerinin bir kısmı açığa çıktığında yargılanması söz konusu olunca, Ağar ancak DGM’de ifade verebileceğini, kendilerinin devletin güvenliği için çalıştıklarını söylüyordu.

DGM’ler “tarih” olmuyor; kılık değiştiriyor!

AKP’nin hazırladığı “Anayasa Değişiklikleri” çerçevesinde “**DGM’ler tarih oluyor**” diye yazıyor burjuva basın. “Tarih olan” bir şey yok. Bir zulüm mekanizması, sadece isim değiştiriyor.

Adalet Bakanlığı çok geçmeden açıkladı zaten. DGM’lerin yerine, Ağır Ceza Mahkemeleri içinden özel “**ihhtisas mahkemeleri**” oluşturulacak. Bunların adı da konuldu hemen: **Geniş Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri**. Gitti **DGM**, geldi **GYAM!**.. Herşey o kadar aynı ki, GYAM’lar da, DGM’lerde olduğu gibi **8 ilde** kurulacak. DGM’lerin baktığı “suç” türlerine bakacak. Ve,

GYAM'lar, adından da belli olacağı üzere, DGM'ler gibi çok özel yetkilerle donatılacaklar.

Öyleyse değişen ne?

Gerçekten DGM'ler kalkıyorsa, DGM'lerin aldığı kararları da kaldırın!

Bugüne kadar 82 bin kişi DGM kararlarıyla hapisanelere atıldı.

Eğer bu mahkemeler anti-demokratik mahkemelerse, yapılması gereken şey bellidir; bu mahkemelerin kararlarını iptal etmek. Ama DGM'lerin kaldırılmasını büyük bir “*demokratikleşme devrimi*” olarak sunun AKP de, AB de, burjuva medya da bundan söz etmiyor hiç.

Bu mahkemeler anti-demokratikse, verdiği kararlar da, anti-demokratiktir, hukuksuzdur. Devlet, bu kararları iptal etmiyorsa, belli ki, DGM'leri kaldırmaya değil; isimlerini değiştirip makyaj yapmaya çalışıyor.

Nitekim, Ağır Ceza Mahkemeleri'nin bir kısmını DGM'ye dönüştürmek, oligarşinin bu anti-demokratik yargı mekanizmasından vazgeçmeyeceğini açıkça gösteriyor.

İhtisas Mahkemeleri, DGM'lere rahmet okutacaktır!

Geniş Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri, hukuku katletmekte, halkı, devrimcileri cezalandırmak-ta DGM'lerden daha pervasız olacaktır.

DGM'ler herşeye rağmen teşhir olmuş mahkemelerdi; hukuki meşruluğu düzen içinde bile tartışmalıydı; bu nedenle üzerlerinde bir “toplumsal baskı” vardı, DGM kararları sık sık AİHM'den dönüyordu. Bütün bunlar DGM'lerin daha pervasız olmasının önündeki engellerdi. Şimdi bu baskıdan da kurtulan ihtisaslaşmış mahkemeler, yeni Nuh Mete Yükseller'le, Nusret Demirallar'la DGM terörünü geride bırakacaklardır. Oligarşinin “demokratikleşme” diye sunduğu tüm yasal düzenlemelerin daha fazla baskıyı getirmesi geleneği bunda da değişmiyor.

DGM'ler, adları ne olursa olsun, faşist terör düzeninin bir parçasıdır!

DGM'lerde somutlaşan baskı anlayışı, ülkemizdeki faşizmin parçalarından biri haline gelmiştir. “*Faşizm bir devrim sorunudur*” dediğimiz gibi, “*DGM'ler bir devrim sorunudur*” diyemeyiz ama şu kadarı açıktır; faşizm sürdükçe, DGM veya ona benzer bir faşist yargı mekanizması sürekli varolacaktır.

DGM'ler 12 Mart cuntası tarafından kuruldu; halkın mücadelesiyle kapatıldıktan sonra yeniden 12 Eylül cuntası tarafından açıldı. Sadece bu bile, DGM'lerin faşizmin mahkemeleri oldu-

DGM'ler 'demokratik' değildiyse ve bu nedenle kaldırılıyorsa; DGM'lerin verdiği tüm kararlar, sonuçlarıyla birlikte İPTAL edilmelidir!

DGM'lerin hukuku, 12 Eylül hukukudur; Peki 12 Eylül hukuku, 12 Eylül Anayasası yürürlükten kalkıyor mu ki, DGM'ler kalsın?

Düzenin faşist politikalarında değişme olmadıkça, DGM hukuksuzluğu, şu veya bu isim altında sürdürülecektir.

ğunu göstermeye yeter. 12 Eylül yönetimi, açık faşizmi kurumlaştırırken bunun en önemli ayaklarından birini de DGM'ler oluşturuyordu.

Böyle olduğu içindir ki, 20 yıldır gelip geçen hiç bir iktidar, ne 1982 cunta anayasasının özünü, ne de DGM'lere dokunamamıştır. “Demokrasıcılık” ve “AB'ye uyum” oyunu çerçevesinde DGM'lerde yapılan değişiklik de onun özüne dokunmamaktadır.

Yeni kurulacak ihtisas mahkemeleri, yine “devletin güvenliği”ne aykırı gördüğü suçları yargılayacak.

“Devletin güvenliği” ise, faşizmin her türlü yoruma tabi tuttuğu bir kavramdır. Bir afiş, bir dernek, bir dergi, bir bildiri, bir basın açıklaması, bir konser, aklınıza gelebilecek herşey, dün “devletin güvenliğini tehdit” olarak nitelendirilebilmiştir, yarın da aynı zihniyet ihtisas mahkemelerinde devam edecektir.

Adalet Bakanlığı tarafından 13 Mayıs'ta yapılan açıklamaya göre, İhtisas Mahkemeleri (veya diğer adıyla Geniş Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri) “terör suçlarına” bakacaklar.

Bu ayırım, DGM hukuksuzluğunun süreceğini kanıttır zaten. DGM'ler kuruluşunda da, sonraki yıllarda da sanki sadece devrimcilere karşı kurulmuş mahkemeler gibi algılanmış; ancak gerçeğin böyle olmadığı görülmüştür. DGM'lerden kimler geçmedi ki bu ülkede? Aydınlar, burjuva politikacılar, islamcılar, kısacası, düzene şu veya bu şekilde muhalif olan, şu veya bu nedenle düzenle çelişkisi olan her kişi ve kesim, DGM hukuksuzluğu aracılığıyla sindirilmeye çalışıldı.

Oligarşi, DGM'leri kaldırırken, bu sindirme aracını yoketmiyor. Sonuçta sadece kontrgerilla hukukunun uygulayıcısı, faşist terörün yargı ayağı olan bu kurumun adını değiştirmiş oluyor. AB'ye uyum, Anayasa'nın demokratikleşmesi aldatmacalarına kanılmadan, DGM zihniyetine karşı mücadele edilmelidir.

*“Bir ilçe müdürü benim talimatımı **kanunsuz da olsa** yerine getirir, **getirtirim.**”*

Celalettin Cerrah
İstanbul Emniyet Müdürü

Kanun ve güvenliğin temsilcisine bakın!

İstanbul Emniyet Müdürü, eğer sıfatına bakacak olursanız, bu büyük kentin “emniyetli” olmasını, bu kentte hukuk ve nizamın geçerliliğini sağlamakla yükümlüdür. Ama işin pratiği hiç de böyle değildir; can ve mal güvenliği en çok ve en yaygın biçimde Emniyet Müdürü’ne bağlı teşkilat tarafından ortadan kaldırılır.

Bu teşkilatın burnunu soktuğu her yerde olay vardır. Yanlış anlamayın, olay çıkınca müdahale ettiklerinden değil, çoğu kez olay, onlar müdahale ettikten sonra çıkar.

Hak, hukuk, yasalar, onların umurlarında değildir. Neden böyle olduğunu Celalettin Cerrah’ın zihniyeti ortaya koyuyor.

Önce bu zihniyeti açığa çıkaran olayı özetleyelim: İstanbul AKP yöneticilerinden ND’nin kocası, polis dövdüğü için Maltepe İlçe Emniyet Müdürlüğü’nce gözaltına alınır. AKP’li derhal İçişleri Bakanı Aksu’yu, Aksu da Cerrah’ı arar ve malum kişinin serbest bırakılmasını ister.

Cerrah, Maltepe İlçe Emniyet Müdürü Ali Mu-

rat Dağlı’dan sanığı serbest bırakmasını ister. O ise gerekli kanuni işlemleri yapacağını belirterek Cerrah’ın “torpil” isteğini yerine getirmez.

Bunun üzerine Maltepe İlçe Emniyet Müdürü derhal sürgüne gönderilir. Bu olayı soran gazetecilere ise Cerrah şu açıklamayı yapar:

*“Bir ilçe müdürü benim talimatımı **kanunsuz da olsa** yerine getirir, **getirtirim.**”*

Zihniyet işte burada kendini gösteriyor.

O kanun düzenini sağlamakla yükümlü bir polis müdürü değil, İstanbul Şerifi. Veya başka bir deyişle İstanbul Kontrgerilla Müdürü. Kendi deyişiyle **“kanunsuz da olsa”**, astığı astık, kestiği kestik.

Yani kısacası diyor ki **KANUN BENİM.**

İşkencehanelerde herhangi bir yasal hakkınızdan sözettiginizde, tüm işkenceciler ezberlemiş gibi size bunu söylerler. Şimdi bir polis şefi bunu alenen söylüyor.

Üstelik de, talimatımı, kanunsuz da olsa yerine **GETİRTİRİM** diyerek zorbalığını da açık ediyor. Kendi müdürüne bile bu kafayla işlem yapan biri, halktan birilerine, yoketmek için çırpındığı devrimcilere, demokratlara karşı ne yapmaz ki?

Ve tabii ilginçtir, “kanun benim, kanunsuz emir verir, bunu da yerine getirtirim” diyerek İstanbul Emniyet Müdürü değil de İstanbul Baş Eşkiyası gibi davranan bu kişi hakkında, herhangi bir savcının, veya Bakanlığın bir soruşturma açtığını da duymadık!

Sayı 4

36

16 Mayıs
2004

“Kafana Sıkırsız” Demokrasisi

Oligarşinin polisi, bu tehdidi binlerce insana karşı kullanmıştır. Ve kullanmaya devam ediyor. Son olarak, Adana’da okurumuz Mircan Bozan’a, demokratik bir mitinge, 1 Mayıs’a katılmaması için savruldu bu tehditler. 1.80 boylarında, kır saçlı, 35-40 yaşlarında ‘yeşil’ lakaplı terör şubesi polisi tarafından ‘kafana sıkırsız’ denilerek tehdit edilen okurumuzun evine de daha önce gelen polisler, devrimcilik yapmaması, yaparsa kendisine “yazık olacağı” şeklinde tehditlere maruz kalmıştı.

Ha Susurluk demokrasisi, ha AKP demokrasisi! Öz aynı.

Alman Hukuksuzluğu

Faşizmle işbirliği yapan Alman emperyalizmi, Köln’de okurumuz Leyla Stengl’in evine 12 Mayıs’ta baskın düzenledi. Devrimci düşmanlığı bilinen Koblenz Savcılığından alınan “arama kararı” gerekçesi ise, Stengl’in abonemiz olması. Yasal dergiye aboneliğin suç sayıldığı emperyalist demokrasisi, yalana başvurmadan da çekinmedi. Dergimizin yasal olduğunu ve aboneliğin suç olmadığını söyleyen okurumuza, “Köln bürosu dün kapatıldı” denilerek, yasadışılık havası yaratılmak istendi. Okurumuz haklarını savunmaya devam edince, eski sayılarını kendilerine vermezse, “gözaltına alınız” tehditleri savuran Alman polisi, dergimizin eski sayılarına keyfi şekilde el koydu.

“Cemil Çiçek Hakkında Dava Açamayız”

24 Aralık 2003’te Malatya Temel Haklar’ın Cemil Çiçek hakkındaki suç duyurusuna, Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından “dava açma yetkimiz yok” cevabı verildi.

Temel Haklar, iktidarın “yargı bağımsız değildir” açıklamasının ardından bağımsız olmayan yargının kararlarının iptal edilmesini, ve sorumlular hakkında dava açılmasını istemişti. Başsavcılık tarafından cevaben gönderilen tebliğde, “isnatlarda bulunan suçların” Çiçek’in **“görevi ile ilgili”** olduğu dile getirildi.

Çiçek, “Adalet Bakanı” sıfatını kullandığı sürece suç işlemeye devam edebilir demek ki!

16 Mayıs
2004

CHP'li Kadınlardan TAYAD'lılara Ziyaret Abdi İpekçi'de 260 Günlük Haykırış

TAYAD'lıların Ankara Abdi İpekçi Parkı'ndaki eylemi, 260'lı günlere geldi. 260 gündür hapishanelerdeki zulmü haykırıyor, sansüre karşı mücadeleye ediyorlar.

Geçtiğimiz hafta Yazar Cezmi Ersöz tarafından ziyaret edilen TAYAD'lıların 9 Mayıs günü ziyaretçileri CHP Mamak İlçe Yönetimi ile Kadın Kolları üyeleriyle. "Anneler günü" nedeniyle gerçekleşen ziyarette CHP'li Zülcena Gü-

müş, F tipi hapisanelerdeki tutsakların, "düzenin çarklarını yağlamak istemedikleri için" hapsedildiklerini belirtti ve herkesin görmesi gereken şu gerçeği dile getirdi:

"Bizim çocuklarımızın da bir gün gelip F tiplerinde olmayacağını bilemeyiz."

TAYAD'lı Ailelerden Fatma Özçelik, "anneler gününü benim için hiç bir şey ifade etmiyor, çünkü acı çekiyorum" dedi. "Bugün bizim çocuklarımız cezaevinde ölecekler ama onların yerleri boş kalmayacak." sözleriyle inancını ifade eden Özçelik CHP'yi de eleştirdi. CHP'lilerin TBMM'de F tipleri konusunda hiçbir şey yapmadığını, ölümleri gündeme getirmediğini belirten Özçelik, "bu yüzden CHP'ye oy vermedik" dedi.

'Daha Kaç İnsan Ölecek?'

7 Mayıs'ta Kocaeli İHD'de yapılan açıklamayla tecrit protesto edildi. Temel Haklar'ın da katıldığı açıklamada, Selma Kubat'ın kendisini tecritin kaldırılması için feda etmesi hatırlatıldı. F tiplerinde tecrit koşullarının sürdüğü, ölüm oruçlarının sürdüğü dile getirilen açıklamada, AKP'ye seslenilerek; "tecritin, izolasyonun kaldırılması için daha kaç insanın ölmesi gerekecek" denildi.

'Oğluma Müdahale Etmeyin'

Ölüm Orucundaki TKEP/L davası tutsağı Remzi Aydın'ın zorla müdahale için hastaneye kaldırıldığı açıklandı. 12 Mayıs günü İzmir İHD'de açıklama annesi Tayyibe Aydın, oğlunun 322. gününde olduğunu ve zorla müdahale için Tekirdağ Devlet Hastanesi'ne götürüldüğü belirtti. Tecrite karşı mücadele çağrısı yapan Tayyibe Aydın, "Ben ne oğluma ne de diğer çocuklarıma müdahale edilmesini istemiyorum, müdahaleler onları kurtarmak için değil, sakat bırakmak için yapılıyor" dedi.

İşkenceye ve Yargısız İnfaza Karşı Avukatlar Toplantısı "TECRİT, TEDAVİSİ EN ZOR İŞKENCE"

ÇHD Genel Merkezi, Ankara'da, 'İşkenceye ve Yargısız İnfaza Karşı Avukatlar Toplantısı' düzenledi. Geçtiğimiz hafta sonu düzenlenen toplantılarda, işkence yöntemleri ve buna karşı geliştirilecek mücadele biçimleri tartışıldı.

Değişen İşkence Yöntemleri

Hukukçular, gözaltı anlatımları üzerinden, yaşanan pratiklerden yola çıkarak, işkence yöntemlerindeki değişiklikleri tespit ettiler. Daha çok iz bırakmayan işkence yöntemlerinin uygulanmasının yaygın olarak sürdüğü dile getirilirken, bu değişen yöntemlere karşı mücadele biçimleri geliştirileceği ifade edildi.

İki gün süren toplantılar, bir sonuç bildirgesi ile kamuoyuna duyuruldu.

Tecrit; Sonuçları Uzun Sürede Ortaya Çıkan İşkence Yöntemi

Bildirgede, işkence ve yargısız infaz politika-

larındaki yeni yöntemlere karşı mücadele biçimleri geliştirileceği vurgulandı. Değişen işkence yöntemlerinin hatırlatıldığı bildirgede, tecrite de özel olarak yer ayrıldı.

F tiplerinde uygulanan tecritin, insanın bedensel ve ruhsal sağlığına yönelik sonuçları uzun sürede ortaya çıkan ve tedavisi en zor olan işkence yöntemi olduğu tesbiti yapıldı.

Tecrite temel oluşturan, tutsakların "iyileştirilmesi"nin, tutuklu ve hükümlüleri "tedavi edilmesi gereken bir hasta olarak" gördüğüne dikkat çekildi.

Tecrit politikasının toplumsal muhalefetin gücüyle geriletebileceğine vurgu yapılan bildirgede, baroların yetkilerinin geliştirilmesi istendi. Gözaltı ve ceza infaz kurumlarının, ilgili bağımsız meslek örgütlerinin belirleyeceği hukuk ve adli tıp uzmanlarından oluşan kurullarca denetlenebilmesi için yasal düzenlemenin yapılması istenen bildirgede, Adli Tıp Kurumu'nun bağımsız bir kurum olarak yeniden düzenlenmesi gereğine vurgu yapıldı.

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

Gültekin KOÇ
Ölüm Orucu Ekibi
üç şehit verdi...

üç ölüm orucu
direnışçisi
Ölüm yürüyüşünü
"Ya zafer, ya ölüm!"
diyerek
212 Gündür
sürdürüyorlar...

Üç şehit veren Gültekin Koç Ölüm
Orucu Ekibi'nin diğer direnişçileri:

Selami Kurnaz
(Tekirdağ F tipi)

Hüseyin Çukurluöz
(Sincan F Tipi)

Bekir Baturu
(Sincan F Tipi)

İŞKENCE, uzağınızda değil YANIBAŞINIZDA!

İşkenceye karşı mücadele etmeyenlerin, işkenceyi kınaması inandırıcı değildir. İNSANIM diyen herkesin işkence karşısında görevi direnmek ve işkencecilerden hesap sormak için mücadeledir. Bunu yapmayanların "kınamaları", vicdan rahatlatmaktan başka işe yaramaz ve kimseyi insani sorumluluğundan kurtarmaz!

Dünya işkenceleri tartışıyor. Biz tartışmıyoruz, biz yaşıyoruz.

Dünya şaşırıyor (veya şaşırıyormuş gibi yapıyor), biz şaşırıyoruz. Çünkü biz o vahşeti defalarca gördük, yaşadık. Biz, işkencecilerin o fotoğrafların gösterdiğinden daha vahşi olabileceğini, fotoğrafların gösterdiğinin çok daha ötesinde insanlıktan çıkabileceğini biliyoruz.

"İnsanlıktan çıkma", emperyalizm ve oligarşi adına zulüm politikalarını uygulayanların hepsi için geçerlidir. Emperyalizmin, oligarşinin paralı köpekleri, işkence yapmaya başladıkları an, "insanlık" ailesinin içinden çıkarlar zaten. O andan itibaren onlardan herşey, yeryüzünde aklınıza gelebilecek en büyük namussuzluklar, çirkeflilikler, ahlaksızlıklar beklenebilir.

Tarih boyunca bunun her tür örneğini göstermişlerdir.

Emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşilerin "neler yapabileceği", zalimlikte her türlü sınırı aşabileceği bilinen bir tarihsel gerçektir.

İnsanlığın görevi, halkların görevi, aydınların görevi, "neler yapıyorlar?" diye tesbit etmenin ötesindedir.

İnsan'ın işkence karşısında bir görevi vardır. İnsanlık onurunu korumak ve savunmak. Bu, konumunuza göre iki biçimde gerçekleşebilir:

İnsan, *eğer tutsaksa*, işkencecilerin elindeyse, onun tek görevi işkenceye ve işkenceciye direnmektir. Ona istediği hiçbirşeyi, ama hiç bir şeyi vermemektir.

İnsan, *eğer tutsak değilse*, henüz işkencecilerle doğrudan yüzyüze gelmemişse, onun tek görevi, her yola başvurarak bu insanlık suçuna karşı mücadele etmektir.

Bu mücadeleyi vermeyenlerin işkence karşısındaki üzüntüleri, kınamaları, tarih karşısında şarlatanlıktan başka bir şey değildir.

TAYAD'lı Ailelerimiz, F tipleri gündeme geldiğinde "Hücre işkenceli ölümdür" sözüyle anlattılar şimdi yaşadığımız hücrelerin statüsünü. Evet, işkenceli ölüm dayatılıyor bize.

F tiplerindeki işkenceli ölümüne karşı çıkmayanların, Ebu Garib'deki işkenceye karşı çıkıyor görünmelerini ciddiye almıyoruz.

İşkence, insanlık onurunu yoketmeyi amaçlar. Onuru yokolanın artık geriye birşeyi kalmaz. İşkenceli ölüm hücrelerinde, İNSANLIK ONURUNU canlarımızı ortaya koyarak savunuyoruz. İşkenceyi "insanlık dışı" görenler, insanı aşağılamak, insanlık onuruna saldırmak olduğunu bilenler, ne uzaktaki, ne yanbaşılarındaki işkenceye sessiz kalamazlar. Yanbaşılarındaki işkenceye sessiz kalanlar, tam da işkencecinin amaçladığı gibi davranmış olurlar. Çünkü işkencecinin amacı, korkutup, sindirip, yıldırmaktır. YILMAYIN!

1 Mayıs 2004; Statükoyu kırdık; 2005 1 Mayıs'ında Daha İleri!

1 Mayıs tartışmaları “çabuk kesildi” denilebilir. 2004 1 Mayıs'ı ve yaşanan tartışmalar, ortaya çıkan sonuç; “birkaç yazı yazdık” denilip geçirilecek bir durum değildir. Bütün boyutlarıyla tartışılmalı, tüm kesimler sonuçlar çıkarmalıdır. Basit, “bölücülük” tesbitleri, “1 Mayıs'ın kitlesel geçeceği biliniyordu, devlet bunu engellemek istedi, buna hizmet edildi” yüzeysellikleri bir yana bırakılmalıdır. Devlet sendikacılığı ile yaşanan ayrışma ve Saraçhane'de ortaya çıkan mücadele azmi ve kararlılığı; bütün devrimci güçlerin, ilerici işçi-memur sendikalarının, demokratik kitle örgütlerinin bir direniş, mücadele cephesinde birliği noktasında bir sıçramaya dönüştürülebilmelidir. Bu açıdan Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin 7 Mayıs tarihli açıklamasını yayınlıyoruz.

◆ Kortejlerimizdeki binler, kortejlerimizde dalgalanan binlerce kırmızı bayrak yok edilemeyeceğimizi ve geriletilemeyeceğimizi dostlara gösterdi. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm kavgasında **BİZ VARIZ** ve hep olacağız!

◆ Tecrite ve statükoculuğa karşı bir adım atılmıştır; adımlardaki ürkeklik aşılmalı, kararlılık artırılmalı, hedef büyütülmelidir; hedefimiz **TAKSİM** olmalıdır. Bu yürüyüş bugünden başlamalıdır.

1) 1 Mayıs 2004, halkın mücadelesi açısından, sendikal mücadele açısından, tecrit ve imha edilmeye çalışılan devrimciler açısından bir kazanımdır. Dayatılan bir statüko kırılmış; oligarşinin insiyatifi dışına çıkma cüreti gösterilmiştir. Adımlar hala ürkek ve kararsızdır; bu nedenle yetersiz kalmıştır, fakat adım atılmıştır. Halk ve devrimciler, moral ve güven kazanmıştır.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, kitleselliği ve görkemiyle, coşkusu ve kararlılığıyla, hiç bir şekilde yok edilemeyeceğini, geriletilemeyeceğini göstermiştir.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, ülke çapında Adana, Adıyaman, Afyon, Ankara, Antalya, Diyarbakır, Bursa, Dersim, Elazığ, Erzincan, Eskişehir, Hatay, Hopa, İstanbul, İzmir, Kars, Malatya, Mersin, Sakarya, Samsun, Sivas, Trabzon, Uşak ve Zonguldak'ta 1 Mayıs eylemlerinde yer almış, bütün bu alanlarda “AKP Açlığın ve Adaletsizliğin İktidarıdır” gerçeğini dile getirmiş, dördüncü yıldaki büyük direnişin alanlardaki sesi olmuş, kırmızı bayraklarıyla devrimi ve sosyalizmi savunmuştur.

Onyıllardır imha politikalarının hedefi olduk. Katledildik, kaybedildik, işkencelerden geçirildik,

F tiplerine atıldık. Yok olmadık! Düşüncelerimizden ve kavgamızdan geri dönmedik.

1 Mayıs 2004'ün arifesinde, “uluslararası terör operasyonu” demagogileri eşliğinde, yıllardır eşine az rastlanır boyutlarda yeni bir gözaltı ve tutuklama terörüne maruz kaldık. Onlarca demokratik kurum basıldı, kapatıldı, onlarca insanımız tam bir hukuksuzlukla tutuklandı.

Fakat meydanlarda yine biz vardık.

F tiplerinde ve dışarıda yok edilmek istenen düşüncelerimizle biz vardık.

Hiç bir gücün bu ülkede devrim umudunu ve iddiasını yok edemeyeceğinin kanıtı oldu meydanlar.

Kırmızı bayraklı kortejlerimiz, bu topraklarda demokratik mücadelenin nasıl verileceğini, devrimin nasıl savunulacağını, devrimciliğin nasıl yapılacağını, nasıl direniyeceğini, bedeller ödenerek nasıl gelişileceğini öğretiyordu herkese.

2) İstanbul'daki 1 Mayıs tartışması ve ayrışması, oligarşinin statükolarını bozan, mücadelenin önünü açan bir tartışma ve ayrışma olmuştur. “Taksim mi, Abide-i Hürriyet mi” tartışması, sadece bir alan tartışması değildi. Taksim hedefinin gündeme getirilmesi, oligarşinin dayattığı statükoları bozma ve tecrit kuşatmasına karşı bir politikadır, tavidir.

Taksim önerisi, 1 Mayıs'ın arifesinde gündeme getirilmemiştir. Sanki “bir anda, durduk yerde” 1 Mayıs'a bir kaç gün kala Taksim önerisiyle karşılaşılmış tutumuna girenler, gerçeği söylemiyorlar.

a-) Taksim, tarihsel 1 Mayıs alanımızdır. Hiç kimse onu unutmamalı, gündeminden çıkarmamalıydı. Koşullar, güç dengeleri, süreç değerlendirmeleri yıllar içinde farklılık arzetsede de, devrimciler, 1977'de katliama uğradıkları, 1989'da kazanmak için şehitler verdikleri Taksim'i unutmuş olamazlardı.

b-) Haklar ve Özgürlükler Cephesi, 1 Mayıs

2003'ün hemen öncesinde de Taksim çağrısı yapmış, bu çağrı cevap bulmamış, 1 Mayıs 2003'ün hemen ertesinde yaptığı değerlendirmelerle de "Abide-i Hürriyet oyununun sonuna geldiğini" ortaya koyup, tüm devrimci demokratik güçlere Taksim'i çok gecikmeden gündeme alma çağrısı yapmıştır.

c-) Haklar ve Özgürlükler Cephesi, 1 Mayıs'tan üç ay önce önerisini devrimci, demokratik örgütlerin gündemine getirmiştir. Öneri, Şubat ayında hemen tüm siyasi grupların yer aldığı 'Irak'ta İş-gale Hayır Koordinasyonu'nda dile getirilmiş, aynı süreçte siyasi yapıların birçoğuyla da tek tek konuşulmuştur. Keza yine aylar önce devrimci işçiler tarafından DİSK bünyesinde de Taksim önerisi gündeme getirilmiş ve kabul görmüştür.

Hiç kimse bu gelişme ve önerilerden habersizmiş gibi davranamaz. Bu doğru değildir.

Taksim önerisi karşısında ortaya çıkan "nereden çıktı şimdi bu Taksim?" düşüncesi, esas olarak "bilgisizliğin" değil, statükoya teslim oluşun sonucudur. Demokratik mücadelenin bizim ülkemizde dışı dışı sürdürülen bir kavga olduğunu unutmanın veya bu gerçekten kaçmanın sonucudur. "Nereden çıktı bu Taksim" düşüncesi, 1 Mayıs özelinde Abide-i Hürriyet'in bir statükoya dönüştüğünü ve bu alanda devrimcilerin, demokratik mücadelenin tecrit edilmesine hizmet ettiğini görmezden gelmekti. 1 Mayıs'ın sıradanlaşmasına razı olma.

Taksim diyenler, işte bütün bunlara "hayır" demiştir.

Abide-i Hürriyet statükosunu reddedip, yasak ilan edilmesini, saldırı tehditlerine rağmen Saraçhane'ye gelen onbinler, mücadele kararlılığı göstermişlerdir. Oraya çatışmayı, bedel ödemeyi göze alarak gelmişlerdir. Bu tartışma ve ayrışma sonucunda devrimci demokratik örgütleri Taksim heyecanı sarmış, statükoculuğa ve tecrite karşı direnişin coşkusu yaşanmıştır.

İşte bu tablo, 1 Mayıs 2004'ün asıl kazanımıdır.

Saraçha-

ne'de ürkek davranılmıştır. Kitledeki o kararlılık, mücadele isteği ve kazanma azmi başta sendikacılar olmak üzere çeşitli gruplar tarafından doğru anlaşılamamış ve değerlendirilememiştir. Daha cüretli olunmalıydı. Olunamamıştır. Ama bundan sonraki kavgalar için moral ve güven kazanılmıştır.

3) Daha cüretli olup hedeflerimizi büyütmeliyiz! Taksim hedefini bugünden önümüze koymalıyız! Taksim'i kazanacaksak, ısrarlı, kararlı olmalı ve Taksim'i kazanmayı bugünden örgütlemeye başlamalıyız. Hala adımlar ürkektir. 1 Mayıs özelinde Taksim'i kazanmak da içinde olmak üzere, demokratik mücadelenin her alanında hedeflerimizi büyütmeliyiz. Kararlılık artırılmalıdır.

Taksim hedefini bugünden önümüze koymalıyız. Bugünden başlamalıdır bu yürüyüş. Yarın yine kimse "duymadık", "nereden çıktı bu tartışma" dememelidir.

Saraçhane'deki kararlılık ve kazanma isteği; Taksim'i kazanmak, hayatın her alanında karşı-mızda duran devasa sorunları kapsayacak bir mücadele ve örgütlenmeyi geliştirmek sorumluluğunu yüklüyor bize. Hiç bir devrimci örgüt, demokratik kitle örgütü, bu sorumluluğu üstlenmekten kaçmamalıdır.

Çocukluktan, sekterlikten, yıkıcılık ve bozgunculuktan uzaklaşılmalıdır.

Birlikte iş yapma, eylem organize etme anlayışı geliştirilmeli, grupçu, dayatmacı tutumlar terk edilmelidir. Saraçhane'ye çıkarak oligarşinin dayattığı bir statüko bozulurken, solun kendi içindeki statükoların sürdürüldüğü-sürdürülmeye çalışıldığı görülmüştür.

En başta DİSK,
K E S K ,

TMMOB, TTB olarak devrimci örgütlenmelere karşı takınılan dayatmacı, anti-demokratik tavır terk edilmelidir. Legal parti çevreleri, bu kurumlar üzerine yaptıkları küçük hesap ve manevralardan vazgeçmelidirler. DİSK ve KESK, Saraçhane'de ancak devrimcilerle birlikte hareket ederek bir güç olduğunu unutmamalıdır. Şimdiden uyarıyoruz; bu "cuntacı" anlayışlardan vazgeçin. Dayatmacılıkla hiç bir yere varılamaz. Bir, üç beş katlanılır, sonra yürümez. Herkes herkesin gücünü, ne yapıp yapamayacağını bilmektedir. Kimse kimseyi kandırmaya, kendini farklı yerlere koymaya kalkışmasın.

Devrimci, demokratik yapılar arasındaki ilişkilerin kuralları bellidir; halkın ekonomik, demokratik, siyasal mücadelesinin gelişmesini isteyen her yapı, bu kurallara uymalıdır.

KESK, DİSK ve bütün olarak Türkiye Solu, 1 Mayıs'taki bu tartışmalardan, ayrışmadan, Saraçhane'den öğrenmeli, dersler çıkarmalı.

Küçük büyük demeden, emperyalizmin ve oligarşinin politikalarını boşa çıkartacak, halkın haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştirecek her noktada bir araya gelebilmeli, güçlerimizi birleştirebilmeliyiz.

Bu doğrultuda bugünden iki önerimizi somut olarak ortaya koyuyoruz:

a-) Oligarşinin Saraçhane eylemini "cezalandırmak" için açacağını ilan ettiği 1 Mayıs davası, birlikte 1 Mayıs'ı savunacağımız bir davaya dönüştürülmelidir. Bunun için "**1 Mayıs'ı Savunma Komitesi**"nin oluşturulmasını öneriyoruz. Bu komitede sendikalar, hukuk kurumları, devrimci, demokratik örgütlenmeler yer almalı, hiç bir sınır getirilmemelidir. Tek koşul, bu mücadeleyi tüm gücüyle sahiplenmek olmalıdır. Dava açıldığında, davayı 1 Mayıs'ı yasaklayanları yargıladığımız, 1977, 1989, 1996 1 Mayıslarında kitleyi tarayarak katliam gerçekleştirenlerden hesap sordumuz bir davaya çevirerek, oligarşiyi bu davayı açtığına pişman etmeliyiz.

b-) Herkesin bildiği ve yaşadığı gibi, her alanda pervasız saldırılarla karşı karşıyayız. IMF programlarına-yoksulluğa karşı mücadeleden F tiplerine karşı mücadeleye, Irak'ta işgale karşı mücadeleden gençliğin örgütlenme hakkını savunma mücadelesine, işçilerin, memurların köleleştirilmesine karşı mücadeleden gecekonduyardaki yozlaşmaya karşı mücadeleye kadar... bir dizi görevle karşı karşıyayız. Elbette yerel bazda, tek tek konulara ilişkin bir araya gelerek de bir şeyler yapabiliriz, yapmaya devam edeceğiz. Ama emperyalizmin ve oligarşinin saldırılarının karşısında daha güçlü durabilmek, haklar ve özgürlükler mücadelesini kazanımlar elde edebileceğimiz bir boyu-

ta taşımak için bu tür birliklerin yetersiz kaldığı ve kalacağı da açıktır. Bu noktada, tüm devrimci, demokratik yapılara **demokratik halk cephesi** tarzında bir birlikteliği oluşturmayı öneriyoruz. (Bu önerimiz, 2004 1 Mayıs'ında yanlış değerlendirmeler sonucunda Abide-i Hürriyet'te yer alan devrimci, demokratik yapıları da kapsamaktadır.)

4) 1 Mayıs meydanlarındaki halkımız, gücümüz, güvenimizdir. Oligarşinin yasaklarına, baskı ve tehditlerine, okuldan, işten atma politikalarına, F tipleri tehdidine rağmen, 1 Mayıs'ta meydanlara çıkarak emperyalizmin ve oligarşinin karşısına dikilme cüreti gösteren, meydanlarda AKP'nin açlığın ve adaletsizliğin iktidarı olduğunu haykıran, bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm kavgamızın şehitlerini büyük bir vefa ve saygıyla alanlarda yaşatan, cüretle kızıl bayrakları dalgalandıran halkımızı selamlıyoruz.

Ve halkımızdan aldığımız bu güç ve güvenle, dünyanın ve ülkemizin tüm zalimlerine bir kez daha meydan okuyoruz:

Bu halkı yenemeyeceksiniz. Bu halkın kurtuluşunu engelleyemeyeceksiniz!

Saraçhane İçin Suç Duyurusu **"1 Mayıs'ı Savunma Komitesi"** **Hemen Oluşturulmalıdır**

AKP iktidarı, bütün tehditlere rağmen Saraçhane'de ortaya çıkan potansiyeli yıldırma için hemen harekete geçti. İstanbul Emniyet Müdürlüğü, DİSK ve KESK Genel Başkanlarının da arasında bulunduğu 76 kişilik tertip komitesi hakkında suç duyurusunda bulundu.

Bildik "terör" demagojileriyle süslenen suç duyurusunun gerekçesi; "kanunsuz toplantı ve gösteri yürüyüşü yapmak". Hiç vakit kaybetmeden sınıf bilinciyle hareket eden oligarşinin karşısına aynı sınıf bilinciyle çıkma zamanıdır.

Terör demagojisine prim verilmemeli ve 1 Mayıs'ı savunmak için hemen harekete geçilmelidir. Bunun için, HÖC tarafından önerilen "**1 Mayıs'ı Savunma Komitesi**"nin oluşturulması için, Saraçhane'de bulunan bütün güçlere yenden çağrı yapıyoruz;

1 Mayıs'ı icazetle kazanmadık. Oligarşinin yeniden icazet sınırlarını içine çekme amaçlı "cezalandırma" girişimini geri püskürtmek için;

1 Mayıs davasını; 1 Mayıs'ı yasaklayanları, 1977'de, 1989 ve 1996'da akıttıkları kanımızın hesabını sordumuz bir davaya dönüştürmek için "**1 Mayıs'ı Savunma Komitesi**"ni oluşturalım.

Verdikleri İktidar Savaşıdır Üniversiteler Dertleri Değildir

Egemenlerin iktidar savaşında ondan ya da ötekinden yana değiliz. Biz kendimiz bir tarafız; halk için bilim, halk için eğitim istiyoruz.

AKP iktidarının İmam Hatip Liseleri'ne ilişkin üniversite sınavlarında "katsayı düzenlemesini" de içeren YÖK Yasası Taslağı, 13 Mayıs günü TBMM'de kabul edildi. YÖK üzerinden yapılan tartışmalar, şimdi Cumhurbaşkanı Sezer'in onayı aşamasında sürdürülecek.

Bu aşamaya gelene kadar, oligarşi içi bütün kesimler konuştu. Yalanları, gerçek amaçları gizleme hesabıyla aralara serpiştirilmiş "eğitim... üniversiteler... özerklik..." gibi kavramları, bu açıklamalardan ayıklarsanız, tarafların gerçek yüzleri de ortaya çıkar. Genelkurmay'dan YÖK'e, TÜSİAD'tan meclis dışındaki şovenist partilere, bugüne kadar AKP'yi her konuda destekleyen burjuva medyadan (başta Doğan Medya olmak üzere) çeşitli üniversitelerin rektörlerine kadar herkes konuştu.

AKP'nin iktidar olduğu günden bu yana süren bu tartışmada, kim ne istiyor? Bu sorunun, çarpıtmalardan arındırılmış cevabını Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin 11 Mayıs tarihli, "Dertleri Üniversite Değil, İktidar Savaşı" başlıklı açıklamasından aktaralım:

Bu kavga, egemen sınıflar arasındaki bir iktidar kavgasıdır

Çarpıtılmış, demagogiler üzerine oturtulmuş bir tartışma bu. YÖK, milyonlarca öğrenciyi ve ailesini ilgilendiriyor. Ama bu tartışmada, nasıl bir düzende eğitim görecekları ve gelecekleri belirlenen öğrenciler **YOK!**

Bu tartışmada, öğretim üyelerinin, öğretim elemanlarının demokratik katılımı **YOK!**

Bu tartışmada, demokratik kitle örgütlerinin görüş ve önerileri **YOK!**

Bu tartışmada, üzerlerinde fırtınalar koparılan yüzbinlerce meslek liseli, hatta onbinlerce İmam Hatip Liseli de **YOK!**

Bu kavga, egemen sınıflar arasındaki bir iktidar kavgasıdır.

Bu yüzden demokratik değil, demagogiktir. Bu yüzden gerçekleri değil, çarpıtılmış iddialarla tartışıyorlar. Bir taraf, kendi iktidar kavgasını

halka "demokratikleşme, milletin iradesi" diye ambalajlayıp sunarken, öteki taraf da iktidar kavgasını "laikliği savunma" ambalajına sarıyor.

EĞİTİM SİSTEMİ konusunda hiçbir temel AYRILIKLARI YOKTUR!

İki noktada tam bir FİKİR BİRLİĞİ içindedirler. Bir; Eğitim-öğretim sistemini liselerden üniversitelere kadar tekellerin ihtiyacı doğrultusunda düzenlemek. İki; Orta öğrenimden yüksek okullara kadar tüm öğrenci kitlesini baskı altında apolitikleştirip, örgütsüzleştirip düzenin kölesi yapmak.

Bunlarda hemfikir oldukları için bir yıldır üniversitelerde süren soruşturma, gözaltı-ışkence tutuklama terörü karşısında farklı tek bir demecileri almamış; tersine **İŞBİRLİĞİYLE** bu baskıyı sürdürmüşlerdir. Geriye kala kala aralarındaki iktidar kavgası kalmaktadır. Bu kışla düzene kimin diktatör olacağını, bu düzenden kimin en fazla çıkar sağlayacağını kavgasını veriyorlar.

Bu tabloyu net olarak gören herkes, şunları da görmekte zorluk çekmeyecektir:

■ AKP'nin dayattığı yeni YÖK düzenlemesinin demokratik bir içeriği yoktur. Meslek Liseli ve İmam Hatipli gençlerimizin sorunları da AKP'nin derdi değildir. AKP'nin getirdiği düzenlemeyle gençlerimizin bir kısmına yönelik "haksızlık" giderilmiş olmuyor; eğitim sistemindeki çarpıklıklara bir çarpıklık daha ekleniyor. Sistem, bu tür yamalarla düzeltilemeyecek kadar çürümüş ve kokuşmuştur.

■ YÖK'çülerin mevcut statükoyu savunmalarının laiklikle bir ilgisi olmayıp, okullardaki 12 Eylül düzeninin KENDİ SULTALARI altında sürmesini istiyorlar. 20 yıldır, onlar ne ülkelerindeki, ne üniversitelerdeki hiçbir anti-demokratik uygulamaya karşı seslerini çıkarmamışlardır. Cuntalara, infazlar ve katliamlar yapan iktidarlara destek vermiş, halk için, demokrasi için tek bir adım atmamışlardır.

■ İmam Hatip Liseliler'e "hak" tanınmasının "inanç özgürlüğü"nü savunmakla ilgisi yoktur. AKP, inanç ve düşünce özgürlüğünü değil, Amerikancı düşüncüyü "ılımlı islam" adı altında hakim kılmaya çalışan bir iktidardır.

Egemenlerin iktidar savaşında ondan ya da ötekinden yana değiliz. Biz kendimiz bir tarafız; halk için bilim, halk için eğitim istiyoruz. Demokratik bir üniversite düzenini savunuyoruz. Kendi iktidarlara için **"İt Dalaşı"** yapanlara karşı bunun mücadelesini sürdürüyoruz.

“Tıkırındaki Ekonomi”nin Paçaları Tutuştu

IMF’den Dünya Bankası’na, AKP hükümeti- nin Bakanları Abdülatif Şener’den Ali Baba- can’a, Tayyip Erdoğan’dan burjuva basına ka- dar herkes peşpeşe “kriz havası yaratmayın... ekonomide sorun yok...” açıklamaları yapıyor.

Durum gösteriyor ki, paçaları tutuşmuş vazi- yettedir. Deniz Baykal, borsadaki krizi “*İHL tar- tışmalarının yarattığı gerginliğe*” bağlıyor. Bir başka açıklamaya göre ise, spekülasyon finans tekellerinden biri birkaç milyon dolarını borsa- dan çekince, borsa allak bullak oldu... Dolar ye- niden yükselişe geçti, borsada senetler değer kaybediyor...

Oysa AKP’lilere göre, ekonomide işler tıkırın- daydı. Borsa’ya top düşse kriz çıkmazdı. Öyle bir Cumhurbaşkanının Başbakanı kitap fırlat-

masıyla krizler çıkmazdı artık...

Yalan bunlar. Spekülasyon. Yatırım yok, iş- sizlik büyüyor, sefalet artıyor, bütçenin yüzde 60’dan fazlası borç faizi ödemesine ayrılmasına rağmen iç ve dış borçlar artıyor, işsizlik ve yok- sulluk rakamları Türkiye tarihinin rekorlarını kı- rıyor, daha dün “ihtiyacımız yok” dedikleri Ame- rikan kredisini almayı gündemine alıyor ikti- dar.. tıkırında olan ne? Ekonominin idaresi AKP’nin elinde değil ki, ekonomiye ilişkin öngö- rüleri doğru çıksın. AKP’nin “ekonomide bahar” balonu çabuk patladı.

IMF’nin vereceği kredilere, emperyalist te- kellere bağlanmış bir ekonominin hiç bir koşul- da güvencesi yoktur. İstedikleri an kriz yaratabi- lirler. Tabii kriz denilen ekonomik dalgalanma- nın yükü de yine halka yıkılır. Bu kez “kriz” ge- rekçesiyle ücretler budanır, yeni vergiler konur.

Çark böyle dönüp duruyor.

“Ekonomi tıkırında”yken de kaybeden halk, “kriz”de de.

Sayı 4

44

16 Mayıs
2004

Vergi Kaçağı AKP’yle Büyüdü!

Patronlara “vergi barışı” Ücretlilere vergi kemendi

AKP’nin en önemli vaatlerinden biri, ‘**vergi ada- letini**’ sağlamaktı. “*Vergi oranları yükseltilmeye- cek, yeni vergi ihdası kolaycılığına gidilmeyecekti. “Vergi barışı projesi çerçevesinde, kayıt dışılığı kontrol altına almak amacıyla vergide ak sayfa açılacak”*ti.

Açtılar. Peki vergideki bu ak sayfada ne yazıyor bir bakalım:

2002 yılında yüzde 57.5 olan vergi kaçağı ora- nı, AKP iktidarında yüzde 73.7’ye çıktı.

Bu rakamlar, Maliye Bakanlığı’nın rakamlarıdır. Maliye Bakanlığı tarafından yapılan denetimlerde, yaklaşık 19 katrilyon gelirin devletten gizlendiği açığa çıktı. Açığa çıkmayanın boyutunu kimse bil- miyor.

Vergiyi kaçırانlar, işçiler, memurlar, esnaflar değil tabii. Holdingler, büyük şirketler. AKP iktida- rı, daha işbaşına gelir gelmez “vergi barışı” adı al- tında onların borçlarının büyük bölümünü silmişti. Anlaşılan o ki, sonrasında da fiilen vergiden muaf tutuluyorlar.

Devletin topladığı vergi oranları içinde, emekçi- lerin yükü daha da ağırlaşmış durumda. Geliri azal- an da emekçiler, vergi yükü artan da. AKP’nin Ekonomi Bakanları “gece gündüz çalışıyor”; kime çalıştıklarını ise vergi tablosu gösteriyor: holdingle- re daha çok kazandırmak için çalışıyorlar!

AKP tekellere sözünü tutuyor; Telekom’u satmak için yeni yasa!

Elektrik Mühendisleri Odası ve Haber-Sen tarafından 12 Mayıs’ta düzenlenen basın top- lantısında, mevcut yasaların Türk Tele- kom’un emperyalist tekellere satışını engel- lemesi nedeniyle, AKP’nin yeni bir yasa ta- sarısı hazırlayarak TBMM’ye sevkettiği açık- landı. EMO Y.K. Başkanı Kemal Ulusaler, Türk Telekom’un yabancı veya tüzel kişilere satılabilecek hisse oranının **yüzde 50’nin üzerine çıkarılmasının Anayasa’ya aykırı** olduğunu, AKP’nin buna rağmen Tele- kom’un tümünü satmaya çalıştığını belirtti.

AKP’nin IMF ve Dünya Bankası’nın tali- matlarını yerine getirdiğini, CHP’nin ise, ken- dilerinin konuyu görüşme isteklerine cevap bile vermediğini belirten Haber-Sen Genel Başkanı Kemal Keleş de, sendikalarla birlik- te özelleştirmeye karşı mücadeleyi sürdüre-ceklerini belirtti.

Çaya yüzde 12 zam!

ÇAYKUR ürünlerine, 7 Mayıs’ta yüzde 12,3 oranında zam yapıldı. Gerekçe, “*maliyetler artmış*”mış! AKP, işbaşına geldiğinden bu yana kesintisiz bir zam politikası yürütüyor. Dünyada petrol düşüyor, Türkiye’de zamlanıyor. “Ekono- mi iyiye gidiyor” açıklaması yapılıyor, ama zam- lar yine devam ediyor. Kısacası, her ne olursa olsun “**Vur abalıya!**”

Dünya Bankası'ndan müjde(!): “Mutlak yoksulluk sınırı altındaki insan sayısı biraz daha artacak!”

Denetim ve çeşitli toplantılar için ülkemizde bulunan Dünya Bankası Başekonomisti Francis Bourguignon, bu toplantılardan birinde “Türkiye’deki mutlak yoksulluk sınırı altındaki insan sayısının biraz daha artacağını” düşündüğünü belirterek sözlerini şöyle tamamladı: “Türkiye’de eşitsizlik ve yoksulluk sorunlarının çözülmesi çok önemli. Eşitsizlik, dağılım sorunları çözülmeden makroekonomik çabalar başarısız olacaktır.” (9 Mayıs 2004, Milliyet)

Mutlak yoksulluk sınırı altındaki insanlarımızın sayısının biraz daha artacağı, Dünya Bankası için kağıt üzerinde bir rakamdan ibaret. IMF politikalarını empoze edenler de, uygulayan AKP de, bu politikanın sonuçlarının ne olacağını iyi biliyorlar.

Bu politikanın önüne halk dikilmedikçe, onlar yoksullaştırma programlarını uygulamaya devam edecekler.

AKP Yoksulların Evini Yıkıyor

Yerel seçimlerin ardından AKP’li belediyelerin ilk icraatı işçi atmak olmuştur. İkincisi de gecekondu yoksullarının evlerini başına yıkmak oluyor.

Bursa’da üç gün boyunca AKP’li belediye gecekondu yoksullarında yıkımlar gerçekleştirirken, CHP de yayınladığı bildiriyle “arkanızdayız” mesajı vererek farkı olmadığını gösterdi.

Antalya Ermenek Mahallesi’nde 10 Mayıs günü 100’e yakın gecekondu yoksulunun evi yıkıldı. Çevik kuvvet ve yıkım ekipleri halkın direnişiyle karşılaştı. Evlerini yıktırmamak için direnen 600 kişi, taşlarla, sopalarla yıkımı engellemeye çalıştı. Polis tam bir vahşet sergileyerek gaz bombaları ile halka saldırdı. Onlarca kişi yaralanırken 6 kişi gözaltına alındı.

Bir önceki hafta da yıkım yaşanmış ve 1000 kişi direnişe geçmişti. Belediye 200’e yakın evi parça parça yıkmaya devam ediyor.

Sayı 4

45

16 Mayıs
2004

AKP Himayesinde İŞÇİ KIYIMI!

Sendikalaşmak işçilerin hakkı mı? Evet! Yasalar böyle diyor; “uyum yasaları” da güya bu hakkı güvenceye alıyor... Peki gerçek? **İşte Gerçek!**

Kütahya; Çimse-İş üyesi 164 işçi işten atıldı.

Kütahya Porselen’de 3-12 Mayıs arasında 164 işçi, sendikalaşmayı engellemek için işten atıldı. Çimse-İş’in Kütahya Porselen’de son üç ayda mevcut iki bin işçinin yarısını sendikalı yapması, patronun “işçi kıyımı” başlatması için yeterli bir gerekçe oldu. İşten atılan işçiler Kütahya İş Mahkemesi’ne başvurarak işe iadeleri için dava açtılar.

Dava açmak hakları, ama yargı da patrondan yana olacaktır; hep olduğu gibi.

Burjuvazi alenen tanımıyor “sendika hakkı”nı. İktidarlar ise, tekelsel burjuvalara işçi çıkarmak için her türlü keyfilik hakkını vermiş durumda.

Denizli: 850 tekstil işçisi işten atıldı!

Gerekçe yine aynı: Sendikalaşmak.

Son olarak Mavi Jeans’te çalışan 15 işçide ay-ay gerekçeyle atılan işsizlere eklendi.

Teksif Genel Başkanı Zeki Polat, hakların per-

vasızca çiğnendiği tabloyu şöyle özetliyor:

“Bir yıldır örgütlenme amacıyla yaptığımız çalışmalar sonrasında, görüşülen işçilerden sadece yüzde 2’si sendikaya üye yapılabildi. Çünkü işçiler sendikalı oldukları için işlerini kaybetmeye başladılar. Bu durumda diğer işçiler de sendikadan korkar oldu.”

Bu ülkede sendika hakkının olduğu iddia edilebilir mi hala?

Kocaeli: İşten atmalar ve açlık grevi!

Kocaeli belediyelerinde de işçi kıyımı sürüyor. Kandıra Belediyesi’nden 30, Hereke Belediyesi’nden 19, Alikahya Belediyesi’nden 11, Körfez Belediyesi’nden 29, Kirazlıyalı Belediyesi’nden ise 9 işçi işten atıldı.

Gerekçeler muhtelif, amaç ise AKP’nin kadrolaşmasına yer açmak.

İşten çıkarmalara karşı Belediye-İş tarafından iki günlük açlık grevi yapıldı. Belediye-İş 2 Nolu Şube’deki açlık grevine 18 sendika yöneticisi ve işyeri temsilcisi katıldı.

Sendikacılar yaptıkları açıklamada bu eylemle sonuç alamazlarsa, iş bırakma ve işyerlerini terkmemeye eylemlerine gideceklerini belirttiler.

İşkenceyi, hukuksuzluğu üreten emperyalist saldırganlıktır

ABD'nin kanlı elleri Küba, Suriye ve Venezüella'da.

Irak'ta işkenceciliği açığa çıkan ABD utanıyor mu, saldırganlığını mı sınırlıyor? Hayır! ABD, Fidel'i devirme sürecini hızlandırmak için yeni bir planı onayladı... ABD, **saldırı öncesi Irak'a yaptığı gibi** Suriye'ye ambargo başlatırken... Venezüella'da yeni kontra grupları yakalandı...

Bush'un Castro'yu Devirme Planı!

ABD Başkanı Bush, geçen hafta "Küba'nın özgürlüğü için destek komisyonu" toplantısına katıldıktan sonra, "Küba'nın özgürlüğünü beklemiyoruz bunun için çalışıyoruz" açıklamasını yaptı. ABD'nin ülkeleri nasıl "özgürleştirdiğini", Afganistan ve Irak örnekleriyle artık herkes biliyor. "Küba'yı özgürleştirmek" için acele eden Bush, Küba Devlet Başkanı Castro'yu devirme işini hızlandırmayı amaçlayan bir planı da onayladı.

Hiç kuşkusuz, basına yansıyan planın bütünü değildir; ama yansıdığı kadarı bile planın niyetini göstermeye yetiyor. Bu plana göre:

- Küba'lı muhalifleri "korumak için" maddi kaynak aktarılması,
- Castro aleyhine propagandanın arttırılması
- ABD'nin Küba aleyhine yayınlarının Kübalılar tarafından izlenmesinin kolaylaştırılması,
- ABD'de yaşayan Kübalıların, aileleri için Küba'ya gönderdikleri dövizin rejim tarafından kullanılmasının önlenmesi,
- Planın uygulanması amacıyla iki yıl için **60 milyon dolar tahsis edilmesi...** öngörülüyor.

Bush, "Castro rejiminin artık olmadığı o mutlu gün için" çalışıyoruz diyor.

Dünya halklarının kimin "olmamasından" mutluluk duyacağını şu son iki yıl içinde dünya meydanlarına bakan herkes görebilir.

Bu arada ABD'nin emperyalist polititalarını Bush'a bağlayıp, mesela Demokrat Parti'nin başkan adayı John Kerry'le durumun değişeceğini düşünenlere bir not: Kerry de, Bush'un planını "seçim yatırımı" olduğu gerekçesiyle eleştirip, kendisi başkan olduğunda bütün zamanını "adanın özgürleşmesi ve demokrasiye kavuşması için harcayacağını" söylemiş...

Emperyalizm, başka ülkeleri "özgürleştirmek"ten hiç bir zaman vazgeçmez. Çünkü emperyalizmin en karakteristik özelliklerinden biri, dünyanın paylaşımıdır. Eee, 21. Yüzyılda bunu "biz işgalciyiz, sermaye ihraç etmek istiyoruz" diye yapacak değiller, "özgürleştiriciyiz" diyerek, "insan hakları, demokrasi ihracatçısı" olarak yapıyorlar.

Venezüella'da yeni kontra çeteleri

ABD'nin Castro'yu devirme planının açıklanmasının ardından Venezüella Devlet Başkanı Hugo Chavez "ABD'nin yaptığı devlet terörizmi" olduğunu belirterek, Küba'yla ticaret ve işbirliğini daha da arttıracaklarını belirtti.

10 Mayıs'ta ise, Chavez'e karşı yeni bir darbe girişimine hazırlanan 80 kontra yakalandı.

Üzerlerinde Venezüella askeri üniforması bulunan kontraların çoğunun Kolombiya ordusunda asker ve Kolombiya'daki faşist grupların üyesi oldukları ve askeri üslere saldırmayı planladıkları açıklandı. Kontralar, Chavez hükümetine karşı darbe düzenlemeye çalışan "Demokratik Koordinasyon" liderleri tarafından destekleniyorlardı. Kontrgerilla birliğinin dışında, ABD'yle işbirliği halinde çalışan 70'i aşkın kişi de gözaltına alındı.

Suriye'ye İsrail'den tehdit, ABD'den ambargo!

İsrail Ulaştırma Bakanı Avigdor Lieberman, Hizbullah'ın İsrail'e saldırılarına son verilmesi için Suriye başkenti Şam'daki "stratejik hedeflerin bombalanmasını" isterken, aynı günlerde ABD de Suriye'ye karşı ekonomik ambargo başlattı. Irak'ta olduğu gibi "Suriye'nin terörizme verdiği destek, kitle imha silahları edinme çabalarını sürdürmesi" gerekçeleriyle uygulanacak olan ambargo, Suriye'ye ihracat kısıtlamasını, mal varlıklarının dondurulmasını, ABD'den Suriye'ye uçuşların yasaklanmasını öngörüyor.

Görülmesi gereken şu:
Emperyalist saldırganlık sürdü-
çe, işkenceler, işgaller, hukuk-
suzluklar, halkların iradesinin
çiğnenmesi sürecidir.

Sorulması gereken soru ise şu:
ABD 'Küba'yı özgürleştirme',
Chavez'i devirme, Suriye'yi 'yola
getirme' hakkını nereden alıyor?

**Hayır! Böyle bir hakkı yok. ABD
sadece askeri gücüne, zulmüne
güvenerek halklara imparatorlu-
ğunu dayatıyor. Bu yüzden her
türlü müdahalesi,
gayri-meşrudur.**

NATO Zirvesine Karşı: RESİSTANBUL 2004

İstanbul'da 28-29 Haziran günlerinde yapılacak olan NATO zirvesine, sadece ülkemizde değil, yurtdışındaki anti-emperyalistler de hazırlanıyor. İşte bu hazırlıklar, Avrupa'da Resistanbul 2004 ismi altında oluşturulan bir inisiyatif tarafından yürütülüyor. Resistanbul 2004'ün, kuruluş amacını anlattığı ilk bildirisinden bir bölüm yayınlıyoruz.

... Zirvenin gerçek hedefi emperyalizm adına NATO saldırı gücünün Ortadoğu ve Asya hakimiyetinin sağlanmasıdır.

ABD, diğer emperyalist devletlerle beraber, Ortadoğu, Afrika ve Asya'ya kadar uzanan bölgelerde hakimiyet sağlamak için Büyük Ortadoğu Projesini(BOP) uygulamak istiyorlar. BOP planı, ABD'de düzenlenecek G-8'ler zirvesinde, emperyalist devletlerin desteği alınarak, NATO zirvesi gündemine taşınacak.

NATO'NUN BUGÜNKÜ POLİTİKALARI

Devrimci hareketleri tasfiye ve devrim 'tehdidini' ortadan kaldırabilmek için devrimci örgütlere yönelik imha politikalarına ilaveten, örneğin Kolombiya'ya yönelik Plan C, Güneydoğu Asya'ya yönelik olarak Filipinlerde askeri üsler, Türkiye'de süreklileştirilen bir askeri birlik bulundurarak, doğrudan bir müdahale gücü yaratılmaya çalışılmaktadır. Yine Türkiye'de F tipi tecrit hücrelerinde muhalif düşüncüyü teslim alma politikaları, tecrit hapishanelerinin diğer yeni-sömürge ülkelere ihracı söz konusudur. Dünyadaki devrimci hareketlere yönelik olarak Guantanamo'da somutlaşan Nazi Kampları'nın tüm dünyaya yayılması hedeflenmektedir. Ortadoğu'da ise ABD'nin planlarının parçası olan NATO, Irak ve Filistin'de işgalcilere yardıma ve bölgedeki halklara zulme devam etmektedir.

NATO-TÜRKİYE İLİŞKİSİ

Türkiye NATO üyesi olabilmek için ABD'nin Kore Savaşına katılmıştır. NATO'da Türkiye'ye biçilen rol, ABD adına Ortadoğu ve Asya'ya yönelik bir ileri karakol olmaktır. ABD'nin stratejik uşağı olan Türkiye devleti bu görevi gözü kapalı yerine getirmektedir. ABD islam ülkelerine yönelik olarak, işbirlikçisi Türkiye devletinin 'laik-islam' modelini öne çıkarmak istiyor. Türkiye ABD'den sonra NATO'da en fazla askeri olan ülkedir.

Nato'nun Türkiye Gladio örgütlenmesi olan KONTRGERİLLA ellilerden itibaren oluşturulmuş ve Türkiye'nin yakın tarihinde, faşist iktidarların göstermelik parlamenter ve açık askeri cunta yönetimlerinin belirleyici öğesi olagelmıştır. Bugün Kontrgerilla örgütlenmesi AB ülkelerinde olduğu gibi kısmi de olsa tasfiye edilmemiş aksine kurumsallaştırılmıştır.

ABD'nin BOP aracılığıyla Ortadoğu ve bölge ülkelerine kendi politikalarını dikte ettirme politikasına, savaşa, işgale, kara listelere, tecrit hücrelerine karşı olan her kişi, kurum ve örgütü 28-29 Haziran tarihlerinde İstanbul NATO zirvesine karşı Türkiye içinde yüzün üzerinde örgüt, kurum ve sendikanın yer aldığı 'NATO ve BUSH KARŞITI BİRLİK' tarafından organize edilen Karşı Zirveyi desteklemeye ve katılmaya çağırıyoruz.

SAVAŞ MAKİNASI NATO DAĞITILSIN!

NATO ve ABD ÜSLERİ KAPATILSIN!

DİRENİŞ TERÖRİZM DEĞİLDİR!

Düsseldorf'da Protesto

7 Mayıs'ta Düsseldorf'daki Türkiye Başkonsolosluğu önünde bir gösteri yapıldı. TAYAD Komite tarafından, F tiplerine karşı direnişin 111.şehidi Selma Kubat için yapılan eylemde, devletin katliam politikaları protesto edilirken, ölümlerin durması için tecrit işkencesine son verilmesi istendi. 'Yaşasın ölüm orucu direnişimiz' ve 'Selma Kubat Ölümsüzdür' pankartlarının açıldığı eylemde, 'Katil Devlet Hesap Verecek' sloganları atıldı.

Haluk Gerger Söyleşi

8 Mayıs'ta Rotterdam Anadolu Kültür Merkezi'nde yazar Haluk GERGER'in katıldığı "Irak, ABD ve Büyük Ortadoğu Projesi" konulu bir söyleşi yapıldı. Selma Kubat için saygı duruşuyla başlayan söyleşide ABD'nin halklara yönelik saldırganlık politikalarının eskilere dayanıldığını tarihsel gelişimi ile anlatan Gerger; BOP'un amacı ve pratikteki yansımalarının ne olacağı üzerinde durdu. "ABD Türkiye açısından, dışsal bir dinamik değil, hayatın her alanında içsel bir unsur olarak karşımıza çıkıyor" diyen Gerger, Türkiye-ABD ilişkilerini ele aldı. Vardiya ve Anadolu Kültür Merkezi tarafından düzenlenen söyleşide, Gerger son kitabı 'Kan Tadı'nı da tanıttı.

Sayı 4

47

16 Mayıs
2004

Linz'de Yürüyüş

Avusturya-Linz'de, faşist Hitler'in insanları fırınlarda diri diri yakmasının 59. yıldönümü yürüyüşle protesto edildi. Avusturya Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin de eylemde, bir çok ülkeden katılan temsilciler çelenk bırakarak yürüyüşe geçildi. HÖC eyleme, "Amerikan Salgınrganlığına ve İzolasyona Hayır" yazılı pankart ve kırmızı bayraklarla katıldı.

İrkçi Yasaya Protesto

İsviçre'de çıkarılan ve yabancılara yönelik bir dizi kısıtlamaları, sosyal hak gasplarını içeren yasa, 4 Mayıs'ta sendika ve sol grupların çağırısıyla bir çok kentte protesto edildi. İrkçi SVP'nin iktidara gelişinden bu yana süren saldırıların son halkası olan yasaya karşı Basel'deki yürüyüşe, Basel Kültür Merkezi de "Sosyal Hak Gasplarına, İrkçi Saldırılarına ve Bas-kılara Hayır" pankartıyla katıldı.

Selma Kubat'ın Günlüğü'nden

10. Ölüm Orucu Ekibi'nde yer alacağı kesinleştiğinde, günlük tutmaya başladı Selma Kubat. O gün tarih 7 Haziran 2003'tü. İlk satırlarını o gün yazdı günlüğüne.. Aylar boyu sürdürdü yazmayı. Günlüğün tamamı da yayınlanır elbet bir gün. Biz ilk gün yazdığı ilk satırların bir özeti-ni sunuyoruz okurlarımıza.

Sayı 4

48

16 Mayıs
2004

Merhaba...

Daha yola koyulmaya var ama bu günler de önemli ve artık her an daha fazla çalışmak zorundayım. Bir de ne zaman ne olacağı belli olmaz. Şimdilik fırsatımız varken yazalım. İlk günden bugüne aklıma bir çok şey geldi. Yazmalı, paylaşmalı geride bırakmalıyım diye düşündüm. Ancak yazma ihtiyacı sadece bırakacaklarım, ürettiklerim anlamıyla olmayacak.

Yani sen sadece günlük değilsin. Ya da bir kâğıt bir kalem. Bir yanıla içimdeki ben olmalı bu konuştuklarım anlattıklarım. Böyle düşününce hemen insanın aklında anılar canlanıyor, bugüne nasıl geldim diye sorduğumda ara ara bunlardan da bahsederim. Bugünümü yaratan yalnız ben olmadığım için; öncelikle şehitlerimiz, yoldaşlarım, yeniden doğduğum büyüdüğüm ailemin payı çok büyük. Bunları da anlatacağım.

Kendimle, onlarla, vicdanımla konuştuğum bir yer burası. Ancak kaçıp saklandığım ya da görmezden geldiğim yanlarım olmamalı. Bunun acısını burada iki kez yaşadık. Yani bir devrimcinin yenilgisine iki kez tanık olduk. Ellerimizin içinden, taa içimizden çıkıp karşımıza geçtiler. İhanette bu satırlarda bir okula dönüşecek. Yani tüm olanlara, onlara rağmen yolumuza devam ediyoruz. Bu koşullarda bir çok kez sordum kendime de "nasıl bir sonuç yaratacaksın?" Tercihler böyle amansızca zorlandığında tercihin neresi olacak? Ve kararım karardır ki, bizim tarafta olacağım. Yani bunun için kafamdakiler hiç karmaşık değil. O büyük zaferimizi yaratana kadar ben

de kendi küçük zaferimi kazanacağım. Görevimi layıkıyla yerine getirecek ve ölümü güzelleşerek kucaklayacağım. Dün Esir Şehrin İnsanları'nı izledik "halkımızın bir sözü var başladığın bir işi bitireceksin" diyordu. Evet başladığım işi bitireceğim. Bunu yaparken yine en yakından yaşadığımız önce içimizde olan ve sonra bize kurşun sıkmak için karşımıza geçenler olacaktır. Bunları yaşayacağımı da bilerek "ben yapacağım" diyorum. Evet çok soğuk gelecek belki ama "öleceğim"! Nasıl olacağını da yaşadıklarım ve süreç belirleyecek. Benim açımdan ve yaşadıklarımızdan kaynaklı sonuç net olacak. Netlik şu ki ben o gücü kendimde görüyorum. Cevabım bizim gibi olacak, benden önceki gidenlerimiz gibi olacak. Onların izini takip edeceğim.

Armutlu'nun romanını okuyoruz iki gündür. Tekrar yaşıyoruz; ihanetlere sinirleniyor, öfkeleniyor, şehitlerimiz, kahramanlarımızla aynı şeyleri yaşıyoruz. Sadece yazmak değil orayı yaşamak tarihin parçası olmak önemli olan. Tarihimizde, koca insanlık tarihinde bir nokta da ben olacağım. Ancak o zaman şehitlerimize, partime, yoldaşlarıma, halkıma ve vatanıma karşı sorumluluğumu yerine getirmiş olurum.

İki gün önce Bakırköy Sahili'nden ses verdi bizimkiler. Sadece tecriti anlatmıyor sesleri. O ses, adalet öyle olmaz böyle olur dedirtti. Bir anlık geçtiğin bir geçitte gelir bulur seni. Haberin çıktığı gün kaliteli sigaralar içtik.

20 Mayıs'ta Şengül'ü uğurladık. O her sabah uykusuzluktan çukura kaçan gözleriyle dergi işlerini yapıyordu. O gün sabahın yine en erken saatlerinde Karanfil Sokak'taydı. Korkanlar ve kaçacak delik arayan işbirlikçiler hedefin neresi olduğunu anlatıyor. Onunla yaşadığım her an birbirimize öğrettiklerimiz geçti birbir gözlerimden. Aynı dönem aynı şehir ve aynı görevlerden geçerek geldik. Ancak onun selamı erken geldi. Üzülmedim, ağlamadım, anlattım. Onu yaşamak onun gibi olmak, onun izini takip etmek tek düşüncem bu. Ona yakın olduğum için benim için kabullenmek zor olmadı. Ayrılmadık, birlikteyiz, o şimdi bende.

Biraz da burayı anlatayım. Kendi iç çalışmaları oluyorum. Bir ara Mao'nun Seçme Eserlerinden okuyorduk. Şimdi Armutlu'nun romanı toplatılabilir diye öne aldık... Sabahları umudun adı ile başlıyor ve yarım saat yürüyüş yapıyoruz. (3 Haziran'da Haziranda Ölmek Zor'u söyledik). Sonra her sabah çiçeklerin yanına uğruyorum. Saksiya buğday ekтім ama başak vermemiş. Ona da tarla bulamam ki... Burayı daha sonra sıklıkla ayrıntılarla yazarım... Şengül (Akkurt) için

bir şiir yazmaya çalışacağım.. Yani işim çok, ha-
di bugünlük yeter biraz da yarına bırakalım...

Ümit'lerin Umudu Olmak İçindi Kavga

Selma Kubat'ın Günlüğü'nden 10 Haziran
2003 tarihini taşıyan sayfadan kısa bir anı:

Bugün temizlik günümüzdü. Bol bol çalıştık.
Sonra dışarıda yemeğimizi yiyip banyo yaptık.
Kitap okudum. Şiir yazmaya çalıştım. Pek iyi bir-
şeyler çıkmadı.

Akşam Denizli'de kağıt toplayan bir çocuğu
gösterdiler televizyon haberlerinde. Adı Ümit.
Belediye konteynırının içinden kağıt almaya ça-
lışırken içine düşmüş ve çok korkmuştu. Sonra
orada ağlamaya başladı. Çıkardıklarında da ora-
ya bir arkadaşının ittiğini söyledi. Haberci "kağıt
almak için mi girdin?" diye soruyor. Çocuk daha
çok ağlıyordu. Abla bu görüntüye dayanamayıp
ağladı. Elbette insanın zoruna gidiyor "**bu halkın
çocukları böyle mi yaşamalı?**" diye soruyor-
sun. Yaptığı işten utanıyor, eziliyor. Bizler onların
geleceği için, böyle horlanmamaları için direni-
yoruz. Onlar bizim çiçeklerimiz...

Ben de çocukken çok yaşadım bu ezik ruh

halini. Çobanlık yapıyordum. Küçükken çok et-
kiliyor, yaşatların oynarken, şeker toplarken sen
iş yapıyorsun. Sonraları büyüdükçe etkilenmiyor
insan. Çobanlık yaparken Malatya'da merkeze
gidip dergilerimi, kitaplarımı alıp yaylaların yolu-
nu tutuyordum. Birçok şeyi o zamanlar öğren-
dim. Belki komik ama Troçki'yi bile okudum. Le-
ninizmi anlatan 2 ciltlik bir kitap okumuştum,
çok fazla anlamıyordum. O iki cildi bitirince
"**Menşevikler Lenin'i çok uğraştırmış**" demiştim.
Bizim yayınlar daha anlaşılır geliyordu. Çoban
arkadaşlarımla eğitim çalışmaları bile yapıyor-
duk. Ve çok az sayıda kitabı dönüşümlü okuyor,
tartışıyorduk. Bunları öğrendikçe değerler, mü-
cadele, ilişkiler daha çok etkiliyor insanı. Esmâ
Polat'ın işkence anlatımlarını birçok kez çevirip
çevirip okuyordum... Orta okul ve lise yıllarım
böyle geçti. Çok fazla da ilerleyemedim. Ama ta-
nıdım, çok sevdim bizimkileri.

Bunlar güç veriyor insana, ama dışında ol-
mak, bilipte yapmamak daha çok zorluyordu be-
ni. O dönemler birkaç liseliler toplantısı, folklor
çalışmaları, dergi dağıtımı dışında pek birşey
yapmamışım. Ancak her zaman bizimkileri arı-
yordu gözlerim....

İşkenceci Amerika Protesto Ediliyor

İşgalci Amerika, birçok yerde
düzenlenen eylemlerle, konso-
losluklara bırakılan siyah çe-
lenklerle, yakılan ABD bayrakla-
rı ile lanetlenmeye devam edili-
yor.

Bu eylemlerden biri de 9 Ma-
yıs'ta Çağlayan'da yapılan mi-
ting oldu. Bazı İslamcı gruplarca
organize edilen mitinge, Haklar
ve Özgürlükler Cephesi'nin de
bulunduğu binlerce kişi katıldı.
HÖC, TAYAD ve Gençlik Der-
nekleri Federasyonu Girişimi
imzalı, emperyalizmi lanetleyen,
F tiplerine, Türkiye'deki işken-
celere dikkat çeken pankartları
ve flamaları ile mitinge kitlesel
olarak katılan Haklar ve Özgür-
lükler Cephesi, kürsüde okunan
mesajıyla emperyalizme karşı
mücadele çağrısı yaptı.

İşgalciye değil, direnişe des-
tek verilmesi yönünde konu-
şmaların yapıldığı, işkenceci em-

peryalistlerin lanetlendiği
mitingte, işgalcilerin bayrak-
ları yakıldı.

Alibeyköy'de Ortak Eylem

İşkenceci emperyalistlerin
protesto edildiği bir başka eylem
de Alibeyköy'de gerçekleştirildi.
7 Mayıs günü Cengiz Topel Cad-
desi'nde "**İnsanlık Onuru İşken-
ceyi Yenecek**" pankartıyla yürü-
yen kitle, işkenceciler değil, di-
reniş kazanacak mesajı verdi.
Alibeyköy Temel Haklar, ESP,
BDSP, SODAP, DHP ve EKB'nin
düzenlediği ortak yürüyüşte,
"**Katil ABD Ortadoğu'dan Defol,
NATO'dan Çı-
kılın Üsler Ka-
patılsın, Filis-
tin'de Direniş
Irak'ta İntifa Ka-
zanacak**" slo-
ganları atıldı.
Açıklamada
emperyalizmin
halklara karşı
suçlarının hesa-
bını vereceği
belirtildi.

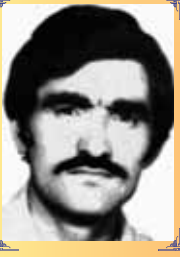
Sakarya Gençlik Derneği

Sakarya Gençlik Derneği ta-
rafından 8 Mayıs'ta Eski Deft-
darlık önünde yapılan eylemle,
Irak'ta işkence, tecavüz ve işgal
protesto edildi. Resimlerin, em-
peryalist demokrasinin resimleri
olduğu belirtilen açıklamada,
"**AKP, F tiplerinde katlederken
ABD'yi kınayamaz**" denildi. İş-
kence resimlerini taşıyan genç-
lik, 'Direnen Irak Halkı Kazana-
cak, Katil ABD İşbirlikçi AKP'
sloganları attı. Eylemin ardından
polis işkence resimlerini yırttı.
Ne de olsa hocaları, ağababa-
ları!

kahramanlar Ölmez

15 Mayıs - 21 Mayıs Şehitlerimiz

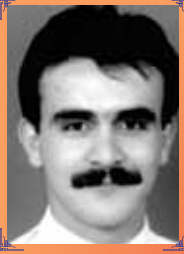

Mustafa ALBAYRAK
16 Mayıs 1980

İstanbul Ferahevler mahalli çalışmalarında bölgeyi faşist saldırılardan korumak için tutulan gece nöbetlerinden birinde sol bir grubun taraftarlarınca çevrildi, silahı olmasına rağmen kullanmadı ve vurularak şehit edildi.

Mete Nazım DÖLEK
16 Mayıs 1994

Mete, mücadeleyle KTÜ Fatih Eğitim Fakültesi Tarih Bölümü öğrencisiyken TÖDEF içerisinde tanıştı. Mezun olduktan sonra Elazığ Eğitim-Sen içinde yer aldı. Ani bir rahatsızlık sonucu aramızdan ayrıldı.

Aykut KAYNAR
19 Mayıs 1980

Bolu'da mücadelenin en ön saflarındaydı. Daha sonra Aybastı bölgesinde çalışmaya başladı. Aynı yerde faşistler tarafından katledildi.

Şehitlerimizin başucunda, şehitlerimizin yolundayız

Dersim Temel Haklar üyeleri ve TA-YAD'lı Aileler, 4 Mayıs'ta düzenledikleri bir anmayla, Pertek Altınçevre Köyü 4 Mayıs 1994'te çıkan bir çatışmada şehit düşen Serpil Yılmaz'ı anıdılar.

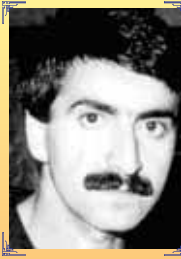
Serpil Yılmaz'ın mezarı başında yapılan anmada, mezara karanfiller bırakıldıktan sonra saygı duruşu gerçekleştirildi.

Ege Dağlarında halk kurtuluş savaşının meşalesini taşıırken, Balkıca Köyü'nde kuşatma altında son kurşununa, son nefesine kadar direnerek şehit düşen Erhan Yılmaz, 7 Mayıs'ta mezarı başında anıldı.

Anma, Erhan'ın toprağa verildiği Diyarbakır Bismil ilçesi Ulutürkmen Köyü'nde, Dicle Gençlik Derneği'nden öğrenciler tarafından gerçekleştirildi.

Köye giden öğrenciler, önce Erhan Yılmaz'ın köydeki akrabalarına ziyaret ederek onlarla Erhan'ın devrimci kişiliği, mücadelesi üzerine sohbetler yaparak anılarını paylaştılar.

Daha sonra topluca Erhan'ın mezarı başına gidilerek saygı duruşunda bulunuldu, şiirler okundu, efeler üzerine türküler söylendi. Erhanlar'ın Ege'deki mücadelesinin anlatıldığı bir konuşmanın ardından and içilerek anma sona erdirildi.

Maksut POLAT
17 Mayıs 1994

Adana'da Yeşilevler Mahallesi'nde bir minibüsten indiği sırada, polis tarafından yakın mesafeden taranarak infaz edildi.

Maksut 1969, Sivas Divriği Tepehan Köyü doğumluydu. 1988'de mücadeleye katıldı. 1992'de askeri eğitim kampında aldığı eğitimin ardından Şerafettin Şirin Malatya Kır Birliği'nde görevlendirildi. Komutan ve Yardımcısı'nın tutsak düşmesiyle birliğin komutanlığını üstlendi. 1993 Kasım'ında Toros Kır Birliklerini oluşturmak üzere görevlendirildi. Bu görevi sürdürürken şehit düştü.

Hüseyin KILIÇ
Zeynep KORKMAZ
20 Mayıs 1998

Bir görevden dönerken, Dersim Hozat Tavuklu Köyü yakınlarında oligarşinin askeri güçleri tarafından pusuya düşürüldüler; eşitsiz güçlere rağmen çatışarak direndiler, oligarşiye kayıp verdirerek şehit düştüler.

DHKC Dersim İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Propaganda Birlikleri'ne bağlı bir birliğin savaşçılarıydılar. Hüseyin, mücadeleye 1991'de Malatya'da liseli bir öğrenciyken katıldı. Bir süre İstanbul mahalli bölgelerde çalıştı. Zeynep de mücadeleye lise yıllarında katıldı. 1993-96 yılları arasında Gaziantep Mücadele ve Kurtuluş temsilciliklerinde bulundu. 1997'de gerilla birliğine katıldı.

İbrahim KAYPAKKAYA
18 Mayıs 1973

TKP/ML'nin kurucusu ve önceri olarak Türkiye devrim tarihinde yer aldı. Kaypakkaya öncülüğündeki TKP/ML ve TIKKO, revizyonist, parlamenterist geleneğin kırılmasındaki devrimci halkalardan biridir.

1949'da Çorum'un bir köyünde doğan Kaypakkaya, Hasanoğlu Yatılı Öğretmen Okulu'nda benimsediği devrimci düşünceleri, İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'nda daha da geliştirdi.

Bu dönemde Fikir Klüpleri'nde çalıştı, içinde yer aldığı PDA grubundan ayrılarak, yeni bir örgütlenmenin kuruluşuna yöneldi. 1971'lerden itibaren Malatya, Antep, Dersim bölgesinde yürüttüğü faaliyetler içinde TKP-ML kuruldu.

12 Mart cuntası koşullarında silahlı mücadeleyi sürdürürken, 24 Aralık 1972 gecesi İbrahim Kaypakkaya, Ali Haydar Yıldız ve yoldaşları Vartınik'e bağlı Mirik Köyü'nde kuşatıldılar. Çatışmada Ali Haydar şehit düşerken, Kaypakkaya yaralı olarak kuşatmayı yarı. Günler süren bir takipten sonra, bir ihbar sonucu Kaypakkaya da tutsak düştü.

Gökçe Karakolu'nda, Dersim il merkezinde, Elazığ'da işkencelerden geçirildi. Ardından Diyarbakır'a götürüldüler. Aylarca işkencede kaldı. Takvim Mayıs'ı gösterdiğinde iki ayağı da kesilmişti artık ve işkenceler yüzünden tanınmaz haldeydi. Ama bir tek sözcük alamamışlardı ağzından. 18 Mayıs 1973 günü Diyarbakır'ın askeri işkencehanelerinde katledildi. Silahlı savaşıyla, işkencede direnişiyle ölümsüzeleşti.

